

Ám Ảnh Chi Ma Luyện

Contents

Ám Ảnh Chi Ma Luyện	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	7
4. Chương 3	10
5. Chương 4	13
6. Chương 5	16
7. Chương 6	20
8. Chương 7	24
9. Chương 8	27
10. Chương 9	30
11. Chương 10	35
12. Chương 11	39
13. Chương 12	44
14. Chương 13	49
15. Chương 14	53
16. Chương 15	56
17. Chương 16	60
18. Chương 17	63
19. Chương 18	67
20. Chương 19	70
21. Chương 20	74
22. Chương 21	77
23. Chương 22	81
24. Chương 23	84
25. Chương 24	88
26. Chương 25	91
27. Chương 26	94
28. Chương 27	97
29. Chương 28	100
30. Chương 29	104
31. Chương 30	107
32. Chương 31	110
33. Chương 32	113
34. Chương 33	116

Ám Ảnh Chi Ma Luyện

Giới thiệu

Thể loại: huyền nhiên, 3P, nam nam sinh tử, kiếp trước kiếp này, HETình trạng bản gốc: 33 chương – hoànBầu trời â

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-anh-chi-ma-luyen>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Bầu trời âm u, không khí ẩm ướt, có khi thì truyền đến tiếng sấm, sắp xảy ra mưa to.

Một gian rời xa đoàn người trong ngôi miếu đồ nát không ngừng truyền đến thanh âm ho khan, vô cùng thương tiếc.

Nam tử thân thể gầy yếu nhìn phía bầu trời: “Sợ là muốn tới mưa to liễu ba... Ha hã, nếu có thể chết ở trong mưa thật là tốt biết bao a!” Trên mặt tái nhợt như tuyết hiện lên một mặt tự giễu, bình tĩnh chết đi đã vạn hạnh liễu (*hạnh nhân liễu thụ*), chính cư nhiên còn đang yêu cầu xa xỉ tưởng trứ (*sống*) khác.

Hàng năm miếu đồ nát nhiều năm thiếu tu sửa, khả năng cũng kinh không chịu nổi trận này mỗi mười năm một lần bão tố liễu ba! Nam tử thị như vậy suy đoán, như vậy chết coi như là tạo hóa.

Thiểm điện lưu lại quang mang chiếu vào trên mặt nam tử, tuy rằng dĩ ao sấu như cốt liễu, nhưng chính nhìn ra được tích nhật (*ngày*) tuyệt sắc tao nhã, mang một cổ khí tức ưu thương càng chọc người yêu thương. Tại một bên miếu đồ, chiếu cũ giản đơn bao bọc lấy thân thể sứt mẻ của hắn, lỏa lồ ở bên ngoài không khí nhìn không thấy thịt.

Tựa đầu trên mặt đất, nam tử mỉm cười, chuẩn bị ngênh tiếp tử vong sắp xảy ra.

Mưa to vô tình hạ xuống, cuồng phong thổi phì phò thổi lên vạn vật.

“Chạy mau a! Bọn họ muốn đuổi kịp tới!”

Hai tiểu oa nhi năm tuổi, một người mặc bạch y, một người mặc hắc y. Cư nhiên chạy tới trong ngôi miếu đồ nát.

“Đi vào trước! Một chút trận gió này, bọn họ khẳng định tìm không được chúng ta.”

“Ân!”

Nước mưa tẩy đi vết tích.

Nam tử giương mắt lên, nhìn hai người khách ngoài ý muốn.

“Các người...”

“Người thấy được chúng ta?” Hắc y tiểu oa nhi hỏi.

Nam tử gật đầu.

Bạch y tiểu oa nhi con mắt kêu càu nhàu vừa chuyển, hỏi: “Vậy người có bằng lòng hay không giúp chúng ta?”

Nam tử nghi hoặc: “Ta có thể giúp các người sao? Ta đã là người chết, nếu như giúp được các người, ta nhất định giúp.”

“Hảo, vậy cho người mượn đích mệnh dùng một lát.”

“Người dự định...” Hắc y tiểu oa nhi tựa hồ có chút nhạ ý (*y khoa- ta k bik có đúng hay không thay GG thức thức dịch vậy* ==).

“Hiện tại đây là đây là biện pháp duy nhất.” Như đã khẳng định, bạch y tiểu oa nhi xác định.

Nam tử nhìn hai hài tử bán trong suốt, trong lòng hiểu rõ. Hài tử đẹp như vậy lại có linh khí khả năng điều không phải người trần thế, nhân tiện nói: “Thân thể ta chỉ còn chút hơi tàn, sớm đi cũng được. Lần cuối cùng gặp nhau cũng coi như chúng ta hữu duyên, mệnh ta, các người mượn đi thôi.”

Ôn nhu mỉm cười, đôi mắt trong vắt nhìn thấu trần thế làm hai người búp bê sửng sốt.

Bạch y tiến lên, khẽ vuốt mặt nam tử: “Chuyện của người ta đều đã biết, người có thể nguyện vọng gì không?”

Nam tử sửng sốt, nghĩ đến kiếp toan điềm khổ lạt không khỏi nói: “Trần về trần, thổ về thổ, ta nếu vừa đi, trong cuộc sống bất luận cái gì đều cùng ta có quan hệ như thế nào. Nếu có nguyện vọng... Ta chỉ cầu kiếp sau có cuộc sống hạnh phúc. Đừng để cho ta cả đời như thế này...”

“Hảo, ta đáp ứng người.” Đứng lên, hòa hắc y hồ nhìn thoáng qua, hai người biến thành một đạo bạch quang hòa một đạo hắc quang, hô một tiếng liền chui vào nam tử tâm.

Nam tử chớp mắt, té xỉu.

2. Chương 1-2

“Sơ Tình, là bạn gái của ta, tiểu tử ngươi lần sau cẩn thận một chút cho ta, ngươi cũng không nhìn chính ngươi, ngoại trừ một thành tích còn có cái gì gặp người? Hanh, tái cho ta thẩm quyền sẽ không tha cho ngươi!” Một người 18 tuổi trước sau suất khí nam hài giơ lên ngón giữa chửi bới nói, hắn trong lòng dựa sát vào nhau, một người chim nhỏ nép vào người nữ hài khả ái.

“Ha hã, vậy ngươi nên giám sát chặt chẽ, nếu như ngươi tái thương tâm, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.” Đứng ở đối diện nam tử bọn họ Sơ Tình, ngũ quan cũng không xuất sắc, nhưng một thân phong độ của người trí thức, giọng nói mơ hồ có chứa một cỗ thanh đậm mờ ảo cảm giác.

“Cái này còn cần ngươi nói? Hanh, Mỹ Mỹ, chúng ta đi.”

“Ân!!” Nữ hài lộ ra dáng tươi cười khả ái, tại khuỷu tay nam hài xoay người lại đi tới. Sơ Tình một người đứng ở phía sau, nhìn như cô độc tịch mịch, nhưng ngươi chỉ cần con mắt vừa nhìn, liền biết cái miệng của hắn hiện ra một mặt dáng tươi cười.

Lúc này, nữ sinh quay đầu lại, thu hút, cho hắn làm một người OK thủ thế.

Sơ Tình gạt đầu, cũng xoay người ly khai, bất quá hắn cầm túi tiền xuất ra một quyển tiền (*huy động vốn*), lược sổ một chút, quả nhiên mất năm trăm. Khóe miệng dáng tươi cười biến thâm, châm chọc cùng đùa cợt, hòa hắn vừa dáng đáp kếm khá xa.

“Lão đại!” Một người vui vẻ hô tiếng vang lên, Sơ Tình không có quay đầu lại, cầm sổ bỏ vào túi tiền.

“Oa, không phải đâu! Lão đại, ngươi sao lại làm loại chuyện này?” Chạy tới nam tử vẻ mặt tiếc hận hình dạng.

Sơ Tình không kiên nhẫn nói: “Ta làm cái gì? Không chỉ nói ta hình như khứ thu đông tây (*thu gom cuối cùng*) dường như được rồi!”

“Hắc hắc, lão đại, tuy rằng điều không phải thu đông tây, nhưng ngươi làm việc này thực sự rất tốt!” Nam tử khiến Sơ Tình có chút mất hứng, hi cười nói: “Ta là sợ ngươi ngày nào đó một nhọc, sẽ chịu không nổi kích thích a! Đến lúc đó...”

“Thời gian ngươi tiền đại học có đúng hay không biến tính quá?”

“Ách...” Nam tử sắc mặt nhất quẫn, nhắm lại mắt nhai liên tục, trái lại ngồi ngay ngắn tại một bên.

Đây là A Đại đồ thư quán hậu hoa viên, A Đại còn là nơi nổi danh đại học, tưởng vào ngoại trừ người học tập ưu tú, hay kẻ có tiền. Sở dĩ ở đây là thánh địa học tập, vì vừa ngoạn nhạc người tụ tập thiên đường. Mục đích ba cự giáo viên không phải là một cuốn sách thực sự. Nhưng bởi vì trường học phần lớn người

đều có rất lớn hậu thuẫn, sở dĩ trường học cũng không có phát sinh quá nhiều bất hảo, bên ngoài an toàn rất nhiều.

Sơ Tình vào A Đại lý do chỉ có hai người: một, ở đây khả dĩ cấp giáo viên tiền mười tên học sinh miễn bốn năm học phí; hai, ở chỗ này nhìn đi nhìn lại tất cả đều là kẻ có tiền, tùy tiện kết mấy người bạn thân, bằng hữu là có thể cho ta ngày lành.

Sở dĩ hần lần đầu tiên toàn lực dụng công, cuối cùng danh thứ năm cao phân khảo vào A Đại, lý do để sinh viên được bầu, sau khi giáo sư lễ thượng phát biểu hoài niệm, khiến cho toàn bộ giáo sư sinh cảm động hòa chú mục(*ghi*).

Tướng mạo Sơ Tình vốn có, chỉ sợ là ở trường học ngầy ngốc bốn niên đều không có người chú ý tới hần, nhưng một chút khiến cho hần tại giáo có một ít nhũ danh khí, lúc đầu có chút cùng học hoa hần giúp đỡ, hần sẽ đưa một ít chủ ý tốt. Từng chút từng chút, người phiền phức tìm đến hần giúp đỡ càng ngày càng nhiều, sở dĩ Sơ Tình đã nghĩ ra biện pháp, ra tiền càng cao, điểm quan trọng lại càng tốt, như vậy không chỉ có đủ sinh hoạt phí, còn có thể tiết kiệm được ít tiền.

“Có hay không yên (*hoà bình*)?” Kỳ thực Sơ Tình cũng không hút thuốc, chỉ là tâm phiền hoặc tâm tình tốt thời gian thích hút một điếu. Hần tự xưng yên vị đạo giảm bớt tâm tình của hần, nhưng hần hận yên. Lời này đến nay cũng không có người tin, nhưng cũng không có người chân chính thấy hần hút thuốc.

“Lão đại, hút thuốc đối thân thể bất hảo a!” Nam tử vẻ mặt khiêu nại, hần thực sự không có khả năng tiếp thu vẻ mặt nhã nhặn của Sơ Tình. Cuối cùng, tại hừng đông hạ mắt bất đắc dĩ xuất ra một bao Trung Hoa.

Mùi khói nhàn nhạt nhập vào mũi, toàn thân thả lỏng, tựa ở ghế đầu ngưỡng ra sau, nửa mở hai mắt nhìn cây xanh tươi tốt, hoàn hảo không có ánh dương quang, không phải rất chói mắt.

Sơ Tình rất ghét trời nắng, có thể là bởi vì chính tên ba. Sở dĩ hần thích ngày mưa, cái loại này âm khí trầm trầm khí trời tài thích hợp lắm á.

Đang ở Sơ Tình nhớ lại thời gian quá khứ, một đạo tiếng thét chói tai vang lên.

“Sơ ca, không phải đâu!! Người hút thuốc? Trời ạ, người có biết hay không như vậy đối thân thể thật không tốt a!” Nói nam tử, toàn thân đều lỏng lẻo phịch vận động bóng rổ, hần thích nhất câu nói đầu tiên: chỉ tiêu cho các sản phẩm trong. Sở dĩ hần cũng không tiến nại khắc giữ độc quyền về... Điếm.

Sơ Tình khẽ nhú mày, giọng của hai người sao lớn như vậy? Thời gian nhận thức bọn họ sẽ không phát hiện? Kết quả hai người phiền phức thành bằng hữu. Có thể...làm bằng hữu!

Thở dài, xem ra là một Nghĩa khác.

“Uy, có đúng hay không người cấp sơ ca?”

“Đây lại là cái gì nữa? Ai cần người lo, tứ tri phát triển!”

“Người... Hanh, lát nữa sẽ cungd người tính sổ!” Dứt lời, hấn chuyển hướng sang Sơ Tình: “Sơ ca, ta vừa gặp đại nhị tiếng Anh hệ, hấn muốn ta cảm tạ người. Người điều không phải thực sự giúp nàng ba? Sơ ca, người sao vậy hựu tổ loại chuyện này? Vạn nhất người ngày nào đó mệt nhọc, sẽ chịu không nổi kích thích a! Đến lúc đó...”

Sơ Tình sững sốt, nam tử ngồi hai bên trái phải Sơ Tình cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ nhất trí thành trứ (*trú ẩn*) sau vận động y nam tử.

“Ách? Các người xảy ra chuyện gì?”

Nếu như hấn không có nghe nói, vận động y nam tử giảng nói tại năm phần chung trước đây Giang Dịch cũng giảng quá. Sở dĩ Sơ Tình suy đoán quay đầu hỏi: “Giang Dịch, người cùng hấn có đúng hay không là huynh đệ song bào (*bào thai song sinh*)? Xuất viện thời gian sai rồi?”

Ngồi ở một bên Giang Dịch sắc mặt có chút xấu xí, cả giận nói: “Thiết, nhất định là hấn vừa ở bên cạnh nghe trộm, ta tài sẽ không cùng hấn là huynh đệ ni!”

“Uy, người nói tầm bậy cái gì nha? Ta còn không muốn cùng người làm huynh đệ! Bằng hữu đều không muốn làm.” Tuy rằng còn không có minh bạch (*hiếu rõ*) bọn họ, nhưng Giang Dịch nói nhượng cùng hấn vẫn bất hoà vận động y nam tử phản bác trở lại.

“Kháo, ta còn không muốn cùng người nhận thức, người hiện tại đã đi...”

Sơ Tình khó có được ngày lành liền cũng bị hủy, để không phá ý xấu tình, tại bọn họ đấu võ mồm, lợi dụng thời gian này chính mình im lặng rời đi.

Kỳ thực hai người sợ hấn thụ kích thích cũng là lo lắng hấn, bởi vì Sơ Tình từ nhỏ liền có năng lực thông linh, thường xuyên thấy quỷ quái xuất hiện. Nhưng năng lực khi mạnh khi yếu, sở dĩ vẫn đều giấu diếm rất khá, nhưng trước đó vài ngày bị hai người gia khóa phát hiện chính đang ở cùng một thân cây nói chuyện, thế là tự nhận định hấn có một chút vấn đề về tinh thần. Hơn nữa khai giảng không lâu sau cùng một người nữ sinh thổ lộ tình cảm, sau bị từ chối, bọn họ càng lo Sơ Tình bị nữ sinh đả kích mà nặng thêm bệnh tình.

Loại quan tâm này, bằng hữu mang đến phiền phức ... Như vậy vấn đề bình thường tại Sơ Tình trong đầu toát ra.

A Đại bố cục đặc biệt chú ý, hoàn cảnh là việc chính, mỗi năm dạy học đã lâu nên trước sau đều có xanh hoá bãi cỏ hoặc là tượng hoa viên dạng tiểu đình, mà bãi đỗ xe nằm ở dưới mặt đất, tức bất dẫn hướng mỹ quan, hựu kinh tế thực dụng đến xem.

Buồn chán tiêu sái, nghĩ thầm chính quay về phòng ngủ. Cứ đi cứ đi, đột nhiên cảm thấy vai bị huých hạ,

ngiên đầu vừa nhìn, một vật thể hắc sắc chính bình ổn đích nằm ở mặt trên.

Điều không phải lá cây... Đây là? Cầm lấy, mềm, có chút ẩm áp. Nhìn kỹ, cứ nhiên nhìn thấy một con dơi???

Trường học còn có loại này sinh vật? Thử nâng cánh, xem ra mệnh không lâu, cầm lại nghiên cứu một chút được rồi.

Được rồi, đã quên nói, Sơ Tình nhưng A Đại sinh vật hệ cao tài sinh (*sinh viên giỏi*).

3. Chương 2

Bởi vì thị trường tiền tệ, cho nên Sơ Tình trụ ở phòng ngủ chính kẻ có tiền tài, trụ một gian phòng ngủ.

Manh con dơi đặt lên bàn, một bên dao giải phẫu, bạch quang chột lóe, hướng con dơi trên người vạch tới.

Ngay khi thân thể hắc chỉ kém 0. 0001 thời gian, Sơ Tình ngây ngẩn cả người, con người không ngừng phóng đại.

“Đây là... Ma vật?”

Chỉ thấy con dơi bốn phía bị một lũ yếu ớt hắc sắc lỗ ống kính vây quanh, tịnh tràn chỉ có hữu linh lực nhân tài nghe được đảo Ma tộc vị đạo.

Sơ Tình nhú hạ mi, xem ra đa đem về phiền phức gì đó.

Mang giải phẫu dao phóng hảo, hạ xuất ra một lọ thủy tinh trong suốt hình vuông, mang con dơi để vào bên trong, hoàn hảo.

Bên ngoài lọ thủy tinh lần đầu tiên tỉ mỉ quan sát con dơi, phát hiện thân thể hắc dị thường lớn, to hơn gấp đôi so với kích thước bình thường, cốt cách cũng mạnh thô lớn hơn một chút, hơn nữa cánh có chứa hướng ra phía ngoài trở mình tư thế đường hoàng.

Ấn... Nếu như không sai, vật nhỏ nhất định là một đại ma vật?

“Lão đại!”

“Sơ ca!” Hai người hai miệng ca giọng hô to thân ảnh phá cửa mà vào, Sơ Tình đang suy nghĩ có đúng hay không nên đổi một cửa sắt tốt hơn.

“Xảy ra chuyện gì? Như thế gấp như vậy tới tìm ta, có việc sao?”

“Người vừa sao vậy đã đi?” Vận động y đích nam tử mở miệng.

“Đúng vậy! Coi như là bởi vì Quan Hằng Nguyệt giá ngu ngốc chướng mắt, lão đại người phải đi cũng phải mang cho ta a!”

“Ừ, Giang Dịch, người nói ngu ngốc gì đó? Hanh, ta xem người mới là vừa ngốc cùng nhọc trí!”

“Người có ý tứ a! Người cũng không nhìn chính người, một bức môi dạng, nếu người không cầu ta, ta sẽ không tác nghiệp cho người mượn sao!”

“Người... Tiểu học ba năm cấp chuyện, người tông sơ trung đề đến bây giờ, người có mệt hay không a?” Quan Hằng Nguyệt tức giận đến có chút vụng huyên (*chống mặt say sẩm*).

Sơ Tình nhìn hai người oan gia hăng hái, thật ta có nên vào ngăn cản hay không...

Thời gian cấp ba, nắng hè chói chang, tiến hành thi vào trường cao đẳng. Sơ Tình chưa kịp thi được A Đại mà nỗ lực, đột nhiên phát hiện phía sau cơ thể nóng nhìn mình, thân thể không khỏi run lên, hơi nghiêng đầu, nhìn Giang Dịch chính cầu xin nhìn chính, con người viết hai chữ: “Đáp án”.

Sơ Tình một người nhẹ dạ, nhân lão sư không chú ý chép đáp án cho hắn. Vậy mà ngồi ở bên trái Sơ Tình, Quan Hằng Nguyệt nhìn, ai, thế là lại cấp Quan Hằng Nguyệt đáp án.

Chưa xong, hai người thỉnh hẩn ăn, thế mới biết hiểu hai người đều cũng có tiền nhân, nhưng bởi vì trong nhà uy hiếp, nếu như lần này thi vào trường cao đẳng khảo không ra bốn trăm phân đọc âm, chỉ tới khảo được mới thôi. Đối với người mỗi ngày chỉ lo ngoạn nhạc như hai người mà nói thế nhưng lớn lao thống khổ a! Cho nên đối với họ Sơ Tình viện trợ, hai người càng cảm động đến rơi nước mắt, thế là Sơ Tình trở thành lão đại của bọn họ.

Nói đến cũng khéo, vốn chỉ bọn họ trở thành khách qua đường của Sơ Tình, tại bàn tiến phòng ngủ, ngày đầu tiên thấy hai người chính tựa ở chính cửa phòng miệng cười đối chính chào hỏi, nguyên lai, bọn họ phân biệt ở tại chính tả hữu biên. Cứ như vậy, Sơ Tình lần đầu tiên có bằng hữu.

“Ừ... Các người rốt cuộc tìm ta làm gì chứ? Chuyên cãi nhau, cửa ở phía trước, không tiền.”

“Ách, lão đại, không có ý tứ, đều do tên tứ chi phát triển này, kỳ thực học sinh hội trưởng Ngụy Dương tìm người.”

Quan Hằng Nguyệt trừng Giang Dịch liếc mắt: “Sơ ca, người phải cẩn thận a, ta xem Ngụy Dương điều không phải là thứ gì tốt. Người nghìn vạn lần đừng bị mỹ sắc của hắn mê hoặc a!!”

Sơ Tình sắc mặt bất biến đứng lên, nhìn con dơi nắm ở trong lọ thủy tinh, thân thể bị thương như thế, hắn là sẽ không hảo quá nhanh! Xuất ra hoàng sắc thành (*chỉ buộc*) ở trên mặt một quyển, gỡ xuống một ... khác, đeo trên cổ tay. Nếu như bên này phát sinh sự tình, hắn cũng có thể tức thời biết.

Giá hoàng thành có thể đè nén xuống ma vật gì đó, tuy rằng hiệu quả không lớn, nhưng là có thể tạo được một ít tác dụng.

Quay đầu lại, đem vẻ mặt hiếu kỳ của Giang dịch cùng Quan Hằng Nguyệt đẩy ra ngoài, liền hướng học sinh hội đi đến.

Ngụy Dương, đối với trường học rất đáng giá, rất hữu tiềm lực tuần nam NO. 1. Thành tích rất tuyệt vời, chính là hội trưởng học sinh hội, hé ra góc cạnh phân minh, ánh dương quang hình da hòa trác việt (*không có gì sánh kịp*) quả đoán làm việc năng lực đều là chỗ mị lực của hắn.

“Tìm ta có việc?” Sơ Tình đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Tâm tình không tốt?” Ngụy Dương đã đi tới, bĩ (*coi thường một cách thâm tẻ, khinh bỉ*) Sơ Tình cao hơn nửa cái đầu thân cao làm hắn có chút không vui.

“Ha ha, kỳ thực là vì vườn trường tể (*kính tế*) chuyện.”

“Vườn trường tể? Ta cái này co về không được. Huống chi năng lực Ngụy hội trưởng, ta nghĩ ta cái này học sinh hội đã tạp chỉ có thể làm một ít bào (*nghĩa ở đây là làm việt vật*) chân công tác.”

“Bào thối? Ta nhớ kỹ người mỗi lần làm việc đều tiêu thất (*biến mất*)! Tuy rằng người tài, nhưng ta nghĩ bằng đầu óc của người nhất định nghĩ đến hảo điểm quan trọng.”

“Điểm quan trọng không có thể như vậy bạch (*bày tỏ, nói*) ra!” Khiêu khích hỏi, Ngụy Dương trên mặt khôn khéo hòa trong ánh mắt thâm trầm làm Sơ Tình cảm thấy không khỏe.

“Người... yêu cầu có thể nói thẳng, ta bất luận cái gì sự đều đáp ứng của người.”

Sơ Tình nhún lại mi, những lời này nói xong bên hoãn (*lùi*) bên khinh, rất là noãn (*nắn*). Đang muốn có hay không phải đáp ứng, đột nhiên cảm thấy cổ tay nẩy lên một vòng nhiệt lượng, ngăn y phục vừa nhìn, sợi dây tiêu thất.

Lẽ nào...

“Có việc, đi trước!” Lời nói chưa dứt người đã chạy đi mất, nhìn cửa nữa mở, Ngụy Dương trong mắt dục niệm chinh phục càng mãnh liệt.

Rất nhanh chạy về phòng ngủ, mở rộng cửa vừa nhìn, chỉ thấy toàn bộ gian phòng đều bị gió cuốn loạn thất bát tao (*lộn xộn, không ra hình hài*), mở rộng cửa sổ, từng đợt gió mát thổi tới, tràn ngập ma vị nhàn nhạt đang rất nhanh phiêu tán.

Đóng cửa lại đi tới phía trước cửa sổ, đã cảm giác không ra bắt luận cái gì dị dạng. Đã đi xa rồi sao? Sơ Tình trong lòng một trận kinh hoàng, thở phào nhẹ nhõm, lại là có chút không muốn...

“Tại hoa gì?” Bỗng dưng, câu này âm trầm mị hoặc nói tại bên tai vang lên.

Sơ Tình quay đầu lại, chỉ thấy một người toàn thân hắc y, dáng dấp yêu diễm cuồng ngạo nam tử cao lớn, trên người hoàn mớ hồ tán mắt ra tử hắc sắc bạc khí.

4. Chương 3

Bất động thanh âm nhìn hắc, nuốt nuốt nước miếng, Sơ Tình bình tĩnh thanh âm hỏi: “Vi thập ma không có đi?”

“Ha hã!” Hắc thấp trầm nở nụ cười, nhãn thần như thấy con mồi mừng rỡ: “Người có thể lãnh tĩnh (*bình tĩnh*) như vậy! Không hổ là người có một chút linh lực.”

Đột nhiên, hắc tiến lên, bức Sơ Tình tựa ở tường biên, hai tay chạm tường, cao to thân thể tiến gần, làm Sơ Tình bị vây quanh tại phạm vi một người nhỏ hẹp.

“Ân? Sao vậy hữu chích hồ ly vị đạo?” Hắc cực khinh tự hỏi, hai mắt nhìn thẳng Sơ Tình: “Trước người hoàn tiếp xúc quá thù (*từ này ta không có biết +_+*)?”

“Không có, đã một năm không có gặp qua ma vật.” Sơ Tình rất nhanh phủ nhận nói, vì vậy nam nhân gây cho hắc nhiều cảm giác áp bách. Ngoài thân tại hắc song chưởng, cảm nhận trên người hắc có cổ khí tươi mát mà hồn hậu hiểu rõ hòa ẩm áp làm tâm Sơ Tình nhiễu loạn, không ngừng kinh hoàng. Không dám tái nhìn thẳng vào con mắt hắc, để tránh khỏi bị mị nhân tà khí hút lấy nhập vực sâu.

Cảm thấy xúc cảm lạnh lẽo kinh ngạc một chút, nam tử biên (*sát cạnh*) xoa, biên bức Sơ Tình nhìn thẳng vào: “Ha hã, sợ ta sao?”

Bất đắc dĩ ngưng mắt nhìn, nghe nói tất cả sinh vật Ma tộc đều là ma lực cao người dung mạo ưu, vốn cho rằng Ngụy Dương đã không sai, nhưng tại đây nam tử trước mặt, chỉ sợ cũng như lá rụng giống nhau không đến nhắc tới.

Hắn hai vai dày rộng, vóc người thon dài, cánh tay hữu lực, đều làm cho nhin không được tưởng thân thủ xoa. Trường mà kiêu lông mi hạ, cặp mắt kia đậm lam sắc mỹ lệ con người thẩu trong suốt hòa tà ác, đùa giỡn cười thần tại có chút thương bạch trên mặt càng bắt mắt. Quần áo hắc sắc, nhanh nhẹn thời đại hỗn loạn đen tối. Tóc dài rối tung trên vai đầu, cuồng ngạo không kèm chế được phong độ thanh tao lịch sự.

Tay hắn đùa bỡn trên mặt Sơ Tình qua lại xoa, tinh tế thưởng thức không buông tha bất luận cái gì một tia da thịt hoạt nộn. Khuôn mặt tinh mỹ càng ép càng gần, Sơ Tình hô hấp cũng càng ngày càng cấp.

Cẩn rằng, hỗn hợp hắn vị đạo cường liệt pháp phênh. ‘ ba ’ một tiếng, Sơ Tình bỏ qua tay hắn.

Nam tử đầu tiên là sưng sốt, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ.

“Uy... Người xảy ra chuyện gì?”

Chỉ thấy hắn miệng không ngừng phát sinh rất nhỏ giọng, mi gian trối chặt, đôi môi dĩ phiếm ra bạch sắc, mười ngón tay hăm sâu lòng bàn tay. Sơ Tình sưng sờ ở một bên, gấp đến độ chẳng nên làm thế nào cho phải.

Chính vào lúc này, nam tử ngất ngả xuống đất, biến trở về con dơi, bật vài cái cánh, liền không có động tĩnh.

Sơ Tình nghĩ vừa tượng cảnh trong mơ, nhìn kỹ hắn, cuối cùng xác định là hắn thương còn chưa hảo, mạnh mẽ phá thẳng ra, năng lực cũng khôi phục, vì vậy hựu hôn mê bất tỉnh.

Nếu như hiện tại diệt trừ hắn thật đúng là dễ dàng... Không có suy nghĩ nhiều, dùng một khối lam sắc bổ tái gia một cái lực sắc sợi dây bao vây trụ.

Thở dài, mong muốn sư bá cấp gì đó có thể có dùng.

Sơ Tình sinh ra tại hàng yêu sư gia tộc từ xưa, cùng hắn đồng bài đệ mẫu (*mẹ kế*) huynh đệ tỷ muội thì có cận hai mươi dư một, còn không tính đường biểu lương thân. Tại phụ thân nghiêm lệ giáo dục hạ, tự hiểu chuyện tới nay, hắn sẽ không có kêu lên một tiếng ba ba, sở hữu huynh đệ tỷ muội đều đối phụ thân cùng sư phụ tương xứng. Bọn họ ngày đầu tiên bắt đầu học tập hàng yêu thuật thì đã bị cáo chi, vì bồi dưỡng có năng lực người nổi nghiệp, sở dĩ có thể nghĩ bọn họ trong cánh tranh thì sẽ càng cường liệt. Huynh đệ trong lúc đó tình đậm như tờ giấy, hơn nữa như thế lãnh khốc vô tình cạnh tranh, tại ngực nhỏ Sơ Tình dĩ hoa thượng một chút cũng không có vết máu.

Bảy tuế, đã có không ít người trong môn chết đi, có khi là bệnh chết, có khi là ngoài ý muốn...

Âm u, Hàn Lãnh hay Sơ Tình sống đi tới con đường duy nhất. Cũng may hắn linh lực thiếu cường đại, có lúc hựu có thể nói nói toàn bộ không, vì vậy tại kinh qua vài cười nhạo, châm chọc, trêu cợt, hí mạ hậu(*cười phía sau- chắc là vậy =*), hắn ly khai, đi tới chỗ bá phụ sư bá gia.

Tuy rằng chỉ là tại gian phòng bên cạnh ... ở chỗ này, cũng không dùng cả ngày để phòng người khác ở sau lưng ám thương người. Chỉ là có lúc tại viện nhìn mẫu thân cùng đệ đệ và muội muội cùng nhau hưởng gian phòng phụ thân đi đến.

Cuối cùng, tại cao trung thì, gia tộc xảy ra một lần đại biến động, tân chủ sự người kế vị. Tuy rằng vị kia dị mẫu anh cả cũng không quen biết, nhưng tại hắn cho phép, Sơ Tình lần đầu tiên bước ra bốn gia, tới thành thị, kể tục độc cấp ba. Để không để cho mẫu thân cùng sư bá thêm phiền phức, vì vậy Sơ Tình tài nỗ lực thi đậu A Đại.

Những ... này sợi dây cùng bố đều là dùng vật liệu đặc thù làm thành, tái gia dĩ sư bá pháp lực cùng chú thuật, vậy khốn một ít tiểu quái không thành vấn đề. Mà dùng còn lại là cứu trị hình. Tuy rằng mấy thứ này đều sơ cấp pháp thuật, nhưng vụ lợi quản lý, gửi thời gian cũng giác trường.

Nghĩ vậy, không khỏi đối với lai lịch bất minh của con dơi quân có chút bội phục. Xem nó cũng là bị trọng thương ra cái hình dạng này, cư nhiên ở thời gian ngắn tài năng nội giả đi ra, hoàn sử dụng 1 pháp thuật, có thể duy trì nguyên dạng gần nửa tiếng đồng hồ. Nếu như hắn khoả lại... Chỉ sợ ngay cả sư bá cũng không chế không được.

Bất quá hắn lợi hại như thế, là ai làm hắn bị thương? Bị thương nặng như thế... khản định địch nhân rất đáng sợ.

Một trận tiếng vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Sơ Tình.

“Uy, xin hỏi Sơ Tình đồng học phải không?” Một người giọng nữ thật nhỏ truyền đến.

“Đúng, có chuyện gì sao?”

Đi tới đối diện nữ sinh phòng ngủ dưới lầu, Sơ Tình bị một nữ sinh khả ái kéo đến một bên.

“Ách... Ta nghe mọi người nói chuyện của ngươi... cho nên... cho nên...”

Sơ Tình mới nghe câu nói của nữ sinh liền hiểu rõ, trực tiếp hỏi: “Ngươi hẳn là biết quy củ của ta?”

Nữ sinh gật đầu.

“Vậy ngươi chuẩn bị ra bao nhiêu tiền?”

Nữ sinh vươn ba ngón tay.

“Được, tới rồi cái kia thời gian tái gọi điện thoại ta.”

5. Chương 4

Nghe nói Nhật bản bên kia sự kiện hấp huyết quỷ rất hung hăng ngang ngược, lẽ nào hắc là tông Nhật bản bên kia tới được mạ?

Thụy (*tình trạng nửa mơ nửa tỉnh*) ở trên bàn con dơi vẫn không hề động. Đã qua một ngày đêm, lẽ nào treo(*tạm đình lại trong một thời gian*)? Hắc là không thể nào... sinh mệnh của hắc cường như thế, hắc là không có việc gì.

Lại một lần nữa cầm lấy sách giáo khoa, che lại đường nhìn.

Thật vất vả toàn tâm đầu nhập ôn tập trung, bỗng nhiên cảm thấy một cổ cường đại ma lực đánh úp về phía Sơ Tình. Chỉ thấy khối bố mơ hồ phát quang, cuộn cuộn khí lưu chậm rãi hướng ra phía ngoài bốc lên, như biển rộng triều khởi hung dũng.

Ma tộc vốn có khí chảy ra sẽ làm bị thương người, coi như là người thường, nhìn không ra cũng sẽ cảm thấy một cổ hàn lãnh ý, nhưng Sơ Tình không biết vì sao, vừa cảm thụ được ma lực của hắc trong nháy mắt, trong lòng dị thường nghĩ ấm áp, lại một cổ như ôn tuyền nhiệt lực hoàn tha tại ngực, thư sướng, linh lực cũng đang không ngừng đề (*khởi động*) thăng, phong phú Sơ Tình toàn bộ thân thể, tứ chi tiệp noãn, cổ lực lượng làm Sơ Tình cảm thấy kinh khủng, bởi vì, hắc thấy chính linh lực thực thể hóa, đây là sư bá, không, đến cả phụ thân cũng vô pháp làm được a!!

Nam tử phá xác ra chim nhỏ, lưỡi nhấc mở con người có chút hơi nước, sương mù thành (*nghiêng, hướng về một bên*) Sơ Tình. Sơ Tình tâm một trận rung động, nhìn hắc, nhìn mẫu điều thấy chim nhỏ xuất thế kích động. Đương nhiên, khuôn mặt tuyệt mỹ cũng cấp Sơ Tình mang đến một tia kinh ngạc.

“Người...” Thanh âm mê hoặc hỏi: “Nguyên lai linh lực của người như vậy thật lớn..., người có đúng hay không là người bọn họ phái tới?”

“Ân? Bọn họ, bọn họ cái gì?”

“Ngô... Quên đi, người cho ta dùng chính là cái gì?”

“Ác, là sư bá của ta sư bá phối một loại chú thuật gia thảo dược.” Thuyết, đi qua khứ tương nam tử phù lên: “Không biết vì sao, thời gian người vừa tỉnh lại, linh lực ta dị thường cao, thực sự là kinh khủng.”

Nam tử lặng yên, thâm u hướng về phía Sơ Tình, tổng nghĩ tại hắc trên người thấy được cái gì, rồi lại thấy không rõ. Còn muốn tiến thêm một bước tra xét thì, ý nghĩ một cổ trường đau nhức. Chẳng lẽ nguyên nhân là ma lực còn không có khôi phục sao?

Âm thầm thử vận khí, phát hiện ma lực không chỉ có khôi phục, nhân cũng hơn trước đây! Sao vậy khả năng... Tại đây ma đoàn hai ngày lý tựu...

Mặc kệ làm sao, đều là giá cả nhân loại cứu chính, mới gặp gỡ hân thì, linh lực hân nhược được khả dĩ (có thể), không nghĩ tới chính thương được rồi sau đó ma lực tăng nhiều, linh lực của hân cũng đột biến.

“Người là hàng yêu sư?”

“A? Hân là không cần phải nói đi, ta đều bị trục đi ra rồi, ha hã!” Sơ Tình cười gượng.

“Uổng một người năng lực như thế cường nhân lại bị trục đi ra, trách không được hiện tại hàng yêu sư càng ngày càng yếu! Bất quá cũng may người linh lực cường, từ nay về sau vài ngày nếu là phát sinh chuyện gì, người cũng đủ để tự bảo vệ mình!”

“Tự bảo vệ mình?”

Nam tử đi tới phía trước cửa sổ, giọng điệu có chút phẫn nộ: “Vừa ở đây không có thiết kết giới, linh lực của người cùng ma lực của ta nhất định bị đã nhận ra, mấy ngày nay cũng sẽ không thái bình.”

“Cái gì? Sao lại vậy được? Linh lực của ta luôn luôn khi mạnh khi yếu, chết tiệt, ta cứu người không phải vì mục đích này.” Xem ra thật đúng là chọc chuyện phiền toái, thật vất vả tài bình yên hai năm sinh hoạt, ai... ..

Xem xét mắt Sơ Tình, nam sinh đối cái này không chớp mắt, hân luôn luôn cảm thấy một loại quen thuộc, phải biết rằng, nếu như thay đổi người khác nói như thế, chỉ sợ từ lâu hồi phi yên diệt (*tro tiêu khói diệt*).

Hanh, thực sự là cảm tạ người làm ta thủ trọng thương như thế, ta nhất định sẽ hảo hảo báo đáp của người! Bất quá trước đó, có một việc trọng yếu muốn làm

“Ta đói bụng, có địa phương nào có thể ăn không?”

“Ăn?” Sơ Tình nhìn nam tử, con mắt lừa dối vừa chuyển: “Đương nhiên là có, nhưng ta sợ người không thích! Người không kiêng ăn gì chứ? Ta sợ người uống máu bọn họ hội nhiễm bệnh...”

Nam tử vẻ mặt gân xanh, thấp trầm nói: “Người đang nói loạn thất bát tao cái gì đó, ta ăn cơm Tây, không phải đi hút máu người!”

“A?” Sơ Tình trừng mắt to trên dưới quan sát hân một phen, lý giải gật đầu: “Ác, nguyên lai người là con dơi tinh a! Trách không được!!”

Nam tử nghĩ chính mình sẽ phát cuồng, dùng thanh âm run một chữ cho ăn nói: “Ta là hút máu quý!”

Một trận tĩnh mịch, hai người nhìn nhau: “Ta đã biết, cơm Tây, không ăn máu người, hút máu quý! Hiện tại ma vật càng ngày càng thay đổi!!”

Đang thối tiền lẻ Sơ Tình căn bản là không có chú ý tới cổ sát khí kinh khủng ở phía sau, nam tử đang nỗ lực khắc chế chính vươn muốn bóp chết hắn.

Hai người một trước một sau chuẩn bị xuống lầu, đột nhiên Sơ Tình bỗng nhiên dừng lại, nam tử không có đứng vững, quán tính đích đụng vào trên người Sơ Tình.

MMD, tên này thịt trên người sao vậy một điểm cũng không có? (Tác giả: lập tức người tự sẽ thích hắn không có thịt cảm giác liễu...)

“Người làm gì?”

Sơ Tình không nhìn hắn tức giận nói: “Ta còn không biết người làm kêu cái gì?”

“Địch Y. Phỉ Nhĩ Tư.”

Sơ Tình sửng sốt, trực giác hỏi: “Nguyên lai người điều không phải Nhật bản nhập cư trái phép tới được a?”

Phía sau thổ huyết...

Địch Y tư thế ưu nhã, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ cắn tảng thịt bò, cầm khăn tay nhẹ nhàng sát lau khóe miệng, hồng rượu vi dâng, hương khí bay lên mũi. Đối mặt Sơ Tình nhìn chăm chăm phẳng phất tập quán như thường.

“Cái này cho người, nếu như người linh lực giảm xuống, nó có thể bảo người một mạng!” Địch Y ăn xong, đặt một thứ lên bàn giống như lệnh bài.

Sơ Tình cầm lấy nhìn kỹ, phát hiện lệnh bài cũng không phải hình dạng gì, mặt trên trông rất sống động khắc họa xuất như đuôi dường như đáng dấp, như hỏa sống lại, tay cầm cẩn thận.

Xoa mặt trên hoa văn, nhẹ giọng hỏi: “Thời khắc này chính là sao?”

Địch Y có chút chẳng đáng nói: “Là Hỏa Hồ Tộc lệnh bài, ta giữ cũng đã có gần nghìn năm, chết tiết hồ ly đem cái này lưu lại xong liền không gặp hình bóng, chết tiết, hắn trốn đi ta tị (*ghen tị*) quần áo dính máu, tiếng sấm kiếm, Càn Khôn kính...”

Sơ Tình đối hẩn toái toái niệm mắt điecc tai ngơ: “Trời ơi? Nguyên lai người cùng lệnh bài đều là lỗi thời cấp a...”

“Câm miệng, không được so sánh ta với thói hồ ly.”

“Ách... Ta hình như là nói người cùng lệnh bài a...”

Địch Y một mặt lệ quang nhìn quét, Sơ Tình thức thời ngậm miệng lại. Nhìn thời gian, đã tới ngày hẹn với nữ sinh kia.

Đứng dậy, rời đi, gần ra khỏi cửa thì quay đầu lại kêu một tiếng: “Cảm tạ người mời ta có thể ăn cơm Tây, tạm biệt!! Có ngày không gặp!”

“A? Uy, ta chỉ ...” Địch Y lúc này mới lấy lại tinh thần, hoảng loạn trừng Sơ Tình đi xa thân ảnh, ngồi ở chỗ kia liên tục chửi bới!

6. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một hồi diễn xuất nho nhỏ, dễ dàng buôn bán lời ba trăm, sổ kiểm tiền, tháng này trừ đi sinh hoạt phí, buôn bán lời bốn trăm, thật sướng khoái.

Được rồi, cũng buôn bán lời, ma vật cũng đi, hạ tâm học tập a! Hướng học bổng năm nay chạy nước rút!!
(_ |||||)

“Lão đại, có muốn hay không cùng đi ăn cơm chiều?” Giang Dịch đẩy cửa hỏi. Hai mắt chờ mong Sơ Tình có chút không có ý tứ cự tuyệt.

“Ta đang chuẩn bị ôn tập...” Xem Giang Dịch có chút thất vọng, Sơ Tình bổ thêm cú: “Người giúp ta kiếm vài thứ có thể ăn đi!”

“Hảo, OK! Không thành vấn đề!” Giang Dịch cười đóng cửa, ngoài cửa truyền đến hân cùng Quan Hằng Nguyệt cãi nhau.

Thực sự tỉnh không dưới tâm, thở dài buông sách, cầm lấy lệnh bài Địch Y cho thưởng thức. Nhìn kỹ, nghĩ có chút quen tai, nhưng lại nhớ không nổi đã gặp qua ở đâu. Cầm ở trong tay, dị thường yêu thích. Trong miệng không tự giác niệm: “Hỏa Hồ... Hỏa Hồ...”

Một mặt bạch sắc cái bóng trong đầu hiện lên, Sơ Tình cả kinh, gian phòng chung quanh tràn ngập yêu ma khí.

Buông lệnh bài, rất nhanh bao trung nhảy ra một người mộc tương, mở, vị đàn hương nhàn nhạt bay ra, xuất ra bốn đạo phù, thiểm điện đường như thiếp tới cửa bối hòa bệ cửa sổ hạ.

Yêu khí tĩnh đình, trên bàn, trà hoài, thư còn đang liên tục run run. Sơ Tình cầm lấy một bả đoản mộc kiếm, thiếp thượng phù, cao quát một tiếng: “Thối!”

Hồn độn không khí dần dần tươi mát lên, thở dài, nhìn bàn tay, thực sự là Khánh Hưng hiện tại linh lực của chính mình mạnh lên, nếu như những ... ma vật này cắn chết không lùi, chỉ sợ chắc chắn để lại hậu họa.

Ma vật là vật nằm trong phạm vi địa ngục do diêm vương sở quản, nhân giới xưng bọn họ ở lại địa vi Ma giới, ma vật thường thường là do một ít oan hồn chết đi biến thành, nhưng đây là tương đối đều cấp thấp ma vật, yêu khí càng mạnh, ma vật càng lợi hại. Nghĩ Dịch Y như vậy ứng với xưng là yêu, bình thường cùng ma vật bất đồng chính là, chúng nó có ý thức, tính năng tốt không chế chính tư tưởng cùng hành vi (dưới hữu đề, cụ thể đối lập u du bạch thư hoặc tử thần), nhưng không muốn tu thành chính quả, trường kỳ sống tại Ma giới, Ma giới cũng tề tựu một đám yêu tinh lợi hại, phân biệt một mục đích bản thân lực lượng hình thành vương quốc độc lập.

Yêu ma thực vật giống nhau nơi phát ra vu (nguyên khí) linh hồn vừa mới chết hòa một ít linh lực cao của nhân loại, người sau ăn chắc chắn có thể tăng trưởng yêu lực.

Đây là nội dung học tập trước đây của sở giáo, còn có thể tại cuối cùng hơn nữa nhất cú: nếu như các người không tự bảo vệ mình được mình, sẽ bị chúng nó ăn tươi.

“Ha ha! Nghĩ không ra trước đây học được tri thức còn có thể có công dụng!” Ngã vào trên giường, ngực suy tư: mấy ngày này kiếm tiền còn không có dùng hết, học bổng còn không có đạt được, còn không có hướng đem chính nữ sinh báo thù, Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt mấy ngày hôm trước hoàn tín (đức tính thủy chung, khiến người ta có thể trong cây ở mình) lời thề son sắt nói sau này phải giúp chính tìm một viện nghiên cứu, là tối trọng yếu... Chính chính một xử nam ni... >. <>

Ai

lần thứ hai thở dài, xem ra là tránh không khỏi một kiếp.

Trên tay linh lực chậm rãi yếu bớt, từ nhỏ là như vậy, thường xuyên thấp thường xuyên cao, mọi người nhân thần cười nhạo, mẫu thân quả trách chính là lời nói, một người gốc ở trong góc, cuối cùng còn bị tảng đá ném trúng đầu.

Từ mẫu thân sinh đến đệ đệ cùng muội muội, liên không bao giờ ... nữa đem nhân thân đặt ở Sơ Tình trên người, không biết là thất vọng chính là dễ dàng, sau khi linh lực Sơ Tình vẫn chỗ vu linh trạng thái.

Gian phòng nội lần thứ hai tiến đến, ngoài cửa sổ ma vật luống cuống bất an tán loạn, lo lắng tưởng chạy ào lại một ngụm muốn nuốt Sơ Tình.

Nắm chặt lệnh bài, đột nhiên nghĩ tới chuyện cũ ẩn tượng sâu sắc ...

“Nhanh, giết hắn!” Mẫu thân bức vẫn là tiểu hài tử Sơ Tình cầm kiếm chỉ hướng bị nhốt trụ ma vật.

Sơ Tình con người hơi nước tràn ngập sợ hòa thương tiếc, thân thể nho nhỏ run rẩy không ngừng: “Không nên, hảo thương cảm, không nên sát hắn...”

“Ba” một cái tát nặng tay đánh tới trên mặt Sơ Tình, má trắng noãn lập tức hiện lên dấu tay hồng ngân.

“Gia hỏa vô dụng, mau giết hắn...”

“Không nên... Không nên, ô ô ô...”

“Chết tiệt! Đồ vô dụng, còn khóc!! Ta đánh chết người...”

Không biết vì cái gì, một màn ký ức phi thường khắc sâu, thẳng đến có đôi khi nằm mơ nhìn thấy trong mộng.

Nhìn cửa sổ run run, Sơ Tình nắm chặt lệnh bài, nhắm lại hai mắt. Trái tim trở nên rộng, thư sướng, cười suy nghĩ, cuối cùng cũng tại thời khắc cuối cùng cứu một người hút huyết quỷ.

Một giọt nước mắt trong suốt theo gò má chảy xuống... Đột nhiên lệnh bài trong tay Sơ Tình phát ra dị dạng quang mang, nhiệt làm Sơ Tình buông lỏng tay ra, trong lòng giống như trên tay cảm xúc như nhau lửa nóng... Đau quá...

Chỉ không đau nhức, làm Sơ Tình tại trên giường liên tục cuộn cuộn không yên, tựa như hỏa tại thiêu đốt.

Đau đến không mở ra được mắt, trái tim như yếu bạo liệt khó chịu.

“A ngô ”.

Chỉ cảm thấy ngực như có hỏa cầu phá tâm ra, thời gian trôi qua, lửa nóng lui đi, một cổ cảm giác mát lan ra, bài trừ hơi nước con người hơi mở, yêu khí cương đại bạo phát ra.

Hỏa Hồ? Chỉ thấy phòng ngủ chẳng xuất hiện thuần trắng sắc hồ ly, hỏa quang trung ngạo nghễ mà đứng, khí thể cuộn trào mãnh liệt, yêu khí khiếp người.

Chi khởi đại hãn nhể nhại thân thể, kinh ngạc nhìn trước mắt là Hỏa Hồ, trong lòng không ngừng kêu lên: Trời ạ, đây không phải nằm mơ chứ? Dịch Y nói thật đúng là thực hiện?

Quay chung quanh tại bốn phía ma vật trong nháy mắt tiêu thất, Hỏa Hồ thu liễm yêu khí, chính quá thân thể, ngưng mắt nhìn Sơ Tình.

Sơ Tình tưởng như nằm mơ, ngơ ngác nhìn Hỏa Hồ. Chậm rãi từ trên giường xuống, bỗng nhiên thấy trên mặt đất có hai khối Hỏa Hồ lệnh bài.

Này... Sao lại có hai khối? Tay không tự giác cầm lên, nhớ lại cảm nhận như lửa nóng ở ngực vừa rồi, chẳng lẽ, một ... khác khối thì từ nơi này bay ra sao?

Hết đệ ngũ chương

Chú thích:

u du bạch thư

Tử thần

7. Chương 6

Hỏa Hồ thấy Sơ Tình dở ra, đi tới chỗ hẩn, Sơ Tình cảnh biên cộ liễu cộ, vươn đầu lưỡi ướt át liếm liếm cứng ngắc kiể, nhu thuận ghé vào trên giường, dường như đang đợi Sơ Tình ôm lấy nó.

Sơ Tình ngồi yên, hai mắt kinh ngạc, hai tay khê nhếch, trong lúc nhất thời cư nhiên không biết làm sao mới tốt.

Ách... Ôm, chính không ôm? Thầm nghĩ, mãi luôn lo lắng, bỗng nhiên phát hiện Hỏa Hồ cười gian trá. Nhìn thấy hai tròng mắt hơi kỷ cười thần tình làm Sơ Tình sắc mặt nhất quỷ, nghiêng người, đem Hỏa Hồ chăm chú ôm một cái, đặt ở trên giường.

Đang muốn hảo hảo ôm Hỏa Hồ thì, Hỏa Hồ liền biến hóa nhanh chóng, khiến Sơ Tình ghé vào trên người hắn.

Trơn bóng giữa ngực, sự mềm dẻo hữu lực, cơ thể rắn chắc, thủ hạ hoa văn xúc cảm làm Sơ Tình sửng sốt, lúc này mới chú ý tới Hỏa Hồ đã hóa thành hình người, nhưng lại... Toàn... Toàn thân xích lỏa.

Rất nhanh đứng dậy, ôm chần ném về phía hắn đang cười, có chút tức giận.

Hỏa Hồ mỉm cười ngồi dậy, phủ trụ thắt lưng Sơ Tình, không cho hắn mảy may nhúc nhích.

Sơ Tình vừa xấu hổ vừa tức, hắn hai chân ở hai bên, khóa ngồi ở trên lưng Hỏa Hồ, ai tay Hỏa Hồ hữu lực, đem cánh tay hạ từng đợt nhịp đập còn có thể cảm ứng được rõ ràng.

Tức giận đan vào, đang muốn khai sao, vậy mà nói dưới thân người bỗng nhiên đem thắt lưng đỉnh đầu, đem lửa nóng xúc cảm để ở giữa nơi riêng tư, trực giác tính nâng lên cái mông tách ra, cũng không nghĩ lại bị một đôi thân bắt đầu công cước, thân hình nhoáng lên, hai người càng thêm thân mật ôm cùng một chỗ, mà... Cái kia nam nhân đặt ở Sơ Tình trên người.

Vốn muốn trêu đùa một chút Hỏa Hồ, ai biết lại bị hắn ăn sạch đậu hũ thì không nói, còn bị một người nam nhân đặt ở dưới thân.

Thực sự là lót bên trong áo hay chặn mặt mũi đều đâu hết.

“Chết tiệt, buông tay, nghe một...”

Hai chân giao triển, Sơ Tình trừng liếc mắt hắn, rõ ràng không gặp hắn dùng nhiều kính, nhưng sao vậy cũng đẩy không ra.

“Hình như là chính người yêu thương nhưng nhớ a!”

“Yêu thương nhưng nhớ, cũng người sử trá!”

“Phải? Hình như là người trước hết nghĩ áp ta?” Hắn chế nhạo làm Sơ Tình tốt đẹp chính là nhẫn lực hủy trong một ngày...

“Đã như vậy... Vậy người để ta áp a!”

Xuất hồ ý ngăn chặn hắn, chính vừa nhìn, người nọ chuyên gia nằm ở trên giường, nhãn thần tràn ngập hứng thú hòa chờ mong.

“Sao không động? Đây sẽ không... Người nói áp chỉ có loại này học sinh tiểu học xoay ngang a?” Hoài nghi hỏi, Sơ Tình một người xung động phác đi tới ngăn chặn hắn. Cùng với nói đây là vẫn, không bằng nói là khẳng (*khẳng định*).

Như kẻ thù giao chiến, mãnh liệt ra đi.

“Uy, người ăn thịt người a? Xem ra người áp nhân kỹ thuật còn có đề cao, ta tự miễn thu học phí, điểm khuy(*cúc-cái này tự hiểu na ~*) giao(*giao hợp, gặp nhau*) một chút người đã khỏe!” Không chờ Sơ Tình phản ứng, Hỏa Hồ đã cúi người hôn môi hắn, cao siêu kỹ thuật, cách thức tiêu chuẩn hôn sâu làm Sơ Tình hồn thoảng cái tặc như bay giữa không trung, hoàn toàn trầm mê tại nụ hôn nồng nhiệt của hắn, càng không thể vãn hồi.

Một lúc lâu, Hỏa Hồ buông ra, dùng mũi nhẹ nhàng cọ, cười, khí tức mê loạn như ve vãn ở trên mặt Sơ Tình thổi qua: “Sao vậy, có đúng hay không cho người như si như say?”

Sơ Tình ngơ ngẩn lấy lại tinh thần, vừa bị khiêu khích đến phản ứng. Nghĩ đẩy ra hắn, đột nhiên thấy hắn hạ thân từ lâu cứng rắn cao ngất.

“A!!! Hồn dẫn!!!”

“Sơ Tình, người xảy ra chuyện gì??”

Chỉ thấy tiếng kêu Sơ Tình, một bóng người phá cửa mà vào, khẩn trương hỏi.

Là Ngụy Dương, xong, bị hắn thấy chính mình cùng một người kiều mị lửa nam nằm ở trên giường, cái này dù nảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa được...

“Ách... Cái này...” Giữa lúc Sơ Tình nghĩ nên giải thích như thế nào mới tốt thì Hỏa Hồ đột nhiên làm một cái ra dấu im lặng.

Sơ Tình tái định nhãn vừa nhìn, nguyên lai Ngụy Dương nhìn không thấy Hỏa Hồ! Hô ~~~~~ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Từ trên giường ngồi dậy, cười gượng nói: “Người sao lại tới đây? Có việc sao?”

“Tan học, đi ngang qua cửa phòng người, nghe người kêu... Người vừa nảy cùng ai nói chuyện?” Ngụy Dương thu hồi lo lắng trên mặt, có chút mệnh lệnh hỏi.

“Cái gì, ta... nằm mộng mà thôi.”

“Phải?” Hấn thiêu mi, một nhiều lần hỏi: “Người đã tỉnh, không bằng chúng ta thương thảo một chút lần chuyện lần trước!”

“Hiện tại?” Sơ Tình trừng hấn, quay đầu lại nhìn người nhàn nhã nằm ở trên giường xem kịch vui, không khỏi có chút nhớ nhung khóc.”Để cho được rồi? Ta một hồi lên lầu tìm người!”

Ngụy Dương là hội trưởng học sinh hội, đương nhiên ở tại nhà trọ học sinh tốt đẹp, chính ở tại Sơ Tình trên lầu, vừa nghĩ mỗi ngày bị hấn đặt ở phía dưới liền cảm thấy khó chịu.

Lo lắng một hồi, Ngụy Dương vung lên một người tuấn mỹ đáng tươi cười: “Được rồi! Ta chờ người, mong muốn ngày hôm nay có thể cùng người hảo hảo tâm sự!”

Câu nói này làm Sơ Tình lạnh run nở nụ cười, nhìn theo hấn ra khỏi cửa.

Thẳng đến khi không nghe thấy tiến bước chân của hấn, tái quay đầu hung hăng nói: “Một chút nữa là bị bại lộ, mau đưa y phục cho ta mặc vào!!”

“Uy, không nên như vậy, tốt xấu ta vừa cũng cho người dục tiên dục tử, người sao lại trở mặt?” Na cổ mềm mại yêu diễm nói làm Sơ Tình rùng mình một cái.

Đột nhiên hấn vừa thấy trên mặt đất hai khối lệnh bài: “Ngụy Dương sao không phát hiện cái này?”

“Ngươi Ồi hữu duyên mới có thể nhìn thấy, nghĩ hấn người như thế, hanh!”

“Hấn là người như thế nào, ta xem hấn bỉ người yếu!”

Lỏa nam nghe xong một người tức giận, nhảy xuống sàng thẳng tắp đứng ở trước mặt Sơ Tình, mỉm cười, âm trầm nói: “Người thích hấn?”

Sơ Tình sửng sốt: “Người nói tầm bậy cái gì đó! Nhanh lên một chút đem y phục mặc vào.”

“Ta vóc người không đẹp sao?”

Phần nộ nhìn hấn, người trở nên thật là nhanh a!

8. Chương 7

Cuối cùng cũng làm cho hỏa hồ mặc vào y phục, cũng vào lúc này Giang Dịch mang tới một phần KFC, Quan Hằng Nguyệt cũng mang tới một phần pizza. Đối với hai người Sơ Tình không khỏi lắc đầu. Tại trong ánh mắt bọn họ đều là chờ mong nên chỉ có thể toàn bộ nhận lấy, bảo chứng nhất định ăn xong.

Nhìn thức ăn cầm trên tay, nghĩ đến hỏa hồ, lần đầu tiên vì hắn xuất hiện cảm thấy vui vẻ! Lệ nóng đây tròng.

“Nhanh, hỗ trợ đem những ... này giải quyết hết.”

“Phong Nghịch Viêm.” Hỏa hồ không nhanh không chậm nói.

“Cái gì?”

“Tên của ta!” Hỏa hồ chăm chú nhìn thẳng hắn, nghiêm trang. Đột nhiên hừ vui cười bói: “Người có thể gọi tiểu năng hề chói chang ác!”

Sơ Tình đã đánh mất một bạch nhãn: “Là, Tiểu Viêm, mau tới ăn đi!”

“Được rồi, tại sao lại có hai khối lệnh bài? Rốt cuộc khối nào là khối của người?”

“Bất luận khối nào đều có thể, ta nghĩ lệnh bài trên tay người là y đưa cho người?”

Sơ Tình gật đầu: “Cho ta sau khi hắn đã đi, mời ta ăn cơm Tây. Người này thật không sai.” (*Địch Y mời ăn????*)

Địch Y không khỏi mỉm cười: “Ác, gia hỏa này sẽ cùng con người ăn cái gì? Thực sự là lần đầu nghe nói.”

“Đúng vậy, hắn còn nói người trộm của hắn rất nhiều thứ! Cái gì mà quần áo dính máu, tiếng sấm kiếm, Càn Khôn kính.”

“Mấy thứ này vốn sẽ không là của hắn, cũng không tính là hắn ở nơi nào trộm được.” Phong Nghịch Viêm giao hoát cười: “Nhưng ta ngủ yên gần nghìn năm, người chính người thứ nhất có thể khiến ta tỉnh lại.”

“Người thứ nhất? Nếu như lệnh bài có thể khiến người tỉnh lại, như vậy ngoại trừ ta cùng Địch Y, người trả lại cho người khác?”

Hắn gật đầu, hồi ức nói: “Người một khối, là ta trước đây phóng, xen lẫn trong linh hồn của người. Địch Y đem khối đi, là vì để hắn tìm được người khiến ta tỉnh lại, một ... khối khác là cho tộc nhân, khi có nguy

hiểm thì có thể dùng.”

“Chờ một chút... Người câu này là có ý tứ gì? Đặt ở linh hồn của ta? Lẽ nào chúng ta trước đây từng gặp...”

“Ha hã, không vội, người sau này sẽ nhớ ra, rồi sẽ biết hết mọi chuyện.” Hấn cười thần bí, không để ý ánh mắt thăm dò của Sơ Tình, cầm lấy một miếng pizza nhét vào trong miệng Sơ Tình.

“Nhưng mà, ta khuyên người phải cẩn thận cái tên Ngụy Dương kia, hấn nhìn người với nhãn thần không bình thường.”

“Thôi đi, hấn còn bình thường hơn các người.” Sơ Tình không cho là đúng.

“Người có đúng hay không thích hấn?”

“... Không có, nói cũng không thể nói bậy. Được rồi, ta ăn xong rồi, người từ từ ăn, ta tiên lên rồi.” Rất nhanh phủ nhận, rất nhanh chạy đi, Phong Nghịch Viêm mỉm cười, nhãn thần trên mặt kiên định.

Chột dạ? Ha hã, thực sự là dễ thương. Cười cười, rất nhanh giải quyết xong đồng mỹ thực trong tay, Phong Nghịch Viêm thu một khối lệnh bài, khối khác bỏ vào bên trong gối đầu của Sơ Tình. Niệm khởi chú ngữ, một đạo bạch quang vây quanh cửa

Lễ phép gõ cửa, truyền đến một thanh âm thấp trầm: “Mời vào.”

Ngụy Dương đang ngồi ở trên giường đọc sách, thấy người đến là Sơ Tình, nhất thời nở nụ cười: “Ta đang muốn nghĩ người sao còn chưa tới, giờ người đã tới rồi! Đến bên này ngồi.”

Sơ Tình theo mắt hấn chỉ hướng bên giường, cầm một cái ghế ngồi vào một bên: “Có chuyện gì nói mau.”

Buông quyển sách trên tay, Ngụy Dương đứng lên đi đến chỗ Sơ Tình: “Tại sao không ngồi bên người ta?”

“Đang bàn chuyện công tác, ngồi ở đây là được rồi.”

“Ha hã!” Ngụy Dương cười cũng ngồi xuống một cái ghế: “Ta ngồi đây nhiều được rồi! Không cần khẩn trương như thế, chúng ta tâm sự.”

Quá mức biểu lộ nhãn thần làm Sơ Tình không dám trực tiếp nhìn Ngụy Dương, đang do dự có đúng hay không phải đi, vậy mà Ngụy Dương đột nhiên ôm cổ hấn, tại bên tai nói: “Vì sao người mỗi lần cùng ta cùng một chỗ đều là thần tình như thế này? Ta sẽ không ăn người.”

“Buông tay...” Sơ Tình tuy rằng cố đẩy ra, nhưng một điểm khí lực cũng không hơn, bởi vì Ngụy Dương chính bên vành tai hấn nhẹ liếm, hai tay cũng ở trên người không kiêng nể gì cả xoa.

“Không nên... Buông...” vô lực gọi, Ngụy Dương nghe vào trong tai lại như là một loại mời, hấn một tay ôm lấy Sơ Tình, phóng tới trên giường, tùy theo cả người đều đè ép đi tới.

Sơ Tình sửng sốt, mới phát hiện áo mặc trên người đã sớm bị mất trật tự, mà Ngụy Dương đang ở chính trên người châm dục vọng chi hỏa.

Không... Không thể như vậy xuống phía dưới... Sơ Tình thầm nghĩ, một người cố sức, mãnh liệt mang Ngụy Dương đẩy ra.

“Ách...” Ngụy Dương ngồi xuống trên mặt đất, kêu rên. Bị cắt đứt tình dục làm hấn vẻ mặt không vui, có một chút phẫn nộ.

“Vì cái gì muốn cự tuyệt ta?”

“Chúng ta đều là nam nhân, như vậy là sai.” Hơn nữa ngày, Sơ Tình nhắm mắt lại nói.

“Hanh, người nghĩ rằng ta không biết sao? Người xem ta trong nhân thân, mê luyện như vậy, ta nghĩ người nhất định tại trong mộng đem chuyện này đã làm trăm nghìn lần!”

Sơ Tình dường như cam chịu, con người một mảnh nhu tình như nước, bi tình thương cảm.

Cắn trên thân cũng để lại một đạo dấu, cầm quần áo mặc vào, nhìn người luôn luôn cao ngạo đã có chút mất trật tự – Ngụy Dương: “Nếu như học trưởng không có việc gì ta đi đây.”

“Người... Sơ Tình, ta sẽ không dừng tay!” Hung hăng, không cam lòng gằm nhẹ.

“Ai! Vì cái gì Tiểu Tình muốn cự tuyệt? Hấn hấn là không có ký ức kiếp trước?” Phong Nghịch Viêm khéo tay sờ cằm, một bên làm ra một dáng dấp dễ thương hiếu kỳ tự hỏi.

“Quên đi, kiếp trước, kiếp sau. Bọn họ chuyện chậm rãi hơn nữa. Đi trước xem quỷ hút máu ra cái dạng gì là được rồi.” Dứt lời, Phong Nghịch Viêm thu hồi Càn Khôn kính trong tay, hướng Ma giới ở chỗ sâu đi đến.

9. Chương 8

Bầu trời nhấp nhোáng một đạo tử sắc cự lồi, thẳng đánh xuống mặt đất, nhất thời đàn thạch khởi động. Dịch Y tốc độ ánh sáng lánh, răng mọc dài ra, mặt trở nên tuần mỹ quý dị, cặp con ngươi đẹp kia dần phiếm hồng quang, quần áo hắc bào trên thân, ánh phía sau đỏ như máu trắng rầm hiễn âm trầm lãnh ý.

Gầm nhẹ một tiếng, thật dài răng nanh như muốn ăn thịt người không được an bình: “Hanh, Viêm Ma, lần trước ngươi cứ nhiên cảm tính toán ta, lần này ta muốn cho ngươi hồn phi phách tán.”

Viêm Ma cuồng vọng nở nụ cười, hắc thân như cự phong (*gió lớn*), cái tát ép Dịch Y cả người còn muốn đánh. Toàn thân đỏ bừng như lửa, cơ thể toàn tâm toàn ý đang ở chiến đấu mà luật động: “Dịch Y, ngươi cho là trong Ma giới ngươi là nhân vật số một số hai sao? Ha ha ha, ngày hôm nay để ngươi nếm thử sự lợi hại của ta!”

Nói cười xong, Viêm Ma đem vóc người thật lớn nhưng năng tượng khinh yển, quyền lạc thạch ao, Dịch Y vừa chém xuống mặt đất nhất thời biến thành một người hổ to.

Dịch Y nhũ hạ mi, xem ra hồn dẫn này năng lực đích xác rất cao. Nắm chặt tay chậm rãi buông ra, lòng bàn tay bị móng tay làm cho diễm hồng, toàn thân cơ thể buộc chặt, chân sau vừa có lực, bay vọt dựng lên, bay lên không trung, khàn giọng gầm rú, một cổ thanh âm chói tai chấn tâm phách do Dịch Y trong miệng khuếch tán, Viêm Ma hoảng hốt, chưa kịp tránh né, hai chân quỳ xuống, hai mắt trợn trừng, trong miệng học ra máu đen.

Dịch Y thấy là thời gian đã đến, hai tay co rút lại, nhanh như thiểm điện hướng Viêm Ma chỉ muốn đâm tới. Vậy mà ngay trong lúc sai một ly thì, Viêm Ma ngẩng đầu, lộ ra nụ cười âm hiểm, Dịch Y cả kinh, nhưng thân thể do quán tính làm hắc không thể dừng lại được, trước mắt nguy hiểm vạn phần, một đạo bạch quang tại Viêm ma chợt lóe, hắc dáng tươi cười ngậy ngấn cả người, tay chuẩn bị sát hại Dịch Y cứng lại không nhúc nhích.

Dịch Y chặt vật trên đất, Viêm ma biến thành hai khối hủ thi tiêu tán (*biến mất*).

Giương mắt, chỉ thấy một thân ảnh thon dài đến gần, có thể thấy được tóc dài màu trắng phiêu dật, hai tròng mắt như tinh quang lóng lánh, dung nhan tuần mỹ mỉm cười.

“Ha hã, nghĩ không ra nhiều năm không gặp, năng lực của ngươi lui không ít! Cứ nhiên cũng không thể chinh phục loại quái cấp thấp này.”

Dịch Y chậm rãi đứng lên, một mạt hận ý trong mắt hiện lên: “Phong Nghịch Viêm... Ngươi hồn dẫn này, trông tiếng sấm kiêu, còn dám mạnh miệng. Hanh, nếu không do yêu quái vận khí tốt, sẽ cùng một chỗ với ngục sứ giả, ta không cần ngươi cứu giúp.”

Địa ngục sứ giả là do Diêm Vương sai sử, nếu ăn gan một người, có thể tăng thêm ma lực.

“Tiếng sấm kiếm là của người sao? Chỉ sợ bị Diêm Vương nghe, sẽ bắt người đi bỏ vào nồi chảo. Đến lúc đó là có thể cắt một tấc con dơi.”

“Nói lầm bầm, hiện tại kiếm trên tay người, chỉ sợ chính là khảo hồ ly!” Hai người nhìn nhau cười, Dịch Y đột nhiên hỏi: “Người là sao đi ra? Điều không phải một mực trầm ngủ sao? Ngay cả ta cũng không làm người tỉnh.”

Phong Nghịch Viêm không nói, đi qua sau vai Dịch Y: “Người quả nhiên bị thương.”

“Điểm ấy tiểu thương không có gì đáng ngại.”

“Nhưng đủ để làm ma lực người giảm xuống, sức phán đoán cũng kém đi, bắt quá cũng may người chính tại cuối cùng trước mắt đã đem lệnh bài giao cho Sơ Tình.”

“Sơ Tình?” Dịch Y nhíu hạ mi: “Người là hắc làm tỉnh lại? Lẽ nào hắc là...”

Phong Nghịch Viêm gật đầu, Dịch Y cười thầm: “Khó trách ta tại hắc trên người nghe thấy được khí tức của người, ha hả!”

“Ta còn muốn quay về hồ tộc, người về trước nhìn đi, ta nghĩ... Hắc hiện tại hắc là rất thương tâm.”

Dịch Y sững sốt, tâm đường như như bị nhéo gật đầu, ly khai Ma giới.

Sơ Tình thất lạc (ở đây là thất hồn lạc phách) trở lại phòng ngủ, phát hiện Phong Nghịch Viêm đã đi. Tâm tình không hề ổn định, một người ngồi yên trên sofa, đầu óc đầy phiền muộn. Nhưng hắc cũng không hối hận vừa cự tuyệt, tuy rằng hắc thực sự thích Ngụy Dương...

Nhưng bọn hắc đều là nam tử, nếu như cùng một chỗ... Ha hả, Sơ Tình, người không nên muốn! Đây là không có khả năng!

Nắm chặt nắm tay, tựa đầu thật sâu chôn ở trên tay, tựa như khi còn bé như vậy, một chút chuyện tình đáng sợ giống quá khứ...

Chẳng qua bao lâu, sắc trời cũng tối sầm, ngoài cửa sổ chỉ còn mấy chỗ ánh sáng – nền chớp động, ánh trăng cũng chiếu càng ngày càng xa.

“Uy, người trông trọt (câu này ta đọc không có hiểu +_+) sao?” Đột nhiên một thanh âm trào phúng làm Sơ Tình run lên, ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới ánh trăng một người đủ để đoạt đi hô hấp người khác là hắc y tóc đen nam tử đang đứng trước mắt, tuy rằng là ở cười nhạt, nhưng này con người lam sắc đậm mạc nhưng trang đầy nhu tình.

“Người sao tới?” Sơ Tình thanh âm có chút khàn giọng, lâu ngày không nói chuyện, cũng không có uống nước làm hần nghĩ có chút khó chịu.

“Sao vậy ta không thể tới sao? Ta nghĩ có chỗ cần phải đi a, người cho là bằng linh lực nho nhỏ của người cũng dám sai sử ta?”

“Uy, ta cũng không có nói như thế, người mất hứng cái gì đi.” Sơ Tình vốn là tâm tình không tốt, Dịch Y lại nói như thế khiến hần có chút tức giận.

“Cản ta? Ta sẽ không đi.”

Sơ Tình trừng hần, thẳng thắn không để ý tới người này.

Dịch Y đi tới, ngồi bên giường Sơ Tình: “Nghe nói người đem người khác cự tuyệt?”

Sơ Tình cả kinh, hần sao biết? Nhìn lại, Dịch Y thần tình quan tâm nhìn hần, cặp mắt kia như có ma lực, làm Sơ Tình tâm tình yên tĩnh xuống.

Thấp đầu, nửa ngày mới nói: “Nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó có đúng hay không ngoại trừ ban bè thì không thể có cái gì khác nữa?”

“Ai nói? Ta không cần biết trong đó cái gì bạn thì có cái gì, ai dám không phục ta!” Dịch Y ngạo khí nói làm Sơ Tình cười.

“Uy, người vốn có vẻ mặt bình thường, hình dạng cười khổ thật xấu.”

“Người... Người xấu vậy thì không cần xem a!” Cái người này thực sự là quá mức...

Vừa một trận lặng yên, gió nhẹ nhẹ phẩy, cây cỏ khí tức, phá lệ thích hợp lòng người.

“Có tâm sự có thể nói, cẩn thận để ở trong lòng ghen đến phá hủy.” Cúi đầu nói như ma lực khiến Sơ Tình tâm chấn động.

“Lần đầu tiên... Thời gian thấy hần, nghĩ hần hảo ngạo khí, tuyết mai như nhau làm sạch. Người thông minh, chính là học sinh hội hội trưởng, ta không khỏi muốn tiếp cận hần. Thế nhưng ta lại sợ... Bởi vì ta mỗi lần liếc hần một cái, nghĩ thích hần nhưng lại không muốn nói cho hần biết. Vì vậy ta cuối cùng ở trước mặt hần giả dạng là rất không phục đáng vẻ của hần, muốn cho hần ghét ta...”

“Ân hạnh, thực sự là phương pháp tốt!”

Miêng chế nhạo khiến Sơ Tình trừng hấn liếc mắt, khinh thủy u dương, nói kéo: “Nhưng sau này, ta phát hiện hấn xem ta nhân thần không giống với ... Cái loại dục vọng chinh phục cuồng nhiệt này làm ta cảm thấy sợ. Ta biết ta thành công khiến cho hấn chú ý, đối với người cũng biết... Thì là ta cùng hấn cùng một chỗ, hấn cũng không phải hội mong muốn ta một người.”

Địch Y nghe thế không khỏi sửng sốt, nhìn tinh thuần con người như ấn tượng ánh trăng trong suốt sáng, tâm đường như bị hút đi. Nhìn kỹ, tuy rằng Sơ Tình lớn lên rất giống nhau, nhưng càng xem lâu, lại càng nghĩ một cổ ý vị sâu xa cảm giác, tựa như... Tựa như bàn ngọc, càng đeo gọt, lại càng tinh xảo.

“Lẽ nào ta so với hấn ngốc sao?” Một câu kinh ý nghĩ liền thoát ra những lời này làm hai người sửng sốt.

Sơ Tình không giải thích được nhìn Địch Y, chỉ thấy Địch Y con người càng phát ra mê tối sâu, thần sắc trầm túy.

10. Chương 9

“Có muốn hay không thử một chút? Hấn có thể không chúc(*ngã, nghiêng, chúc mừng*) vu(*đánh giá*) người một người, nhưng ta có thể...” Thấp trầm dễ nghe chính là lời nói giống ma chú, Sơ Tình tim đập càng lúc càng nhanh, tứ phiên băng lãnh thần bạn tương bính, nhưng ngoài ý muốn đã khơi dậy dục vọng hỏa hoa.

Địch Y đem trụ Sơ Tình kiểm (*kiểm soát*), ngón tay tinh tế qua lại xoa trứ trên gương mặt hấn. Hô hấp đây đó khí tức, thân thân giao hoà làm hai người nhiệt độ cơ thể đang cấp tốc bay lên.

Địch Y không có buông tha cho hấn cơ hội, bất luận cái gì một tia đều như triền xà mà lướt qua, đầu lưỡi linh hoạt càng liên tục chơi đùa, quần lấy.

Chậm rãi, tay dần xuống tới, phủ trụ thất lưng Sơ Tình, Sơ Tình cảm giác được Địch Y cánh tay hữu lực, tâm bỗng dưng an tĩnh, yên tâm giao ở trên tay hấn. Tay người rất nhanh giải khĩa ao quần của Sơ Tình, tại nơi trơn trượt non mịn da thịt thượng tinh tế xoa.

Sơ Tình nguyên lai hai tay vô lực khoát trên vai Địch Y, giá sử hai người càng thêm gần, vậy kẻ khác hít thở không thông vẫn sớm bảo Sơ Tình theo không kịp tiết tấu, trên môi tạo ra một dải chỉ ngân sắt, mê hoặc, Sơ Tình lần đầu tiên muốn được càng nhiều, tay hấn gia tăng độ mạnh yếu, tựa hồ ý bảo Địch Y tiến thêm một bước hành động.

Địch Y khát cầu, phục tại thất lưng, trước ngực ma sát.

Hướng tới bên tai, Sơ Tình từ lâu thần trí hỗn loạn, hai mắt mê man.

Địch Y thoả mãn nở nụ cười, ghé vào lỗ tai hấn tại chỗ cắn cảm nhẹ nhàng liếm.

“A...”

“Ha hả, nguyên lai người ở đây cũng rất miễn cảm, ở đây cũng là...”

Tay hắn lúc mạnh lúc nhẹ linh hoạt niết lấy hồng nhật anh khâu từ lâu đã cứng lên.

“Đau quá... Đau nhẹ...”

Nhẹ liếm anh khâu say lòng người, cổ sức hút lấy. Một tay kia rất nhanh vói vào quần, cầm nam căn rục rịch.

“Ha hả, đã có phản ứng.”

“Ngô...” Sơ Tình e lệ kêu lên một tiếng, mở con ngươi tươi ngon mong nước nhìn Dịch Y.

“Yên tâm, ta sẽ hảo hảo đợi!” Dịch Y lộ ra nhất mặt tuyệt sắc tà cười.

“Không... Không phải...” Sơ Tình ngăn cản tay Dịch Y, Dịch Y không giải thích được nhìn hắn.

“Của người... Của người y phục còn không có thoát! Không công bình...”

“Ha hả, hảo, người giúp ta thoát.” Dứt lời, vẫn đặt ở trên lưng Sơ Tình nhẹ tay giương lên, đem toàn thân tựa ở trên tay hắn Sơ tình phủ ngội bắt đầu.

Sơ tình bắt đầu chuyên tâm giải Dịch Y y phục, nhưng Dịch Y phi thường không an phận, hai tay liên tục tại nơi trên lưng gây xoa, trơn trượt ẩm áp khuynh hướng cảm xúc làm hắn lưu luyến không rời.

Đầu tựa ở trên vai Sơ Tình, ý xấu để lại đám hồng ngân.

Sơ Tình còn không biết, mới nếm thử tình dục của hắn hiểu được những ... này, hơn nữa nhiều năm qua tu hành, càng làm hắn đối tình hình này kiến thức nửa vờ.

“Ha hả, hảo dương...”

Sơ Tình cười, càng là kích thích đối với Dịch Y, càng phát ra sức chiếm lấy.

Cuối cùng, hai người xích lõa bên nhau.

“Người vóc người hảo hảo... Hảo hữu cơ dân, hảo hữu lực.” Sơ Tình phát hiện dường như bảo bối, hai tay tại vai Dịch Y, trước ngực liên tục lực lại, hoàn thường thường cố sức ngăn lại vài cái. Dịch Y tuy rằng nhìn như gầy yếu thon dài, nhưng y vóc người tuyệt đối nhất lưu, tại Ma giới có thể bình an sinh tồn, sao có thể không bảo trì hảo vóc người!

“Thích không? Từ từ sẽ đến, ác... Trời ạ, người cái này tiểu yêu tinh.” Nguyên lai Sơ Tình vẫn ở giữa ngực Dịch Y, linh hoạt, đầu lưỡi như dọ thám nhau, khiến Dịch Y dục hỏa bạo phát, khó có thể nhịn nữa.

Dịch Y tay dời xuống thắt lưng của Sơ Tình, thẳng đến khi thân bí chạm vào u cốc chưa từng khai phá.

Sơ Tình sửng sốt, khê khê một tiếng, giương đầu nhìn Dịch Y. Dem gương mặt phấn hồng như nước trong veo hai tròng mắt, làm Dịch Y càng phát ra khó có thể chịu được, một tay ôm lấy Sơ Tình, hai người chăm chú tương thiếp (*mê hấn, mất tri giác*), gần bó như môi với răng, nước bọt tương dung. Khiến dục vọng càng lúc càng bạo phát mãnh liệt.

“Tin tưởng ta... Ôm lấy ta.”

“Ân...” Sơ Tình tâm linh như tìm được nơi có thể dựa vào, lập tức thả lỏng xuống, vây quanh vai hấn, chủ động ôm lấy hấn, tại Dịch Y bên tai tinh tế liếm.

“Ác!” Dịch Y động tình, đem Sơ Tình hai chân tách ra đặt ở trên lưng, khéo tay cầm dục vọng hai người nhẹ nhàng, trên dưới bộ lộng.

“A... Ngô... Dịch Y... A ~~~~” Sơ Tình vọng tình thét chói tai, một lần lại một lần dục vọng như bài sơn đảo hải hướng hấn kéo tới, khiến hấn khó có thể tự nhẫn.

Dịch Y vươn một tay, tại nơi u cốc tiền chưa từng được khai ra nghĩ muốn khai mở, tại nơi cốc lộ chặt chẽ ầm áp liên tục tiến tới.

“A! Không nên...” Sơ Tình nghĩ có chút không khỏe, cảm giác trước sau khác thường khiến hấn thét chói tai liên tục. Hấn thực sự nghĩ xấu hổ, lấy tay che đi.

“Không nên... sẽ có người nghe thấy...”

Sơ Tình liều mạng lắc đầu.

“Yên tâm... Ngô... Ta thiết kết giới, người khác sẽ không nghe được...”

“Thế nhưng... Hảo cảm thấy khó xử...”

“Đừng sợ, cứ để ta lo!”

Hai người nhìn nhau, Sơ Tình tại Dịch Y trong mắt thấy được dục vọng không thể khống chế, tâm an xuống, tín nhiệm, buông xuống tay, tại Dịch Y vong tình thét chói tai.

Dịch Y càng động càng lớn, Sơ Tình đem dục vọng dựng thẳng cuối cùng tại trên tay hấn phát tiết đi ra. Trọc bạch sắc dịch thể dính đầy trên bụng hai người, nóng hổi, hai người tình dục quá nặng.

“Ách... Xin lỗi, ta...”

“Đừng nói, thoải mái sao?”

Sơ Tình quần bách gạt đầu, đem khuô mặt dễ thương dụi vào ngực Dịch Y.

“Đừng sợ, ta sẽ cho người canh thoải mái!” Khiêu gợi cười, làm Sơ Tình mặt càng đỏ hơn.

Dịch Y vui đầu hàm trụ dục vọng nam căn có chút nhuyễn, đem Sơ Tình lại càng hoảng sợ. Hấn không nghĩ tới cao quý như Dịch Y cũng sẽ làm loại chuyện như vậy, nghĩ ngăn cản hấn, lại bị nhân thần Dịch Y cắt đứt.

Hàm hàm vị đạo thẳng nhập yết hầu, đầu lưỡi một vòng quyển ở trên mặt đảo quanh.

“A... Không nên, dừng lại... Dịch Y... Ta nhịn không được.”

Dịch Y đương nhiên rõ ràng, hấn có thể lý giải Sơ Tình hiện giới, bởi vì nam căn trong miệng hấn lại vừa cương lên.

Cuối cùng, Sơ Tình bắn ra.

Hấn đã mệt e rằng không còn lực để ngăn đầu, trong khoảng thời gian ngắn liên bắn hai lần, thực sự là lần đầu khó có thể chịu được.

“Dịch Y...” Sơ Tình vô lực nói.

Dịch Y cười nói: “Còn không có đủ...”

Tay kéo qua Sơ Tình, Dịch Y đem chính đích dục vọng của mình để ở trên tay hấn, khàn giọng ra mệnh lệnh nói: “Nhẹ nhàng... làm cho ta.”

Sơ Tình lần đầu tiên thấy hấn loại biểu tình không khống chế được này, không khỏi nổi lên một loại thỏa mãn cảm giác, tay qua lại xoa dục vọng nóng hổi, cảm thụ hấn tại trong tay dần dần phát trướng, thành lớn, cảm giác thành tựu làm Sơ Tình hỉ cười hơn hử, Dịch Y không muốn cứ như thế, bị Sơ Tình coi khinh, tại nơi u cốc bỏ thêm một ngón tay.

Hai ngón tay thô độ làm Sơ Tình hạ thân căng thẳng, rùng rục khó chịu, thân thể không khỏi nhuyển xuống, tựa ở Dịch Y trước ngực. Hấn kéo tay cố sức nắm chặt đầu vai Dịch Y, từng đợt run rẩy.

“Yên tâm, không cần sợ... Quá một lát sẽ rất thoải mái!” Dịch Y nhẹ giọng thoải mái, điều chỉnh hô hấp, nhanh tay chỉ tiến triển.

Sơ Tình tại Dịch Y bộ hạ, tay đã liên tục bộ lộng phần thân của Dịch Y. Phía sau, bởi vì Dịch Y tốc độ nhanh hơn, một cổ dị dạng vui vẻ khiến Sơ Tình cảm thấy thư sướng, kiều mị cười.

Dịch Y thấy thế lại bỏ thêm một cây ngón tay, Sơ Tình lần này thích ứng tốc độ so với lần trước nhanh rất nhiều, không lâu sau liền hưởng thụ tại nơi tình dục, liên tục rên rỉ.

Bị Sơ Tình ra sức trấn an phân thân từ lâu sững tấy, thậm nghĩ phải nhanh tốc phá tan u cốc.

Nhẹ nhàng nâng khởi hấn hạ thân, rút ra ngón tay, rất nhanh, cố sức đem nam căn từ lấu trướng đến phát đau tiến vào nơi u cốc.

“A!!!” Đột nhiên có cự vật tiến vào khiến Sơ Tình đau nhức kêu to, hạ thân một trận đau nhức, dường như bị chia làm hai mảnh.

Chăm chú nắm sàng đan(*ra giống*), cắn môi dưới, toàn thân buộc chặt.

Thông đạo thật chặt thật nóng khiến Dịch Y hưng phấn đến khó chịu, Sơ Tình thân thể cứng lại, liền vào không được.

“Tình, phóng dễ dàng... nhanh... Tin tưởng ta...”

Dịch Y cúi người tại Sơ Tình bên tai nói, Sơ Tình mở mắt ra, chỉ thấy hấn vẽ mặt đỏ lên, thần tình mê loạn, dục vọng lửa nóng mằm mống tại trong hai mắt bạo phát đi ra.

Sơ Tình khinh khai chần đờn, dần thả lỏng thân thể để Dịch Y có thể tiến vào.

Nhận thấy được Sơ Tình thả lỏng, Dịch Y dùng lực, đem nam căn mãnh liệt đẩy đi vào, thật sâu tiến vào.

“A ”

“A ”

Hai người trăm miệng một lời kêu lên, tình dục vui vẻ làm hai người không thể tự kiềm chế, Dịch Y chậm rãi, tại Sơ Tình trong cơ thể luật động đứng lên, một lần lại một lần mãnh liệt đánh, làm hai người cùng nhau đạt được cao trào.

11. Chương 10

Hảo ướat át a! Thật thoải mái! Ân ~~~ giống như bị chó liếm... A? Bị chó liếm??

Sơ Tình mãnh liệt mở mắt, chỉ thấy Dịch Y một bên, hắn đang tình tề mà liếm.

“Uy, người đang làm gì a!” Vừa định đứng dậy, một trận đau nhức làm hắn vô pháp xoay người.”Chết tiệt...
Đều là người, ngày hôm qua làm nhiều lần như vậy... Ngô, mấy giờ rồi?”

“Tám giờ.”

“Ác! Tám giờ?? Trời ạ, ta sáng sớm còn có khóa! Ngô... Đau quá...”

“Trốn học đi...”

Vừa định phản bác, chỉ cảm thấy phía sau người nơi nào đó đang dựng thẳng lên, hung hăng đẩy hắn một chút: “Người động dục a? Mệt chết ta, không thể làm được nữa.”

“Động dục cái gì, nói như thế khó nghe...” Dịch Y không vui ý nói: “Trốn học đi, thể lực người hiện tại là không thể đi học.”

“Thế nhưng...”

“Hừ! Chúng ta, đi trước tẩy một chút tại ôn tuyên, nơi nào đối thân thể của người không tốt!”

“Ôn tuyên?” Sơ Tình hai mắt sáng lên. Hắn từng nghe nói qua, nhưng chưa từng thấy qua!

“Ân!” Dịch Y đắc ý nói: “Nhắm mắt lại, không nên mở ra!”

“Hảo!”

Địch Y đem Sơ Tình ôm lấy, niệm khởi chú ngữ, hai người tốc độ ánh sáng tại phòng ngủ tiêu thất.

Sơ Tình chỉ cảm thấy gió thổi bên tai, bỗng nhiên lại cảm thấy một cỗ nhiệt khí.

“Tối rồi.”

“Oa! Đẹp quá!!” Sương mù – sương mù thật nhiều, nóng hôi hổi, tựa như tiên cảnh, giống như rời xa nhân thế.

Địch Y không có cho hắn thời gian để hưởng thụ khung cảnh này, ôm Sơ Tình xích lả nhảy vào ôn tuyền, xì một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

“A! Ta sẽ không biết bơi!”

“Ha ha, ở đây rất cạn, ngu ngốc!”

Sơ Tình mặt đỏ lên, không biết là bởi vì nhiệt khí, hay chính là xấu hổ, tròng hắn liếc mắt, không được tự nhiên ngồi vào bên kia: “Thật thoải mái ~~ đây là đâu? Hình như Nhật bản!”

“Đây là ôn tuyền, cũng là phí đàm, thủy ôn đạt được 50°C. Tha nước suối xuất từ nham quật, thủy kích thạch nham, phí phí dừng dừng, vụ khí bốc hơi, được xưng là ‘ Ôn tuyền Hồng Ảnh ’ ”

“Ôn uyển Hồng Ảnh? Có đúng hay không có thể thấy cái bóng dải màu hồng?”

“Ha ha ha ~~ người chưa thấy qua dải hồng sao?”

“Không có... Ta từ nhỏ hay tại bốn gia lớn lên, ngoài đọc sách cũng là theo đạo viện học tập, không cho đi ra ngoài!”

Sơ Tình thần tình cô đơn làm Địch Y sửng sốt: “Hảo, ta để người trông thấy dải hồng.” Dứt lời, thân thủ tại bầu trời ngăn, ma tinh một chút, ánh trứ nhật quang tiềm tới trong suốt, Sơ Tình hưng phấn nhìn bầu trời, tại nơi tay Địch Y lướt qua, thực sự xuất hiện liễu một cái dải hồng.

“Đẹp quá... thật đẹp!” Nhìn xa trông rộng kiêu diễm phong cảnh thật sâu hấp dẫn lực chú ý của Sơ Tình, hắn không tự giác đứng dậy, không biết rằng động tác này giữa hơi nước lan toả thật sự mỉa mai.

Phong cảnh chợt hiện, nguyên lai thỏa mãn, Địch Y nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp trước mắt, không khỏi nuốt nuốt nước miếng, lặng lẽ đến gần, tay đặt lên da thịt mềm mại như nước, dần đi xuống đến chỗ u cổ.

Sơ Tình cả kinh, quay đầu lại e thẹn nói: “Uy, người... Người muốn cái gì.”

“Đừng sợ...” Dịch Y thanh âm khàn giọng nói, đem Sơ Tình ngồi ở chính trên đùi: “Yếu một chút, không phải người rất khó chịu.”

Sơ Tình mặt điểm hồng, nhìn hắn, thật nghĩ không ra người này còn có thời gian cẩn thận tỉ mỉ...

“A... Người tại lộng nơi nào a... Không nên...”

“Chết tiệt, không nên... Ác!!”

“Uy, người lại bắt đi... Đừng, đừng...”

... ..

Một mảnh chiến đấu kịch liệt quá đi, Sơ Tình hữu khí vô lực kêu lên: “Sau này không được bắn ở bên trong!!!!”

Trở lại phòng ngủ đã là buổi tối. Sau khi ngủ dậy, Sơ Tình cuối cùng có chút tinh thần, nhìn đến Dịch Y nói mở rên đói bụng, không khỏi thở dài. Thật không biết hắn là ngủ say, chính tại chỗ.

Bất quá thật là có điểm đói bụng, đi trước kiểm thử gì có thể ăn.

Trước đi ra ngoài, đóng cửa, liền thấy Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt lộ đầu ra: “Lão đại, cuối cùng thấy người.”

Sơ Tình sửng sốt: “Giang Dịch, người sao vậy tại trong phòng Hằng Nguyệt?”

“Ách... không có gì đâu, vừa tới thì gặp hắn.”

Sơ Tình cảm thấy Giang Dịch đỏ mặt lên, núp đằng sau Quan Hằng Nguyệt, Quan Hằng Nguyệt chắn phía trước đi đến: “Sơ ca, người không sao chứ? Sao mấy ngày nay đều không phát hiện người? Gõ cửa thì không phản ứng.”

“Ác, cái gì...” Sơ Tình nghĩ đến khung cảnh ôn nhu triền miên, không khỏi mặt đỏ lên: “Chỉ là có chút khó chịu, hiện tại đã đỡ hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi, sơ ca, người còn không có ăn cơm đi?”

Sơ Tình lắc đầu, sờ sờ bụng: “Hảo đói, các người ăn chưa?”

” Chúng ta cùng nhau đi!”

“Tốt, đi thôi, lão đại!”

Sơ Tình vừa sững sốt, thời gian này Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt tính cách có chút thay đổi? Cư nhiên không có nói lời phản đối? Nhưng bụng thực sự quá đói, hắn cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều những ... này.

Đi tới nhà hàng, kêu sáu món ăn, mấy người liền ăn như hổ đói, gió cuốn mây tan liền ăn xong rồi.

“Hảo ăn no!” Giang Dịch thoải mái tựa ở trên ghế.

Quan Hằng Nguyệt cũng gật đầu.

“Chủ quán!” Sơ Tình đột nhiên kêu một tiếng, hai người cho rằng hắn muốn kêu thêm, vừa mới chuẩn bị ngăn lại, chỉ nghe Sơ Tình hỏi: “Người có hay không thận heo?”

“Có, ngày hôm nay mới vừa vào lấy vào một ít, sao vậy, muốn?” Chủ quán tà tà nở nụ cười.

Sơ Tình dường như còn không có phát hiện, tiếp tục nói: “Ân, có thịt dê... Ngô, gió xoáy đậu, hoàng thu quỳ có sao?” (*chả biết là món gì lun ><*)

“Có, có a!” Chủ quán như gặp được tri âm bàn vô cùng hưng phấn: “Tất cả đều ăn ngon a! Người nếu như muốn, ta giúp người sao.”

“Ân, vậy chuẩn bị cho tốt đóng gói mang đi.”

“Hảo!!” Chủ quán bị kích động chạy vào trù phòng, lần đầu tiên cao hứng.

Sơ Tình quay đầu lại, nhìn hai người chờ ra, nghiêm mặt nói: ” Không phải ta ăn.”

Hai người liếc mắt, hung hăng gật đầu, rất sợ Sơ Tình không tin bọn họ tin hắn nói... ..

Nhận được thức ăn, thanh toán tiền.

“Các người không đi?”

Hai người nhất trí lắc đầu.

“Vậy được rồi, ta đi trước.”

Sơ Tình còn không có bước ra cửa, liền nghe Giang Dịch nói câu: “Lão đại thật là lợi hại, vừa tại phòng ngủ ta thấy hắc mặt đỏ, nhất định là có nữ bằng hữu suốt đêm!”

Sơ Tình thiếu chút nữa ngã sấp xuống, chỉ thấy Quan Hằng Nguyệt nói: “Sao có khả năng, Sơ ca có nữ bằng hữu a? Nói không chừng là nam...”

Xanh cả mặt... Nếu không biết Dịch Y thiết hữu kết giới, còn tưởng rằng hai tên tiểu tử nhìn lén!!

Ai, xem ra chuyện này chính không thể làm nhiều lắm.

12. Chương 11

Toàn bộ giáo sư, sinh viên đều tập trung tại vườn trường tế.

Vườn trường tế tuy rằng chỉ là hoạt động một người, nhưng mục tiêu chủ yếu là tập hợp học sinh gia trưởng, là linh đạo cùng một ít xí nghiệp gia nổi danh tụ hội. Mà mục đích chính là vì đại tứ tốt nghiệp môn, tới xí nghiệp đều là ưu tú, có tiền đồ, tuy rằng trường học học sinh gia đình bối cảnh cũng không thua kém, nhưng nếu có thể ở chỗ này khẳng định, càng tăng thêm một đạo quang hoàn. Vì vậy đại tứ học sinh là dĩ thường hưng phấn.

Mà mấy năm nay học sinh cũng rất thích vườn trường tế. Ngoại trừ có một tuần không cần đi học ngoại, giáo nội hoạt động cũng là phi thường phong phú, vũ hội, thương nghiệp diễn thuyết. Nếu như vận khí tốt, thì mấy người đầu còn có thể kiếm được không ít tiền.

Quan Hằng Nguyệt tìm hảo một trận tử tài tại trong phòng học tìm được rồi Sơ Tình.

“Sơ ca, người sao vậy còn ở nơi này đọc sách a?”

“Không đọc sách thì muốn làm gì?”

“Người không đi tham gia một hoạt động gì đó sao? Có thể kiếm tiền!”

Sơ Tình mỉm cười, không có trả lời, trái lại hỏi: “Àn, người nói có hoạt động gì?”

“Đa dạng bóng rổ cùng túc cầu SHOW.” Quan Hằng Nguyệt tự hào nói.

“Không sai a, nỗ lực lên!” Cổ vũ, nhìn thời gian: “Ta nhớ kỹ nhanh đến thời gian tiết mục hai người báo danh, người sao còn không đi?”

“A!! Thực sao, Sơ ca, vậy ta đi trước!”

“Ân, cúi chào!”

Ai, hoạt động a! Đứng đầu danh một nghìn nguyên (*chắc là tiền tệ*), tên thứ hai sáu trăm nguyên, thứ ba ba trăm nguyên. Thực sự là phần thưởng mê người. Không có tâm học bài, chỉ phải cầm túi sách đi ra phòng học.

Xuất ra hé ra tuyên truyền đơn, bên trong có kể lại hoạt động liệt biểu, hẳn là tham gia cái gì đi?

“Đang nhìn cái gì?”

Đột nhiên có thanh âm tối, đem chỉ trên tay bị đoạt đi. Sơ Tình quay người lại, nhìn phía sau làm người khác chú ý là Dịch Y.

“Uy, người không nên dọa người có được hay không.”

“Hanh, người sợ tối rồi sao? Ngày hôm qua hoàn nùng ý mật ý cho ta đái vô cung thoải mái, ngày hôm nay sáng sớm sẽ không gặp người, ta có như thế kinh khủng sao?”

“Nói bậy cái gì... người còn rêu rao...” Sơ Tình mặt đỏ lên, thùy hạ mắt.

“Là như thế này sao? Ta còn tưởng rằng người đem ta dùng qua rồi chạy mất đi!”

Sơ Tình đầu cho hẳn một người bạch nhãn, án hạ trong lòng phiền toái nói: “Mau đưa chỉ đưa ta, ta còn muốn đi báo danh!”

“Báo danh? Người muốn báo cái gì?”

Sơ Tình nhất nhất chỉ cho hẳn xem: “Cứ như vậy, ta tương đối nắm chắc.”

“Ân...” Dịch Y một bên giả dạng chăm chú, một bên tại Sơ Tình trên mặt sờ sờ, Sơ Tình trên người độc hữu chính là mùi, gương mặt béo mập làm Dịch Y xung động. Đúng lúc này, Dịch Y đột nhiên cảm thấy nhay cảm có một cổ cường hận đường nhìn bắn về phía chính. Hẳn lợi mắt đảo qua, thấy cách đó không

xa có một người ảnh chính đứng ở nơi đó cũng không nhúc nhích.

Địch Y lộ ra tà ác mỉm cười, nhanh tay ôm trụ Sơ Tình thất lưng, tại trên mặt hấn hôn một cái.

Sơ Tình xấu hổ, nghĩ đẩy ra hấn, lại bị hấn chết cũng ôm lấy.

“Đừng sợ... Người khác nhìn không thấy ta.” Địch Y tại Sơ Tình bên tai nói nhỏ nhẹ làm hấn yên tâm, không hề giả dụ, nhưng không quên cảnh cáo hấn: “Sau này đừng ở bên ngoài làm như vậy, nếu như bị người khác thấy...”

“Đã biết...” Địch Y tâm trầm, sợ bị người nọ thấy sao?

Hấn hướng xa xa bóng người phiêu mất. Hanh, chính là muốn để hấn nhìn. Thầm nghĩ, cúi người ôm trụ Sơ Tình, ôm chặt lấy hấn, khí tức nóng rực, nhiệt tình khiêu khích làm Sơ Tình khoái cảm chịu không được, tay khôn tự giác hoàn trụ hấn, đem người khác nhìn không thấy hấn nói toàn bộ để qua sau đầu.

Sổ phân chung sau hai người lại hơi xa nhau. Sơ Tình vẫn là vô lực tựa ở trên người Địch Y, hai người chóp mũi tương hồ ma sát, Địch y như tình nhân tại Sơ Tình trên lưng nơi chạy, khéo tay hoàn bạt lỏng đầu của hấn, sát tự noãn vị.

“Nói lầm bầm, thấy được đi!! Sơ Tình là người của ta, người cho là cách hấn xa một chút cho ta, đừng nghĩ để hấn chủ ý!!” Địch Y một bên mỉm cười, một bên trong lòng vui vẻ kêu to, hướng bóng người xa xa kêu gào.

“Được rồi, ta muốn đi báo danh, nếu không tiền ăn sau này cũng không có.” Kinh qua ngày bữa trưa hôm qua, Sơ Tình rốt cuộc biết Địch Y khẩu vị có bao nhiêu lớn. Vốn đang cho rằng hấn ăn không hết, kết quả năm phần giải quyết hết toàn bộ, thế mà vẫn không đủ. Xem ra sau này nên vì bao ai đó mà kiếm thêm tiền ...

“Ừ! Nhớ nỗ lực lên a!” Nhớ tới mỹ vị cùng Sơ Tình mỹ lệ lửa thể, Địch Y nhin không được hai mắt tỏa ánh sáng.

“Đã biết!” Cười, lúc này Địch Y càng xem càng dễ thương, hoàn toàn không như lần đầu tiên gặp mặt cái loại đáng đập lãnh khốc vô tình.

Hai người biệt ly xong, Sơ Tình hướng chỗ báo danh đi đến. Nghĩ có thể kiếm được nhiều tiền, thật vui vẻ.

Đột nhiên một cổ mãnh lực đưa hấn đẩy sang một bên. Hấn hoàn không thấy rõ người, chỉ là cho rằng vừa Địch Y phản đã trở về: “Địch Y...”

Bá đạo, đưa những lời hấn nói nuốt hết.

Đau quá... Đây căn bản vẫn không được, hoàn toàn đụng vào hàm răng thượng. Sơ Tình định nhân vừa nhìn, tâm phút chốc cả kinh, sử xuất toàn lực đẩy.

“Người... Người làm gì?”

Đối phương đã ở suyễn khí, hai tròng mắt lộ ra không cam lòng hòa phần nộ: “Làm gì? Người kia có thể hỏi người, ta lại không thể sao? Người ngày hôm trước buổi tối cự tuyệt ta, ngày hôm qua không gặp hình bóng, ngày hôm nay lập tức một người nam nhân hôn người, người đang tính cái gì?”

“Ngụy Dương, người... Người rốt cuộc đang nói cái gì... Cái gì nam nhân hôn ta?” Sơ Tình cũng luống cuống, nhưng cố tình trấn định nói.

“Người nghĩ rằng ta không thấy sao? Ngay vừa nãy, cái tên tóc đen kia, con mắt lam sắc.”

“Người, người xem thấy?”

“Người cùng hắc đứng ở dưới thái dương hôn nồng nhiệt, còn sợ người thấy?” Ngụy Dương xung quanh lông mày toàn bộ thu tới một đồng, nhìn tướng mạo bình thường của nam tử trước mắt, nếu nói ưu điểm, hay lớn lên rất sạch sẽ đi. Hanh, hắc Ngụy Dương từ nhỏ đến lớn, ai không mê hắc, ai dám cự tuyệt hắc. Người nào điều không phải chính mình đưa lên cửa, duy độc cái tên Sơ Tình này, không chỉ không đem để vào mắt, còn phản bác hắc, cự tuyệt hắc, hôm nay con cùng một người nam nhân ở trước mặt mọi người hôn môi.

Hắc không thể thu, cũng sẽ không thu.

Sơ Tình thấp đầu, Dịch Y không phải nói người khác nhìn không thấy hắc sao? Vì sao bị Ngụy Dương thấy hết? Tốt, cứ nhiên cảm phiền hắc, hanh! Xem hắc trở lại ta làm sao xử lý hắc!!

Bình tĩnh trở lại xong, Sơ tình nhìn vẻ mặt lửa giận của Ngụy Dương nói: “Thì là đây là thực sự, cũng cùng người không có vấn đề gì đi.”

“Người... Hảo, vậy ta hỏi người, vì sao người muốn cự tuyệt ta, nhưng cùng hắc...”

Sơ Tình tâm run lên: “Đây là chuyện của ta, không cần hướng người lo.”

Ngụy Dương khí cực, đột nhiên nhìn Sơ Tình bản thân không mục đích động, con mắt cũng không dám nhìn thẳng vào hắc, không khỏi trong lòng vui vẻ: “Chuyện của người? Người dám nói người không thích ta? Người dám nói người đối ta tuyệt không động tâm?” Hắc đề lại vai Sơ Tình đích: “Người xem ta, nói một lần.”

Ngụy Dương khí phách làm Sơ Tình di không ra hai mắt, hắc biết, hắc vô pháp né tâm chính mình, hắc

thích Ngụy Dương, hắn nói không nên lời... Nói không nên lời.

Ngụy Dương thấy Sơ Tình trong mắt hoảng loạn, tâm động, hài lòng đắc ý nở nụ cười: “Không nên tái trốn tránh, như vậy sẽ làm chúng ta đều rất khó chịu. Người biết không? Ta cũng rất thích người...”

“Người...” Sơ Tình cuối cùng bị một câu nói làm cho kinh hách, Ngụy Dương sao có khả năng sẽ thích chính mình? Hắn điều không phải bởi vì chính lão cung hắn làm trái lại mới có thể chú ý tới hắn sao?

Nhìn ra Sơ Tình trong mắt nghi vấn, Ngụy Dương lộ ra trắng noãn hàm răng, tự tin mỉm cười nói: “Ta nguyên lai cũng là bởi vì cho người lão cùng ta làm trái lại chú ý tới của người, ta nghĩ thu phục người, thế nhưng... Khi ta thấy thời gian người cùng hắn hôn môi, ta rất giận, ta nhanh phát điên rồi người biết không? Ta hận không thể bắt hắn đem người trên tay đoạt lấy. Sơ Tình, ta là thực sự thích người, không phải, ta không có loại này đồ kị, phát cuồng cảm giác.”

“Thật... Thật vậy chăng?” Sơ Tình nhanh bị hạnh phúc trước mắt làm cho rối loạn.

“Đương nhiên là thật!” Dứt lời, Ngụy Dương hôn môi Sơ Tình, ôn nhu như hồ điệp bay qua, thâm tình như biển rộng.

Ánh dương quang qua tán lá chiếu xuống tại thời điểm hai người tương dung.

“Chết tiệt!” Xa xa, Dịch Y chính mắt nhìn thấy chịu không được chữ bối, đang chuẩn bị đi ngăn cản bọn họ, lại bị kéo lại.”Viêm?Làm chi kéo ta?”

Phong Nghịch Viêm không tiếng động xuất hiện tại bên người Dịch y, trên mặt đáng tươi cười toàn bộ như không, một mảnh hàn lãnh yên lặng: “Người muốn hại Sơ Tình?”

“Làm sao có thể như vậy?” Đẩy ra hắn kiềm chế, Dịch Y bất mãn hỏi.

“Người có biết hay không người đã quấy rầy số phận Sơ Tình.”

“Cái gì...”

“Lẽ nào người không có tính quá, Ngụy Dương chính là mục tiêu của hắn sao?” Phong Nghịch Viêm giận dữ hỏi.

Dịch Y vẻ mặt mờ mịt: “...”

“Người là thật không hiểu hay là giả ngu? Ngụy Dương, Sơ Tình bọn họ chính là một đôi, kiếp trước bọn họ cũng có một đoạn tình, hiện tại... Người đem số mệnh Sơ Tình toàn bộ quấy rầy. Chúng ta là tới bảo

ân, điều không phải hại hấn.”

Địch Y vốn là khuôn mặt trắng nõn càng thêm tái nhợt, nhẹ giọng nói: “Ta không có tính... Nhưng ta là thực sự thích hấn... Hơn nữa có ta ở đây, cho dù có người hại hấn, ta cũng nhất định sẽ bảo hộ hấn.”

Cường thế nói xong cuối cùng một câu nói, Địch Y liền biến mất ở trong gió, lưu lại Phong Nghịch Viêm một người, bí hiểm ngưng mắt nhìn về phương xa.

13. Chương 12

Sơ Tình đã lâu không có giống ngày hôm nay vui vẻ như thế.

Lần đầu tiên có thể là ly khai bốn gia, chuyện thứ hai đó là ngày hôm nay Ngụy Dương thông báo.

Buổi tối, một người trở lại phòng ngủ, ngã vào trên giường, ngây ngốc nở nụ cười. Ngày hôm nay hảo hạnh phúc, hảo hạnh phúc...

Phong, hung hăng mở cửa sổ, Sơ Tình ngồi xuống nói: “Tiểu Viêm... Người sao vậy tới?”

Phong Nghịch Viêm mỉm cười đi tới, Sơ Tình ý bảo hấn ngồi ở bên giường.

“Đến xem người, người ngày hôm nay hình như thật cao hứng.”

“Ân! Ngày hôm nay hấn theo ta thông báo, ta vẫn cho rằng hấn chỉ là vì thỏa mãn hấn, thật là tốt, thắng tâm mới có thể chú ý ta, thế nhưng ngày hôm nay hấn nói... Tuy rằng đây là một lần cấm kỵ chi luyện, nhưng ta nhất định sẽ hảo hảo nắm chặt hấn.”

“Chúc người hạnh phúc!” Phong Nghịch Viêm thanh nói, con người nhộn nhạo ôn nhu mà trong suốt tiểu ý.

“Cảm tạ, được rồi, người có hay không thấy Địch Y. Ta thời gian ăn cũng không có tìm được người khác.”

Phong Nghịch Viêm trong mắt hiện lên một tia lưu quang sắc: “Người đi tìm hấn?”

“Đúng vậy... Có chút nói nghĩ muốn nói với hấn.” Sơ Tình thùy hạ mắt, vừa đáng tươi cười cũng tiêu thất hình bóng.

“Muốn nói gì sao? Có thể hay không cùng ta nói? Nếu như tìm được hấn, ta giúp người chuyển đạt.”

“Ách...” Sơ Tình cúi đầu do dự, hắt đối Phong Nghịch Viêm có một loại mặc danh tín nhiệm, loại này tín nhiệm bao trùm hơn Ngụy Dương cùng Dịch Y, tuy rằng không hiểu ví sao, nhưng Sơ Tình có một loại cảm giác nghĩ cùng hắt kể ra: “Kỳ thực ta là nghĩ cùng hắt xin lỗi, ta thích Ngụy Dương, nhưng ta cùng hắt... Ta không biết ta đối hắt là loại cảm giác dạng gì, thế nhưng thời gian cùng hắt một chỗ, ta không nghĩ qua Ngụy Dương, nghĩ rất khoái nhạc.”

“Thời gian người cùng Ngụy Dương cùng một chỗ có nghĩ Dịch Y?”

“Có đôi khi hội tưởng, tỷ như thời gian ăn.”

“Như vậy là đủ rồi, Tình, chúng ta cũng không phải là nhân loại, Dịch Y hắt sẽ minh bạch, chỉ cần trong tâm người có hắt nhỏ nhoi, hắt liền thấy đủ.”

“Là.. Như vậy sao?”

Phong Nghịch Viêm gật đầu, mỉm cười, Sơ Tình nhãn thần đang nhìn thấy hắt kinh hãi xong thoả mãn noi: “Người muốn hiện tại hạnh phúc! Nhớ kỹ cũng muốn nhớ ta!”

Một trận gió yêu ma kéo tới, Sơ Tình bị thổi làm không mở ra được mắt, phong đình thanh vô, chỉ có bên giường rơi xuống một sợi tóc ngân bạch sắc.

Một cổ đặc yêu khí, hắc sắc hỏa diễm đủ để nhiên tấn tới gần một thước trong vòng, bất luận cái gì nhân loại bình thường hoặc thấp hơn ma vật.

Dịch Y biểu tình nhất phó băng lãnh, đứng thẳng không nhúc nhích, nhưng chính ma lực vô hạn lượng thả ra.

“Người muốn tìm cái chết sao?” Một người thanh âm lạnh hơn khóc hơn Dịch Y vang lên.

“Hanh!”

Phong Nghịch Viêm diện vô biểu tình tiêu sái đảo một bên: “Đây là vận mệnh của hắt, người vốn có sẽ không nên phá hư, hiện tại cảm nhận chiêm hữu hắt khắp ngõ ngách, liền không sai.”

“Cứ như vậy nhìn hắt bị Ngụy Dương tên hỗn đản bên nhau sao? Đừng quên chúng ta hứa hẹn, là làm hắt đời này hạnh phúc, điều không phải hại hắt.”

“Hắt hiện tại rất hạnh phúc.” Bình thần làm Dịch Y toàn bộ không tức giận, một đôi mắt to nhìn Phong Nghịch Viêm: “Ta làm không được... Như vậy ta làm không được.”

“Địch Y, người không nên có tư tình... Sơ Tình số phận đã bị người lộng phá hủy, ta vừa tiêu trừ trí nhớ Ngụy Dương của người, người không nên phá hư bọn họ nữa.”

“Cứ như vậy nhìn Sơ Tình bị phiền?”

Phong Nghịch Viêm thần bí cười: “Yên tâm, người sẽ là người trọng yếu trong sinh mệnh của Sơ Tình, ai cũng thay thế được không được.”

Địch Y sững sốt, nghe lời này của Phong Nghịch Viêm, chẳng lẽ hắn biết được chuyện gì sao? Nhưng vì sao chính mình tính ra Sơ Tình sẽ cùng Phong Nghịch Viêm một chỗ? Hơn nữa có một số việc luôn luôn gián đoạn...

“Hảo, ta trước hết như vậy nhìn...”

Ngụy Dương luyến ái triển phi thường thuận lợi, nhưng ngại vì thân phận hai người, cho nên cũng không có đem chuyện này công khai. Hai người hài lòng mà điếm mật tiến hành ước hội, hôn môi, tuy rằng Ngụy Dương cũng có mời qua Sơ Tình, nhưng Sơ Tình luôn luôn tại cuối cùng trước mắt cự tuyệt. Cũng không thể nói rõ vì sao, Sơ Tình hay không muốn cùng Ngụy Dương tiến hành thêm một bước.

Cứ như vậy, hai người cuối tuần qua đi.

Ăn xong cơm tối, thấy Quan Hằng Nguyệt cùng Giang Dịch hai người trốn ở một bên châu đầu ghé tai, thần thần bí bí nói.

“Ừ, các người đang làm cái gì?”

“A! Lão đại, ta van người, không nên đột nhiên xuất hiện có được hay không, rất dọa người a!”

“Hanh, nếu như không là các người hai người có quỷ, sao lại sợ.”

“Ha hã, không có đâu!” Giang Dịch bên cười bên hướng Quan Hằng Nguyệt dựa.

“Còn nói không có, các người thời gian này xảy ra chuyện gì rồi? Mau thú tội?” Sơ Tình kinh ngạc phát hiện.

“A? Có hay không!” Giang Dịch nhanh lên giọng điệu, còn không khỏi trừng Quan Hằng Nguyệt liếc mắt, Quan Hằng Nguyệt cũng là đồng dạng, rất sợ Sơ Tình hiểu lầm: “Sơ ca, kỳ thực... Chúng ta nghe được một ít nghe đồn.”

“Nghe đồn? Nghe đồn cái gì?” Sơ Tình sững sốt, tâm nhất trầm.

“Ách...” Quan Hằng Nguyệt ập a ập ứng, nửa ngày mới nói ra.

“Giang Dịch, người nói!”

“Giá... Ai nha, lão đại, người đi BBS mặt trên nhìn sẽ biết, có người giàu to rồi thật nhiều ảnh chụp Ngụy Dương cùng người thân thiết, còn nói người mê hoặc Ngụy Dương, để vào được hội học sinh.”

Sơ Tình nhất thanh, trách không được ánh mắt mọi người có điểm kỳ quái? Không nói một câu, nhanh chân chạy về phòng ngủ, mở điện thoại, leo lên vườn trường vòng BBS trang đầu, thành công thấy “XX hệ năm nhất sinh câu dẫn học sinh hội trưởng”, vừa nhìn, đây là bọn hắn chụp cuối tuần, hơn nữa ảnh chụp hình như ở rất gần... Sao lại như vậy ... Càng đi nhìn đi xuống, ảnh chụp người lại càng thân mật, đột nhiên, Sơ Tình thấy được trong đó... Tâm bỗng dưng nhất trầm.

Hắn không dám tin tưởng ý nghĩ trong đầu, ngốc đứng đã lâu, cuối cùng cầm lấy điện thoại: “Uy, Dương, người tại phòng ngủ sao?”

“Àn, mới trở về, xảy ra chuyện gì?”

“Ta lập tức tới tìm người được không?”

“... Tốt!”

Sơ Tình lập tức đi tới phòng ngủ Ngụy Dương, Ngụy Dương lập tức đóng cửa lại, ôm lấy hắn quan tâm hỏi: “Người xảy ra chuyện gì? Tâm tình không tốt?”

“Không có, chỉ là học không vào.” Sơ Tình vừa nói vừa quan sát phòng ngủ, thấy trên bàn có hai cái chén, đi qua, lúc đến nơi, lạnh giọng hỏi: “Người điều không phải mới trở về sao? Điều này sao có hai cái chén? Vẫn còn ấm?”

“Ác! Ta cùng bạn học nói hút chuyện, nói vài câu người liền gọi điện thoại tới, ta mời hắn đi ra. Xảy ra chuyện gì? Ghen tị?”

Sơ Tình cười: “Sao lại vậy!”

“Vậy là tốt rồi!” Phũ chính hắn thân thể, Ngụy Dương rất nhanh cúi xuống, hai người ôm hôn nồng nhiệt, Ngụy Dương không ngừng tại Sơ Tình trong miệng trêu đùa, bá đạo giữ lấy, nghĩ muốn tuyên bố quyền sở hữu, muốn mãnh liệt mang Sơ Tình lên giường, nhanh tay vọt vào y bên trong: “Ôm lấy ta...” Khàn giọng thanh âm làm Sơ Tình thân chấn động, Ngụy Dương tại hắn trên người miễn cưỡng xoa, tay kia đi xuống.

“Đừng...” Sơ Tình lại một lần đẩy ra Ngụy Dương.

Bị cắt đứt tình dục làm Ngụy Dương đặc biệt cảm tức, gầm nhẹ nói: “Người là xảy ra chuyện gì? Đều hai người cuối tuần, người luôn luôn cự tuyệt ta? Người đang có tính toán gì?” Nói xong, Ngụy Dương vọt tới trước mặt Sơ Tình, hung hăng muốn hấn y phục cỡ ra.

“Không nên! Buông tay... A...”

Cái ghế một người! Lang thanh, hấn cùng Ngụy Dương cùng nhau ném tới trên mặt đất.

Ngụy Dương lần này rốt cuộc thực sự phát hỏa, đem Sơ Tình bắt lên: “Người rốt cuộc có thích hay không thích ta? Người như vậy muốn cái gì? Một lần lại một lần cự tuyệt ta, người cho ta là cái gì?”

Sơ Tình hung hăng đẩy ra Ngụy Dương, hai mắt không có quang mang, lặng lẽ nhìn Ngụy Dương, ngữ khí bình tĩnh: “Vậy người vừa có ý tứ gì? Bởi vì ta không với người trên giường, cho nên người mới mang ảnh chụp đăng tại BBS?”

Ngụy Dương biến sắc: “Người đang nói cái gì?”

“Nói cái gì? Người vừa cùng người nói chuyện có đúng hay không là phụ trách chụp ảnh?”

“Được rồi, ta không hiểu người đang nói cái gì! Sơ Tình, người không nên đem hai kiện chuyện thành một việc mà nói có được hay không?”

“Người không hiểu? Hạnh!” Sơ Tình cười nhạt: “Bên trong hé ra ảnh chụp là ta ở trong phòng chiếu! Ngày nào đó 11 điểm, ta vốn muốn ngủ, người đột nhiên chạy tới, nói cái gì nhớ ta, cửa còn không có đóng đã đem ta ôm lấy... Nếu như điều không phải người gọi người tại mặt sau chụp ảnh, trước an bài, sao sẽ có khả năng phanh phui? Toàn bộ cái gì cũng đều chuẩn bị tốt, cũng không phải nghệ thuật chiếu... Người dám nói cái đó và người không quan hệ?”

Ngụy Dương ánh mắt đột nhiên lệ lên: “Sơ Tình, người cự tuyệt ta, ta có thể nghĩ người không có thích ứng hảo, người cũng không nên đem chuyện này đổ hết trên người ta. Người có ý tứ gì? Hoài nghi ta? Không tin ta? Căn bản ngay từ đầu đều là giả?”

“...” Sơ Tình không nói, nhưng tâm hấn lại dao động.

“Hảo... Người nếu không phủ nhận, chúng ta tại đây chia tay đi!”

“Người đã sớm nghĩ như thế nói đi? Hảo, chia tay thì chia tay!” Đem cổ ngạo khí không cho Sơ Tình cúi đầu, hấn trăm triệu không nghĩ tới Ngụy Dương không chỉ không có giải thích, trái lại lập tức đưa ra chia tay.

Bày ra không thể nói là thái độ, đi nhanh, rất nhanh ly khai cái địa phương làm hấn hít thở không này.

14. Chương 13

Một vật thể u linh đứng ở ngoài cửa sổ Ngụy Dương, đợi Sơ Tình đóng cửa rồi đi, tài dần dần phiêu xa, đứng ở hắc ám nơi nào đó.

Chỉ nghe thấy một thanh âm dễ nghe nói: “Hi hi, Sơ Tình chính trước đây cũng một dạng người a! Tính tình như thế bất hảo, sau này cưới lão bà sẽ khó a! Phải hiểu được khiêm nhượng!”

U linh ở một bên gật đầu, sự yên lặng ban đêm, ánh trăng mờ người. Nhưng vào lúc này, một cổ gió lạnh thổi tới, đem u linh vật thể đột nhiên bị đóng băng, trong nháy mắt bạo hóa thành khối nhẹ phiêu tán.

“A! Ta thức thần!” Khả ái thanh âm lo lắng nói: “Là người nào hỗn đản dám ám toán ta? Người cũng biết ta là ai?”

“Hanh, ta tuy rằng không biết người là ai, nhưng người tại đây phá hư hạnh phúc của người khác!”

Bốn phía hỏa quang sáng ngời, tia sáng tá trứ nhàn nhạt, hai người cuối cùng cũng thấy rõ đối phương.

“Ác! Nguyên lai là người a! Hỏa hồ Phong Nghịch Viêm, nghĩ không ra người bằng thuật cũng có thể dùng tốt như vậy! Lần trước nhìn người cũng dùng quá phong, người thật lợi hại! Không hổ là nhất chích thiên niên lão yêu.”

“Cảm tạ biểu dương!” Phong Nghịch Viêm cười, trong lòng nhưng khản trương lên, thầm nghĩ, tiểu quỷ này là ai, cứ nhiên đem mọi chuyện điều tra như thế rõ ràng?

Nhìn cái tiểu quỷ trước mắt, trước sau không sai biệt lắm cỡ 15 tuổi, lớn lên tươi ngon mọng nước dễ thương, ngũ quan đã có điểm giống Sơ Tình.

“Hi hi, không biết ta là ai đi? Nói cho người, ta đây đại danh đỉnh đỉnh đích hàng yêu sư Cơ Lạc Tuyết.”

Cái gì? Cơ Lạc Tuyết? Phong Nghịch Viêm sửng sốt, không dám tin tưởng nhìn người nọ, Cơ Lạc Tuyết là hàng yêu thể gia 216 đại truyền thụ, sao có thể là cái tiểu quỷ này?

“Nói lầm bầm, sợ rồi sao! Ta nói, người hỏa hồ thật to gan, cẩn thận ta thu người. Sợ hãy mau đi, miễn cho đại sư mất hứng, người sẽ thảm.”

Phong Nghịch Viêm không nói, một bên âm thầm quan sát linh lực hắn, một bên thử nói: “Ai nha, ta phải sợ, có thể hay không thỉnh Cơ đại sư triệu hoán trong truyền thuyết thức thần kỳ lân?”

Nam hài biến sắc: “Thiết, cái loại thần vật này với ngươi là nhìn thấy sao? Chỉ sợ bản đại sư vừa triệu đi ra, mạng nhỏ của ngươi coi như xong.”

Phong Nghịch Viêm khoe miệng lộ ra tươi cười mỹ lệ, chế nhạo nói: “Vậy thì bình thường đi, thanh long, chu tước hẳn là có thể đi?”

“Này... Được rồi, để ngươi kiến thức kiến thức.”

Àn? Lẽ nào hẳn là thực sự? Phong Nghịch Viêm trầm nghĩ, nhưng nhìn linh lực hẳn tuy rằng rất cao, nhưng cũng không đạt được cấp đại sư a...

Đang muốn, đột nhiên thấy nam hài xuất ra đỏ lên sắc phù chú, niệm khởi chú ngữ, trên không trung vung, nhất thời tia sáng chói lóa, Phong Nghịch Viêm chưa kịp phòng bị, con mắt nhất thứ, nghe bên tai như pháo nổ liên tục, tái trộn mắt, bầu trời chỉ có xán lạn pháo hoa, mà nam hài vừa nãy thì không thấy hình bóng đâu.

Hanh, quả nhiên là giả, thế nhưng hẳn sao biết tên của ta cùng lai lịch? Còn muốn đối Sở Tình làm ra như vậy chuyện...

Địch Y đi tới phòng ngủ Sở Tình, lại thấy một mảnh tối mờ mịt, nhưng không đèn nổi nhìn không thấy, Địch Y hai mắt cũng có thể thấy rõ.

“Ngươi dự định ở nơi nào bao lâu?” Lãnh khốc vô tình thanh âm cắt sự yên lặng, Sở Tình run lên, ngẩng đầu, một đôi kinh hoàng nhân thần đang nhìn Địch Y lộ ra một chút vui mừng cùng trấn định.

“Địch Y...”

“Hanh, ngươi như thế thích trốn tránh a?” Địch Y trong thanh âm có một tia tức giận, nhưng chính đi qua.

Sở Tình phủ đơn bạc y phục, đi chân trần, trong góc phòng đi ra, ôm chặt lấy Địch Y, nghĩ giống như một người tiểu hài tử đang tìm cảm giác an toàn, hai tay nắm hẳn y phục, tựa đầu chôn ở trong lòng Địch Y.

“Chết tiệt, ngươi muốn bệnh sao? Như thế lạnh?” Địch Y cả kinh, nhanh lên đem Sở Tình ôm vào trong ngực, ngồi trên giường, xả quá chắn phi tại Sở Tình trên người.

“Địch Y... Ngực thật là khó chịu... Ta nghĩ tin tưởng hẳn, nhưng ta không có dũng khí tín nhiệm hẳn, tín nhiệm chính... Ta có đúng hay không rất vô dụng?”

Địch Y nghe Sở Tình thanh âm bi thương nói, trong lòng căng thẳng: “Không, ngươi rất dũng cảm, ... ít nhất ... Ngươi không có trốn tránh tâm chính mình, thật sự không đi hỏi chuyện này, nhưng nhất định sẽ dẫn phát canh nghiệm trọng vấn đề!”

“Thật vậy chăng?” Sơ Tình trong long Địch Y vung lên, hai mắt thuỷ quang nhàn nhật, như trong trời đêm sao lóe sáng.

“Đương nhiên!” Địch Y rất khẳng định trả lời Sơ Tình tìm chứng cứ. Sơ Tình nở nụ cười, tái nhợt trên mặt, cười có vẻ dị thường mềm mại.

“Ân...” Địch Y có chút không chế không được, hần nhẹ nhàng tại trên mặt Sơ Tình hạ xuống vừa hôn, vừa mới chuẩn bị tái tiến thêm một bước, phát giác Sơ Tình thân thể đang không ngừng căng thẳng, trên mặt tươi cười cũng cứng lại rồi.

“... Ngủ đi, ta cùng ngươi.” Ở trong lòng thở hắt ra, Địch Y mỉm cười nói.

“Vẫn... Cùng ta ta sao?”

“Đúng, ta bảo chứng.”

Hắc ám nhan sắc hơn một tia màu sắc, trong trời đêm lộng nổi lên ánh bình minh hồng nhật.

“Nghĩ không ra chúng ta luôn luôn lãnh khốc vô tình Địch Y cũng sẽ có một mặt như thế nhu tình, ha ha, nếu như bị Ma giới đã biết, chỉ sợ sẽ là một cái kinh hách a!”

Địch Y cứng đờ, vì để ý người cười nhạo, chậm rãi đứng dậy đem Sơ Tình chỉnh tốt chắn, ánh mắt yêu thương, ngón tay nhẹ nhàng phát sao xẹt qua.

“Nếu như bị bọn họ biết hồ tặc tặc trưởng người, ở bên ngoài giúp chúng ta trong coi nhất chỉnh dạ, không biết có thể hay không mà bệnh đột phát a?”

“Ha ha, điều không phải nhất chỉnh dạ, là bàn xong!” Phong Nghịch Viêm cười cải chính: “Nhưng đỉnh giá trị, bởi vì ta lại muốn một lần nữa bằng giới người, lần thứ hai nhận thức người ngược nghịch giấu tình cảm mãnh liệt!” Phong Nghịch Viêm cười đến cực kỳ noãn vị, quyến rũ, cuối cùng “Tình cảm mãnh liệt” hai chữ nhẹ như phiêu tuyết, trên đùa.

Dư âm còn chưa tiêu thất, chỉ thấy hồng quang chợt lóe, Phong Nghịch Viêm hết lần này tới lần khác hơi nghiêng, hồng quang xẹt qua. Sau đó hần xoay người hậu được, nhảy ra phòng ngủ, hồng quang nhưng theo sát phía sau, vài lần đều khiến Phong Nghịch Viêm muốn hại bộ khinh sát mà qua, vừa đúng cần có hào mẽ chỉ soa.

Phong Nghịch Viêm tùy trứ hồng quang hiện lên, thân hình cũng càng phát ra khoái lên, tuy rằng não thượng nhưng có chứa tiểu ý, nhưng nhìn kỹ, mới phát hiện hần cái trán dĩ tràn tích mồ hôi, đậu lại như châu.

Hồng quang dĩ nhanh đến như thẳng tọt tuyền, hư huyền mờ ảo, người cho là người bắt được hắc, gặp hắc sẽ tiêu thất, mà đột nhiên xuất hiện bên cạnh người làm người còn chưa kịp xuất chiêu thì đã nhận một chiêu của hắc.

Nhưng vào lúc này, Phong Nghịch Viêm đáng tươi cười lại thâm sâu, hắc chờ mong, chờ mong đem trong nháy mắt hoặc sinh hoặc tử công kích, tần lâm tử vong vui vẻ, kích thích hắc mỗi dây thần kinh. Hắc tay trái mơ hồ phát lam sắc đích quang huy, thì đậm thì thâm, mà công kích hồng quang tượng tiêu thất liền... Đột nhiên, sau đó cách 45 độ, hồng quang hiện ra, như tốc độ ánh sáng đâm thẳng Phong Nghịch Viêm tâm.

Bão cát sa hiểu rõ xuy, bốn phía một bên vắng vẻ.

Mà ở vào kết giới hai người chính bốn mắt nhìn nhau, hỏa quang vắng khắp nơi, bầu không khí như châm thuốc nổ tiền nhất khắc khẩn trương, kinh khủng.

Hồng quang, đó là Dịch Y, hắc đem ngón tay như tiên huyết bàn, bén nhọn như thứ chỉ Phong Nghịch Viêm, phía trước tiến nửa bước, liền tay có thể kỳ tính mệnh. Mà Phong Nghịch Viêm bị lam quang vây quanh tay trái chạm đến Dịch Y cảnh bộ, điện quang đá lấy lửa, không nghĩ qua là liền có thể thấy đem kinh mạch phun ra tiên huyết.

Hai người lạnh lùng đối diện trứ, hai trông mắt toàn bộ vô tình cảm đáng nói, sở thặng chỉ có sát khí cùng hàn băng như nhau lãnh khốc.

Rất lâu sau đó, hai người tài bèn nhìn nhau cười, cho nhau đứng thẳng thân thể, buông tay. Dịch Y mỹ lệ con người hồng sắc trở nên đậm lam sắc, như hải như thiên, hai tay cũng liền bình thường đáng dấp. Phong Nghịch Viêm trong tay trái quang mang cũng đã biến mất, đáng tươi cười lần thứ hai trở lại hắc trên mặt: “Thật lợi hại... Tốc độ thật nhanh.”

“Hanh, đang khích lệ chính người sao?” Bị né qua chính sở hữu công kích Phong Nghịch Viêm tán thưởng, những lời này nghe vào Dịch Y trong tai dường như châm chọc.

“Ha hã! Hơn nữa người hoàn chuyên thiêu ta không tập trung tấn công phía sau ta, nhìn ra ta lúc đó tối không có khả năng bận tâm nhược điểm, thật không sai. Nếu có cơ hội, ta còn muốn cùng người nhất quyết thắng bại.” Phong Nghịch Viêm duyệt thanh khinh thuật, nhãn thần bị một loại ám sắc sở áp lực, thân thể nhưng cái loại trạng thái hưng phấn này.

Dịch Y biết Phong Nghịch Viêm đang ở áp lực hắc trong cơ thể dâng lên cuồng nhiệt, bên môi vung lên nhất mạt cười nhạt: “Tùy thời phụng bồi.”

“Người lại là như thế này... Làm ta càng ngày càng lyến tiếc cái kia thời khắc.” Càng là chờ mong, lại càng là hưng phấn, nhưng trong lòng dâng lên cũng không muốn hòa sợ. Sợ khi bọn hắc hai người chiến đấu kết quả hòa sau khi cô đơn.

Địch Y đương nhiên cũng như vậy, hần thiêu mi, chuyển hướng trọng tâm câu chuyện hỏi: “Ngày hôm qua thức thần là ai phát?”

“Một người tự xưng Cơ Lạc Tuyết...”

“Cái gì?” Địch Y cả kinh.

15. Chương 14

Sinh hoạt tựa hồ đã trở lại bình thường, tháng tư là thời gian ôn hòa nhất đối với Sơ Dịch, hợp lòng người xuân phong từ từ mơn trớn, có vị đạo tươi sáng.

Tiếng ồn của Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt dần dần đi xa, hai người quan hệ tựa hồ so với trước đây có chút không giống? Nhưng Sơ Tình không có tâm tư suy nghĩ nhiều những ... này. Địch Y cùng Phong Nghịch Ngôn đã một tuần chưa từng xuất hiện, hiện tại hần mới phát hiện, nếu như không phải bọn hần tìm đến, thì cũng tìm không được bọn họ. Dù sao cũng là hai người hai thế giới! Nghĩ vậy, Sơ Tình trong lòng có một chút cường liệt mất mát. Mà Ngụy Dương từ khi đó sau này sẽ không có tái chủ động cùng hần nói chuyện, dù là đi qua trước mặt, cũng quyết không liếc mắt, chính khí nghiêm nghị khiến Sơ Tình hết cách chột dạ, mà trang web trước đây đăng những bức ảnh đó cũng không còn thấy đâu, lời đồn đãi tại thời gian đó lập tức trùng xuống, sớm bị mọi người quên.

Hiện tại hồi tưởng lại, Ngụy Dương tựa hồ một đối với loại chuyện này cũng không để ý, hơn nữa đối hần không có lợi... Lê nào thực sự là trách lầm hần?

Đang lo lắng, đột nhiên một người chim nhỏ đứng ở trước mặt Sơ Tình, Sơ Tình sửng sốt: thức thần này là ai? Nhìn kỹ, hiện tại thân thể phía trên con chim viết “Đi theo ta” ba chữ, xấu xấu, xiêu xiêu vẹo vẹo, hạo xấu xí.

Chim nhỏ bỗng nhiên bay lên, tại ánh dương quang chiếu xuống một số gần như trong suốt, Sơ Tình nhớ tới, khinh nhược kỳ thần nhìn bản thể cũng không có hư linh, như không khí, chỉ có hữu linh lực mà người tài năng mới có thể thấy. Không có suy nghĩ nhiều, Sơ Tình cầm lấy sách vở đi theo chim nhỏ một đạo ly khai phòng học.

Theo chim nhỏ đi tới một địa phương tĩnh mịch, là mặt trái của một dãy phòng học lâu đời, phỏng chừng do tình hình đặc biệt nên còn đang trong thời gian trùng tu, cho nên cũng không có học sinh ở chỗ này đến học. Chim nhỏ bay vào, tại một lầu trống trải phòng khách đánh mấy cái chuyển, liền biến mất.

Bởi vì ... thời gian lâu dài, không ai đến, nên không có một tia ánh dương quang, Sơ Tình ở bên trong, không tự giác rung mình một cái. Thái lãnh sâm, ở đây từng độ lớn của góc đều lộ ra một cổ âm hàn khí, còn muốn chạy, nhưng nghĩ đến chim nhỏ kia dẫn chính mình đến, nhất định có sự tình gì đó.

Nhẹ giọng hướng bên trong đi đến, hành lang đầu cùng trong WC giọt nước mưa thanh, đích đất đích đất đích (*tiếng n ước c ch ả y t ừ ng gi ọ t t ừ ng gi ọ t đấ y m à*) tại nơi trống trải này nó lại càng thêm chói tai, hơn nữa nhẹ nhàng vọng lại, nghe thấy làm cho sống lưng lạnh cả người, lông tơ dựng thẳng hết cả lên.

Đột nhiên, Sơ Tình nghe được một thanh âm từ lầu ba truyền đến. Nhẹ giọng bước nhanh lên lầu ba, liền nghe thanh âm của hai người.

“Người nói, vì sao muốn làm loại chuyện này?” Là Ngụy Dương?

“... Vì sao không thể làm, lẽ nào người muốn ta nhìn thấy cái hồ ly tinh kia đem người cướp đi sao?” Một thanh âm tuy rằng là nam âm, nhưng có chút yếu ớt, nghe rất không được tự nhiên.

“Hanh, cướp đi? Xem ta sẽ làm sao với người? Người có tư cách quản ta sao?” Ngụy Dương lãnh khốc thanh âm cực kỳ tàn lãnh.

“Chỉ bằng người là tướng công của ta!”

“Câm miệng!” Ngụy Dương quát, thanh âm to lớn khiến Sơ Tình không có nghe thanh âm người kia đã nói gì.

Vừa một trận lạng yên, nhưng mơ hồ nghe thấy thanh âm va chạm, tựa hồ điều không phải là đánh nhau.

“Hanh, nói cho người, cho ta thành thật, nếu như ta tái phát hiện người có cái gì mờ ám, đừng trách ta không khách khí.”

“Người... Người cứ như thế bảo hộ hần? Ta có gì không bằng hần? Luận tướng mạo, vóc người, loại nào không thể so hần hơn? Người thú cái kia tiện nữ cũng được, thể nhưng... Thể nhưng... Ta không cam lòng, không cam lòng bại bởi cái nam nhân xấu xí kia, hơn nữa hần chính là ai cũng có thể làm chồng, so với kỹ nữ còn không bằng ...”

“Ba!!” Hảo ngoạn một tiếng tát, đem nghe được vào mê tai Sơ Tình cũng khiến cậu sợ đến giật mình. Không khỏi vì người nọ lo lắng.

“Ta nói cho người, hần đích xác so ra kém người, nhưng chuyện này người có thể há mồm sao, cùng người đầu óc ngu ngốc của người lại khiến ta khinh thường. Người nếu như lại xuất hiện trước mặt ta, đừng trách ta đối với người không khách khí.”

Là tiếng bước chân của Ngụy Dương, Sơ Tình bước lui sau, nghĩ rằng bọn họ đã kết thúc cuộc đối thoại nhưng lại nghe thấy nam âm nhỏ giọng rống lên tức giận: “Ta không hiểu...”

Ngụy Dương cước bộ dừng lại.

“Ta không hiểu... Nếu như người thích hẩn, hiện tại là cơ hội tốt nhất để cùng hẩn giải thích, người vì sao không có một tia hành động?”

“Người loại này ngu ngốc, nói người cũng không hiểu, người hiện tại chính là an an phân phân làm tốt chuyện của người đi!”

Sơ Tình một bên bậc thang lầu hai, nghe thanh âm Ngụy Dương ly khai, vươn đầu lại, thấy trên lầu người nọ cũng không có động tĩnh, liền mau nhanh ly khai rời khỏi dãy phòng học đang sợ này.

Đi ra ngoài dưới ánh mặt trời, Sơ Tình lần đầu tiên thích ánh dương quang, lý giải ánh dương quang nguyên lai là như thế ấm áp a!! Đứng một lát, Sơ Tình chuyển qua dưới tàng cây, không được một hồi, liền thấy một người thân hình thon dài gầy yếu nam tử đi ra, tướng mạo đích xác không sai, hơn nữa thoát nhìn hình như có chút nhìn quen mắt.

Tái ngẫm nghĩ, hẩn hình như là y học hệ hệ cây cỏ, sao lại cùng Ngụy Dương bên nhau vậy? Còn có, cuộc đối thoại của bọn họ... Rất quái lạ, hơn nữa Sơ Tình tổng nghĩ hình như cũng có chút liên quan, nhưng lại không thể nói rõ liên quan ở nơi nào... Sương mù dày đặc, làm cho cái hiểu cái không. Còn có thức thần kia, rốt cuộc là ai? Dịch Y? Tiểu Viêm? Đều không có khả năng... Hàng yêu sư? Hoặc là người có linh lực cao cường khác? Hẩn dẫn chính mình tới mục đích là gì?

Trong đầu chứa nhiều nghi vấn, Sơ Tình bất tri bất giác trở về phòng ngủ.

“Lão đại, người xảy ra chuyện gì? Sao lại mất hồn mất vía như thế?” Cái chìa khóa bị Giang Dịch quất một cái đánh rơi trên mặt đất, Sơ Tình lấy lại tinh thần, vội hỏi: “Có gì sao, chỉ là có câu đề không nghĩ ra...”

“Oa, lão đại, cũng có đề mục người không nghĩ ra a! Được rồi, ngày hôm nay Hằng Nguyệt thắng trận bóng, mời chúng ta cùng đi liên hoan.”

“Không cần, ta không đói bụng, không muốn đi.”

“Không phải đâu... Có miễn phí liên hoan còn không đi sao? Chẳng lẽ người...” Giang Dịch không đứng đắn cười rộ lên, hình như Sơ Tình đã làm gì đó.

“Ta hay không đói bụng...” Sơ Tình trở mình, phản quá thân hỏi: “Thời gian này người đối Quan Hằng Nguyệt đối giọng rồi sao? Hằng Nguyệt, Hằng Nguyệt đích ... Như thế thân mật!”

Giang Dịch lập tức mặt xám như tro tàn, mồ hôi lạnh chảy ròng: “Không có... Không có, ta có nói vậy sao? Ha ha ha, người nghe lầm rồi! Lão đại người không đi ta đây đi trước, cúi chào!” Nói xong, dùng tốc độ có thể sánh với quán quân marathon chạy ra khỏi phòng.

Sơ Tình lắc đầu, vốn tưởng rằng tìm ra đầu sợi dây, nhưng thật ra gì cũng không có nắm.

Mở cửa, mặt trời chiều quang mang đang chiếu vào trên chân hắc, một bóng người đưa lưng về nhau dưới thái dương mà ngồi, dáng tươi cười làm Sơ Tình kinh sửng sờ ở cửa.

“Ha hã! Nghĩ không ra sinh hoạt của ngươi cũng đặc sắc vậy! Ta thực sự là ước ao ngươi nha! Hảo ca ca!”

“Là ngươi...”

16. Chương 15

“Không nghĩ tới ngươi còn nhớ rõ ta nha! Ân ~~~ ta nghĩ, chúng ta bắt quá một năm có mấy lần gặp mặt đi? Là bốn lần?” Nam hài dấp dấp khả ái, ngây thơ hỏi: “Ta xem ngươi ở bên ngoài sinh hoạt không tồi đi, còn thu được hai thủ hạ, ha hã, ngươi có hay không nghĩ tới chúng ta tại bốn gia sống thế nào? Nghĩ tới mẹ không? Nghĩ tới ta cùng muội muội không?”

Sơ Tình giọng điệu không đổi, mở đèn, chậm rãi đi qua: “Các ngươi... Sống hảo không?”

“Bỉ ngươi tại bốn gia sinh hoạt tốt hơn một chút! Ta vẫn nghĩ đến ngươi đi ra ngoài sau sẽ viết viết phong thư về, hanh, nghĩ không ra không chỉ không có tín, liên một điện thoại cũng không có... Nếu như không phải chúng ta hai người lớn lên có một điểm tương, ta cũng đã quên ta có một ca ca!” Hắc cười nói, dáng tươi cười kia khiến Sơ Tình thấy chói mắt, tâm như bị hung hăng ngắt một chút, áy náy nói: “Xin lỗi, ta...”

“Ai, quên đi, quay về với chính nghĩa linh lực của ngươi, nếu như khác ngươi a, chúng ta người một nhà đã chết sạch!” Nam hài đẹp đẽ trừng mắt nhìn, đối Sơ Tình áy náy chẳng để tâm: “Được rồi, ngươi vừa tại đây đồng cừu giáo học nghe được, có cảm tưởng gì không?”

Sơ Tình sửng sốt, trong nháy mắt hiểu được: “Thức thần kia chính là ngươi?”

Nam hài gật đầu, vui vẻ nói: “Vui vẻ cảm tạ ta cho ngươi nghe chuyện trọng yếu đó đi! Hi hi!”

“Ngươi vì sao lại làm như vậy? Ngụy Dương... Cùng cái kia y học hệ rốt cuộc có quan hệ như thế nào?”

“Không phải chứ, ngươi cư nhiên còn không hiểu? Ta van ngươi, ngươi có một chút điểm liên tưởng có được hay không!!” Nam hài đã đánh mất một bạch nhãn: “Ngươi cùng cái kia của Ngụy Dương và tất cả ảnh chụp đều là cái kia nam sinh làm, hắc gọi Dung Vũ, là học y học hệ của trường các ngươi, cũng là tình nhân ngầm của Ngụy Dương. Ta nghĩ ngươi hiện tại hẳn là biết hẳn vì sao chụp ngừng tấm hình kia đi!”

“Dung Vũ? Ngầm tình nhân... Đây, điều này sao có khả năng?” Sơ Tình thất kinh, lời này thực sự làm hắc không tiếp thụ được.

“Hanh, ta thức thâu thấy thanh thanh sở sở, người mỗi lần cự tuyệt Ngụy Dương cầu hoan, Dung Vũ kia liền thành thay thế phẩm của người, bị Ngụy Dương hung hăng ... Ai, không muốn nói, thực sự là ác tâm.”

Sơ Tình choáng váng, ngơ ngác ngồi trên giường, việc này nghĩ như một quả bom tại trong đầu nổ ra, làm hấn thương tích đầy mình.

“Ngụy Dương kia... Hấn đã có thích người, vì cái gì còn muốn... Còn muốn... Hơn nữa hấn cũng là đồng tính luyện ái? Không có khả năng, không có khả năng...”

“Ai, biệt choáng váng người, có được hay không!” Nam hài trừng hấn liếc mắt: “Ta nói người sao ở bên ngoài lâu như vậy mà vẫn không học được gì? Trái lại cùng trước đây như nhau, hanh! Ngụy dương điều không phải cái gì đồng tính luyện ái, hấn chỉ bất quá coi người kia là đối tượng tiết dục mà thôi.”

Sơ Tình không nói, chuyện tình ngoài ý muốn này làm hấn khó mà tiêu hóa được, khổng thể tiếp thu Ngụy Dương cư nhiên...

Nam hài tránh Sơ Tình nửa ngày, buồn chán ngáp một cái: “Uy, người không sao chứ? Như thế khó có thể tiếp thu sao? Bất quá người thích Ngụy Dương, ta xem Ngụy Dương cũng thích người, bất quá... Người nếu như thật cùng hấn làm tình, chỉ sợ một tuần đừng nghĩ xuống giường! Ai! Người nếu muốn rõ ràng a! Dù sao người hiện tại chỉ có ta duy nhất thân nhân...”

Sơ Tình nghe “Duy nhất” hai chữ, thoáng qua đầu, con mắt hỗn loạn muốn hỏi, lại bị nam hài cắt đứt: “Bên cạnh người còn giống như có hai người Ma giới yêu quái đi? Hì hì, ta giúp người đem bọn họ bắt đi.”

“Cái gì?” Sơ Tình nhảy dựng lên: “Bọn họ ở đâu? Người đem bọn họ biến thành dạng gì rồi?”

“Ai nha, người bắt ta đau quá nha! Buông tay. Hanh, hai người yêu quái kia cư nhiên không biết thân phận của ta, thực sự là không biết tự lượng sức mình! Ta đã dùng dây võtỏa yêu đem bọn họ buộc lại bắt đi, ha ha, chỉ cần người mấy ngày nay hảo hảo chiếu cố ta, ta có thể suy nghĩ thả bọn họ.” Nam hài nhảy đến trên bàn Sơ Tình, chân bắt chéo nói.

Sơ Tình vừa mới chuẩn bị đáp ứng, lại bị lách một thanh âm ngăn cản xuống.

“Nguyên lai người là Sơ Tình đệ đệ a!” Một đoàn hỏa diễm xuất hiện tại trong phòng ngủ, Phong Nghịch Viêm không nhanh không chậm đi tới, mỉm cười nói.

Địch Y phía sau đi ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn nam hài: “Hanh, người tiểu tử này... Lần sau nếu như bị ta bắt được, ta sẽ hút hết máu của người.”

“A!!!!” Nam hài kêu to: “Các người... Các người sao đi ra được vậy?”

“Ha ha.” Phong Nghịch Viêm không để ý tới câu hỏi của nam hài, đối Sơ Tình nói: “Tiểu Tình, hần là đệ đệ của người, tên gì?”

“Hần gọi Sơ Vũ, các người không có việc gì chứ?”

Phong Nghịch Viêm lắc đầu: “Nguyên lai người không phải Cơ Lạc Tuyết a! Bất quá ta chân Khánh Hưng người điều không phải hần, không phải, chúng ta tự ra không được.”

“Cơ Lạc Tuyết? Không phải tên tộc trưởng chúng ta sao? Vũ, người sao lại giả mạo tộc trưởng, nếu như bị tra được...”

“Hanh, giả mạo rồi thì sao?? Ta còn cầm phù chú cùng một vài thứ của hần nữa! Uy, mau đưa dây tảo yêu cho ta, không phải Cơ Lạc Tuyết biết là các người trộm... Nói lầm bầm.”

“Người giả hồn tiểu tử.” Dịch Y nộ trừng hần, hung hăng đánh dây tảo yêu quá. Sơ Vũ thu hảo sợi dây, vung lên kiểm tra: “Các người hai yêu quái, còn dám đối ta bất kính, ta sẽ thấy tảo các người.”

“Muốn chết!!” Dịch Y hai mắt nhất mị, hồng quang vi thiểm, y phục của Sơ Vũ liền thành hai nửa.

“A!!!! Ca ca, hần phi lễ ta, muốn nhìn ta trắng noãn thân thể!! Ô ô ô ~~~” Sơ Vũ ôm cổ Sơ Tình, hần đã biết ba người có quan hệ, cho nên trốn ở phía sau Sơ Tình cùng Dịch Y trừng mắt.

Dịch Y âm trầm xua tay, tức giận đến song quyền nắm chặt: “Đừng ... nữa khiến ta xem thấy người lạc đàn, không phải...”

“Dịch Y, không nên!”

“Hanh!”

Phong Nghịch Viêm đứng ở ba người trung gian, đối Sơ Tình mỉm cười nói: “Chúng ta đi trước, các người huynh đệ hảo hảo đoàn tụ.”

“Tiểu Viêm... Các người cẩn thận.” Sơ Tình đột nhiên lo lắng nói một câu.

“Ân, người cũng phải cẩn thận.” Nói xong, không để ý những người khác ánh mắt vô cùng kinh ngạc cúi người trụ ở môi đỏ mọng của Sơ Tình, hôn sâu xong: “Nhớ phải nghĩ đến ta. Chúng ta quá vài ngày trở lại.”

“Ân...” Sơ Tình hai má phớt hồng, liền thân thể cũng đã phát nhiệt.

Địch Y một mặt trầm, đẩy ra Phong Nghịch Viêm, kéo Sơ Tình qua, hung hăng hôn lên, không lưu tình chút nào, nhạ Sơ Tình môi đau nhức.

Vừa hôn chia lìa, Sơ Tình thân thể đã khoái trạm không được.

“Người là người của ta, không được nghĩ tới hần hần.” Dùng tất cả mọi người nghe thấy thanh âm tại tai Sơ Tình lời nói nhỏ nhẹ, tay vịn eo nhỏ, để Sơ Tình ngồi trên giường, tràn đầy mỉm cười nhìn Phong Nghịch Viêm liếc mắt, hắc y vung lên, tiêu thất trong ánh trăng.

“Oa oa oa oa oa!! Thực sự là bạo a, nghĩ không ra ta mới tới lần đầu liền có thể thấy như thế, không nên để hài tử ít tuổi nhìn như thế a, hắc hắc! Máu mũi máu mũi ~~~” Sơ Vũ hưng phấn cười cười, còn không vọng quay đầu lại cùng Phong Nghịch Viêm nói: “Người có đối thủ rất mạnh a!”

Phong Nghịch Viêm vẫn cười, thế nhưng trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh khiến Sơ Vũ thất sắc: “Hần vẫn rất mạnh, cho nên người phải cẩn thận.” Nói xong, cũng tiêu thất tại trong hỏa diễm.

“Hanh, cuồng sao mà cuồng...” Sơ Vũ đợi khí tức hần hoàn toàn ly khai mới quay về thanh âm chân thật: “Hần dám giết ta mới có quỷ ni! ca ~~~ ”

Đáng tiếc Sơ Tình đã hoàn toàn không còn khí lực trả lời hần nữa.

Đại bài đương tiền, Sơ Tình một ngum một một ngum nuốt nuốt, mà ngồi đối diện hần Sơ Vũ ăn biên giáp, chồng bát đã cao cao, trong miệng còn đang liên tục nhấm nuốt.

“Ăn ngô... Ăn thật ngon!”

“Chậm một chút, ăn xong rồi nói tiếp.” Sơ Tình đưa một chén nước qua, giúp hần thuận thuận.

“Hô!!! Thực sự là hạnh phúc a!! Trách không được người muốn đi, ha ha, ở đây mỹ thực cũng thật nhiều, còn hơn bốn gia nhiều lắm.” Sơ Vũ đã ăn no cỡ tám phần mười tán thán nói.

“Ha hử, người sau này sẽ có nhiều cơ hội để ăn! Được rồi, người sao có thể đi được vậy? Tộc trưởng đồng ý sao?”

“Không có, ta là trốn chạy đến! Hi hi! Người yên tâm, không có việc gì đâu, cùng lắm thì bị hần bắt được không cho ăn!”

“Một mình trốn đi ra ngoài sẽ bị 20 côn, người đừng tưởng rằng ta không biết.” Sơ Tình lắc đầu: “Hơn nữa người hoàn cầm gài đó của hần...”

“An lạc, không có việc gì. Hơn nữa ta lần này đi ra còn có nhiệm vụ trọng yếu, hắc hắc ~ sau này người sẽ biết.” Sơ Vũ mắt to nháy mắt, khả ái phao một mị nhãn, lần thứ hai hướng mỹ thực tiến quân.

“Sơ Tình, có thời gian không? Ta nghĩ cùng người nói chuyện.”

“Ngụy Dương...” Sơ Tình sửng sốt, tâm mạnh cuồn cuộn nhảy dựng lên, hai tay hạ xuống, rất nhanh nguy trang chính mình, bình tĩnh đứng lên: “Tốt, ta hiện tại thì có thời gian.”

“Chúng ta vừa đi vừa nói đi.”

“Ân!” Sơ Tình thấp giọng đáp ứng, còn không quên căn dặn Sơ Vũ cơm nước xong về phòng ngủ trước.

Sơ Vũ nhìn hai người ly khai, trong miệng cắn cắn đuôi gà, tức giận bất bình nói: “Nói làm bầm, muốn thoát khỏi ta? Không dễ như thế đâu! Để ta đi nghe trộm một chút các người nói gì.”

17. Chương 16

Hai người đi tới một địa phương tương đối rộng, Ngụy Dương mới mở miệng nói: “Xin lỗi, lần trước là ta quá xung động. Khả năng cũng là bởi vì rất tức giận đi, chúng ta trước đây thiếu tín nhiệm. Sau đó ta đi điều tra rõ chuyện này, là đệ tử y học hệ làm, hẳn cùng ta có một chút thù riêng, trong lúc vô ý thấy chúng ta cùng một chỗ, để trả thù ta, cho nên mới chụp loại ảnh này, Tình, người còn đang tức giận sao?”

Sơ Tình nghe hẳn nói cảm thấy muốn cười, tâm không khỏi lạnh đi rất nhiều, cái kia Dung Vũ, bất luận là Sơ Vũ nói, hoặc là chính tại đây lâu cựu giáo học nghe được, đều có thể chứng minh Ngụy Dương đang nói là giả. Hiện tại hẳn cư nhiên lời lẽ chính nghĩa nói là muốn trả thù hẳn.

“Ta không có tức giận, tất cả đều là quá khứ. Không cần phải đối với ta nói nói ”

Ngụy Dương vốn là tự tin sắc mặt liền cứng đờ, hẳn cho rằng Sơ Tình sẽ thật cao hứng, xin lỗi hẳn, hoặc thỉnh cầu tha thứ, vậy mà...

“Không thể nói? Ý của người là người không quan tâm đến? Mới hai tuần người đã đem ta quên đi sao? Ha ha, thực sự là buồn cười, người trước kia theo ta gặp gỡ, để hảo ngoạn, chính là đùa giỡn ta? Sơ Tình, người thay lòng đổi dạ quá nhanh!”

Nhìn Ngụy Dương hai mắt đầy vẻ tức giận, Sơ Tình lần đầu tiên nghĩ có chút tức giận: “Người chỉ trích ta? Người dựa vào cái gì chỉ trích ta? Haha, chớ quên, là người đề nghị chia tay, muốn nói không tín nhiệm, người mới là tối không tín nhiệm ta. Ta tại thời gian, người không chỉ có không có nghĩ đến cảm nhận của ta, lại còn phản bác ta, một hơi thở đưa ra đề nghị chia tay. Ngụy Dương, người quá ngạo mạn, ta đối với người mà nói bất quá là một thứ nhỏ nhỏ, nhỏ đến không đủ để người phải tốn nhiều lời biện giải. Ta

không muốn lại cùng người một chỗ điều không phải bởi vì thay lòng đổi dạ, điều không phải bởi vì người nói dối lý do buồn cười này, là bởi vì ta nhìn thấu người, người hiện tại tới tìm ta đơn giản là người nuốt không trôi, bởi vì người còn không có đem ta chiếm đoạt...”

“Được rồi, người thay lòng đổi dạ hay ta thay lòng đổi dạ, hoàn hảo như thế đa lý do đi ra! Hạnh, người theo ta cùng một chỗ đã bao lâu, không chỉ nói rất lý giải ta như nhau, người cho là người người đều cùng người như nhau, người nghĩ ta lại làm loại chuyện dơ bẩn như vậy sao? Xem như ta nhìn lầm người!!” Nói xong, bước nhanh ly khai, không để cho Sơ Tình cơ hội lần thứ hai đáp lời. Dưới ánh trăng, vẻ mặt âm trầm, Ngụy Dương khuôn mặt thay đổi nhưng không ai thấy.

Sơ Tình không có quay đầu lại, nổi lên một dáng cười bi thương, hai người đi ngược lại bộ hành xa dần.

Sơ Vũ trốn ở trong rừng cây, xuyên thấu qua thức thần nghe được, thấy nhất thanh nhị sở. Đưa tay lên lập tức phù chú bị thiêu hủy, thở dài: “Ai, ca ca tốt của ta, người thực sự là thương cảm, cư nhiên đụng phải người như thế, xem ra ta tới thật đúng là thời gian, hắc hắc!”

Sơ Tình đích tâm cũng không thống khổ như lần trước, có thể là bởi vì khoảng thời gian xa cách này đi. Đón gió một người chậm rãi đi trở về phòng ngủ, nghĩ rằng Sơ Vũ đang ở bên trong, lập tức thay đổi một dáng tươi cười đẩy cửa mà vào.

“Ta đã trở về.”

“Ân hạnh, ta hảo buồn chán a!” Sơ Vũ kêu to lên.

“Ngày mai ta đi đồ thư quán (*thư viện*) mượn vài quyển tiểu thuyết võ hiệp, thế nào?”

“Tốt tốt! Chỉ cần có cái để ngoạn là được, ha ha!” Sơ Vũ khả ái cười: “Ai nha, hảo một nha!”

“Vậy người trước tiên ngủ đi, ta còn muốn ôn tập một hồi.” Thu hồi dáng tươi cười, ngồi vào bàn học, nhìn sách vở kia, nhưng sao cũng nhìn không nổi.

Ngày mai, Quan Hằng Nguyệt cùng Giang Dịch giật mình nhìn Sơ vũ, ngực nhất trí nghĩ: đây là đệ đệ của hội trưởng... Rõ ràng cùng Sơ Tình lớn lên rất giống, nhưng đẹp như thế. Tái quay qua liếc mắt nhìn Sơ Tình, đối cái này đệ đệ hình như rất bảo bối, bất quá cũng không có nghe hắn đề cập qua a!? Chẳng lẽ cái này đệ đệ có chút địa vị?? Hai người cho nhau nghi hoặc, rồi lại không dám hỏi ra.miệng. Sơ Tình để ý đến cơ thể hai người cứng lại, khóa cửa cùng Sơ Vũ đi đồ thư quán, đi xong, hắn thật cao hứng cầm bản tiểu thuyết chạy về phòng ngủ, muốn ngồi ở phòng ngủ hảo hảo xem.

“Uy, các người hai người phát ngốc làm gì? Muốn đi thực nghiệm khóa!”

“Ác ác, lão đại, sao lâu vậy cũng không thấy người đề cập đến việc có đệ đệ a? Người tựa hồ đối hắn tốt lắm?” Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt hỏi.

“Các người không có hỏi quá, chính là đệ đệ mà, đương nhiên quan tâm hẳn chút.”

Quan Hằng Nguyệt bấu môi, đi tới phía trước: “Thế nhưng người xem hẳn nhãn thần rất kỳ quái a... Như là rất nhiều năm chưa thấy qua.”

“Các người ảo giác mà thôi...” Sơ Tình ánh mắt chợt lóe, khẩn trương kêu lên: “Ai nha, nhanh vào khóa. Nếu để giáo viên khóa bắt gặp sẽ không cho ...” Nói còn chưa nói xong, Quan Hằng Nguyệt cùng Giang Dịch đã bắt đầu chạy đi, nhanh lên một chút. Cuối cùng, hai người ngực còn muốn: có đúng hay không còn có cái gì đó đã quên nha? Kỳ quái...

Ba người cấp cấp mang mang chạy đến phòng thí nghiệm, trong phòng còn mấy người chưa có đến, Giang Dịch vừa thấy không có muện, liền bắt đầu trách Quan Hằng Nguyệt chạy quá nhanh, Quan Hằng Nguyệt lại nói Giang Dịch chạy quá nhanh. Hai người đấu võ mồm làm Sơ Tình nghĩ buồn cười, nhìn Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt, cảm thán: thực sự là hai kẻ dở hơi.

Bỗng nhiên, một đạo bén nhọn đường nhìn khiến Sơ Tình lưng phát lạnh, mạnh quay đầu lại, thấy Dung Vũ đang đứng tại phòng thí nghiệm hai bên trái phải, hai người bắt quá hai mươi mốt cự ly. Hẳn dung mạo tuấn mạo làm Sơ Tình sửng sốt, này... Hình như đã gặp qua ở đâu? Sai a, lần trước cũng chỉ là xa xa nhìn mất, cũng không có loại cảm giác này a... Đang muốn nghĩ, cổ khí tức âm ngoan làm cho không thở nổi thẳng tắp trên người Dung Vũ phát ra, Sơ Tình bỗng dưng nắm ngực, hai mắt tròn to, con người khê nhếch, hai người đường nhìn tương đối, Sơ Tình phẳng phát thấy một đạo đâm đến máu chảy đầm đìa.

“A...” Một tiếng thở nhẹ, liền thôi.

Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt lại càng hoảng sợ, đành chỉ khắc khẩu đỡ lấy Sơ Tình: “Lão đại, người không sao chứ?”

“Sơ ca, người sao vậy?”

Mọi người cũng là cả kinh, đoàn người quay đầu lại nhìn, Sơ Tình lúc này mới lấy lại khí lực, lắc đầu: “Không có việc gì... Vừa có điểm choáng...”

“Trách không được, người xem người trên mặt một điểm nhan sắc cũng không có, nếu không đến gặp bác sĩ đi?” Giang Dịch lo lắng kiến nghị nói.

“Không cần, hiện tại không có việc gì! Yên tâm, chỉ là sáng sớm không ăn sáng mà thôi.”

“A? Sơ ca, người sao lại không dùng bữa a? Ai nha, người theo chúng ta nói thẳng, chúng. chúng ta là huynh đệ ...” Quan Hằng Nguyệt cả tiếng ồn ào, vẻ mặt nghĩa khí. Nhưng cũng không muốn đem Sơ Tình để cho mọi người biết hẳn tưng quần... ..

Ma giới, Phong Nghịch Viêm không dự liệu sẽ thấy Dịch Y.

“Ta chưa có tới muộn đi?” Phong Nghịch Viêm cười nói.

“Không có, người tra được gì chưa?” Dịch Y không có nhìn hắn, tựa ở trên tường khốc khốc lạnh giọng hỏi.

“Chuyển là, Ngụy Dương cùng Dung Vũ len lén cầm hai khóa ức linh đan. Cho nên bọn họ có thể biết ký ức kiếp trước của mình. Bất quá coi như là cũng được, ức linh đan vốn là nên tiêu hủy, nhưng để cho bọn họ hai người lấy được hai khóa cuối cùng, rốt cuộc là thiên ý sao?”

“Hanh, trên đời này không có cái gì thiên ý, chỉ có bởi vì.” Dịch Y nói ra tàn khốc chuyện thực: “Sơ Vũ thật là đệ đệ hắn, cũng là Cơ Lạc Tuyết. Hắn dùng thân thể hắn trao đổi mạng sống, mặt khác, Cơ Lạc Tuyết cũng chuẩn bị nhích người lai A thị.” (*cái này ta có có hiểu ==*)

Phong Nghịch Viêm dáng tươi cười nhất liêm: “Hắn cũng đến, hanh, lúc này thật đúng là loạn.” Nói xong từ trong lòng xuất ra một được hoàn, cấp Dịch Y: “Đây là thả đan do tộc của ta luyện chế, dung xong có thể nâng công lực lên gấp hai lần, nhưng một ngày chân khí tiết ra ngoài sẽ thất dùng.”

“... Đa tạ.” Dịch Y thần tình lạnh lùng nghiêm nghị nhận đan được.

18. Chương 17

Qua một ngày đêm, Sơ Vũ tự đối kiến thức trường học lý giải được nhất thanh nhị sở, bao quát nơi nào tiểu than mại gì đó tiện nghi, nhà ai có gì tiện nghi, nơi nào có thức ăn ngon, thứ gì cũng biết.

Hắn khéo tay cầm đồ ăn vặt, khéo tay cầm quyển tiểu thuyết, vừa đi vừa ăn vừa nhìn.

Đột nhiên có người vỗ vào bả vai của hắn, nhưng hắn cũng không kinh ngạc, trái lại trấn định nói: “Ta van người, người vừa tới gần ta thì ta liền cảm nhận được khí tức của người, còn muốn làm ta sợ? Hanh, nên tu luyện một trăm năm nữa đi!”

“Người... Nếu không Tiểu Tình để cho ta tới, ta liền không muốn tới tìm người!” Dịch Y trừng Sơ Vũ cả giận nói: “Người là một ả!” (*chắc là không ra nam không ra n ử*)

“Người nói cái gì?” Sơ Vũ hận nhất người khác mắng hắn ả, quay mạnh thân thể chỉ vào Dịch Y: “Một tử hấp huyết quý, cẩn thận ta giết chết người.”

“Hanh!” Dịch Y lơ dềnh nói: “Tiểu Tình đang tìm người! Còn không mau trở lại.”

Dọc theo đường đi, thấy hai người hình dáng dễ nhìn đang vừa đi vừa nói, hảo một đạo xông ra, chăm chú nhìn phong cảnh trước mắt.

” Chuyện của Ngụy Dương, ta đã đã biết.”

“Ác?” Sơ Tình nhướn mày, chờ Phong Nghị Viêm nói sau.

“Ha ha, bất quá hình như ta trước kia lo lắng đều không cần, Tiểu Tình, rất kiên cường.”

Nhìn Phong Nghị Viêm con ngươi sáng lên, Sơ Tình mỉm cười, nhẹ giọng thuật nói: “Kỳ thực... Ta là không muốn làm Dịch Y lại lo lắng ta, còn có người cũng vậy. Hơn nữa mưa nhỏ, cho nên... Ta không thể lại trốn tránh, ta cũng không muốn nghĩ mỗi lần trong đêm tối đều thấy Dịch Y vì lo lắng ta mà chạy tới, tuy rằng mỗi lần nói đều vội vàng, ha ha.”

Phong Nghị Viêm thương tiếc ôm sơ tình ôm vào trong ngực, phát giác, vị đạo tươi mát: “Dịch Y là như thế này, luôn luôn là một dạng lãnh khốc, hình như vĩnh viễn sẽ không quan tâm người khác, vĩnh viễn đều cùng người khác bảo trì cự ly, nhưng hắn lại giận dữ như tiểu hài tử.”

“Đúng vậy, Tiểu Viêm, người cùng hắn nhận thức đã bao lâu? Hắn vẫn là như thế này sao?”

“Àn... Nhận thức đã lâu, hình như ta có ký ức thời gian nhận thức hắn, ha ha, lúc đó chúng ta còn cùng nhau làm chuyện xấu!”

Sơ Tình nghe xong không khỏi mỉm cười, trêu ghẹo nói: “Tiểu Viêm tuy rằng thoát nhìn bất cứ chuyện gì đều một dạng châm chú, thế nhưng đáy lòng chính là rất bướng bỉnh a.”

“Bướng bỉnh? Từ dùng cho trẻ con lại dùng trên người ta hình như không thích hợp cho lắm đâu?”

“Àn... Vậy bướng bỉnh đi! Ha ha ha!!”

“Phải? Ta đây chứng minh cho người xem kìa!” Dứt lời, Phong Nghị Viêm ôm lấy Sơ Tình, tay co rút lại di chuyển, tới eo lưng chỗ nghỉ tạm một điểm, Sơ Tình lập tức cả người đều nhuyển xuống tới, tiếng cười không ngừng, nước mắt đều chảy ra, cầu xin tha thứ nói: “Hảo ngứa, ta sai rồi, ta sai rồi!!”

“Hanh, biết sai rồi sao? Bản thiếu gia tha thứ người lúc này đây.”

Sơ Tình ngồi trên giường, vừa định đứng dậy nhìn Dịch Y bọn họ trở về không, Sơ Tình vươn tay nắm được y phục của Phong Nghị Viêm.

“Tình... Xảy ra chuyện gì?”

“Đừng nói...” Thanh âm run run đem Phong Nghị Viêm lại càng hoảng sợ, tóc che lại hai mắt thấy không rõ thần sắc Sơ Tình, không đành lòng tìm tòi đến tận cùng, vươn tay tìm Sơ Tình chăm chú ôm vào trong

ngực.

“Đừng sợ... Ta ở chỗ này.”

“Ta đã nghĩ ta có thể chịu được... Quá đoạn thời gian sẽ không có việc gì, thế nhưng... chính là đau quá, đau quá...” Sơ Tình nắm chặt y phục trên ngực, ra sức hít thở, bàn tay đều trở nên trắng bệch, không huyết sắc.

Phong Nghịch Viêm hít sâu một hơi, hần nguyên vốn tưởng rằng Ngụy Dương đối Sơ Tình hứng thú nhất thời, lại không nghĩ rằng chính điều này lại làm Sơ Tình thương tổn, thù hận, trong lòng dâng lên cường liệt tự trách, nếu như điều không phải mình ngăn cản Dịch Y, nếu như điều không phải chính bảo thủ không chịu thay đổi phá hủy cuộc sống... Thì đã không có loại chuyện này xảy ra.

Hai người chăm chú ôm nhau, Sơ Tình mới đưa đầu tựa vào Phong Nghịch Viêm, hít thở hương vị cỏ xanh tươi mát, chậm rãi nói: “Bất quá, trải qua chuyện này, ta cuối cùng sẽ không lại trầm mê ... Ngụy Dương... Ha ha, hiện tại nhắc lại, tâm cũng sẽ không kinh hoàng không ngừng. Đi một ngày đường học một sàng khôn, coi như đây là một hồi ức vĩnh cửu đi!”

Hai người nhẹ nhàng buông ra, bị nước mắt tẩy quá đôi mắt sáng càng thêm lóng lánh động nhân, đôi mắt xé lên thật đẹp cùng hàng lông mi dài thắm chút nước mắt, da trắng bị kích động khiến cho nó đỏ ửng lên thật đẹp, béo mập vô hà. Đôi môi hồng nhuận tựa hồ có chút sưng lên, hô hấp có chút gấp. Phong Nghịch Viêm tâm có cái gì đó đọng vào, nhìn thiên hạ trước mắt, trái tim hình như lại có cái gì đó tràn ra, nở rộ.

Hai người vốn là gần nhau, mũi hấp giao thác, hai mắt lên, thần sắc giao dong, lý trí tiệm vụ, hình như tất cả đều hỗn hợp... Hỗn thành nhất thể.

Phong Nghịch Viêm cũng nửa khắc chế không được chính mình, ôm thắt lưng Sơ Tình, đầu áp vào, hai người trọng trọng ngã xuống trên giường. Sơ Tình trừng hai mắt, không dám tin nhìn Phong Nghịch Viêm, nghĩ thầm: lẽ nào Tiểu Viêm hựu tại hay nói giỡn sao?

Phong Nghịch Viêm tựa hồ phát giác ra tâm tư Sơ Tình, nhẹ nhàng chạm vào môi Sơ Tình, lưỡi chuyển động, nhẹ nhàng lướt qua từng chi tiết, tại hàm răng trắng nõn đi qua, mút vào hương vị say lòng người.

Sơ Tình cả kinh, thân thủ nghĩ đẩy ra Phong Nghịch Viêm, nhưng hai tay lại bị Phong Nghịch Viêm khống chế ngăn chặn, mười ngón tương khẩu, giao triền. Phong Nghịch Viêm mượn cơ hội đưa đầu lưỡi càng sâu nhập vào, linh hoạt chơi đùa đầu lưỡi. Sơ Tình thực sự không chịu nổi tình cảm mãnh liệt này, nước miếng chưa kịp nuốt vào liền chảy bên khóe môi tạo thành ngân tuyến, rất là dâm mỹ mê người.

Phong Nghịch Viêm cảm thấy Sơ Tình khoái thẩu bất quá tức giận, hơi dờ dờ môi hồng làm hần lưu luyến, tại gương mặt, đôi mi thanh tú, cái trán, hoặc liếm hoặc hôn. Cuối cùng, hần phát hiện lỗ tai Sơ Tình đặc biệt hấp dẫn, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào, thân thể liền co rút lại, ngón tay cũng sẽ cắn lên kẹp chặt. Lần này làm Phong Nghịch Viêm tâm hỉ như cuồng, một lần bên vành tai kia mà liếm, Phong Nghịch Viêm hạ phúc căng thẳng, một cổ vô danh dục hỏa bộc phát mà lên.

“Tiểu Viêm...” Sơ Tình thật vất vả mở ra cọ người thanh nhuận, cắn chặt môi dưới, rất sợ lúc này tiếng rên rỉ đi ra.

“Tình...” Tựa hồ cảm thấy thân thể Sơ Tình thành thực phản ứng, Phong Nghịch Viêm cổ họng nóng lên, dùng thân thể Sơ Tình trên người ma sát, tuy rằng cách một mảng y phục, nhưng hai người nhiệt độ cơ thể nóng rực cũng có khuynh hướng sôi trào.

“Các người đang làm gì??” Gầm lên giận dữ cùng mãnh liệt như một gáo nước lạnh dội vào dục hỏa của hai người kiêu tỉnh.

Hai người song song ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Dịch Y thanh như oanh lời, nổi trận lôi đình, cặp mắt phần hận gắt gao nhìn Sơ nằm trong vòng tay của Phong Nghịch Viêm.

Sơ Vũ đứng ở phía sau không ngừng cười, thầm nghĩ: nghĩ không ra đại ca lại gặp tình huống tốt như thế! Hắc hắc, mỗi ngày đều trình diễn 18 cấm, hì hì, thật có phúc được thấy. Nói không chừng quá không được vài ngày là có thể hữu tam P... Ha ha ha! GOOD LUCK.

Phong Nghịch Viêm lập tức tỉnh táo lại, nhìn sắc mặt kinh hồn của Sơ Tình, lãnh cười nói: “Người kêu cái gì mà kêu? Chúng ta không có làm ra chuyện gì sai, người nếu như không thích, có thể không xem.”

“Người... Người biết rõ hắn là người của ta, người giám đối hắn hạ thủ, người là huynh đệ kiểu gì?”

“Hanh, Tiểu Tình chưa có nói thích người, người không cần đa tình như thế.” Đôi mắt màu hổ phách của Phong Nghịch Viêm hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, chính nghĩ chuyện này là thực, trước đây hắn là không biết cảm tình chính mình đối Sơ Tình, biết áp lực sau này, cho nên đối với Dịch Y cùng Sơ Tình chuyện có thể chẳng quan tâm, nhưng hiện tại không giống, hiện tại tâm tình của hắn cùng Dịch Y như nhau, hai người là tình địch, cần gì phải lễ nhiều làm gì.

Hai người ánh mắt lạnh lùng phần nộ nhìn nhau, song phương khí thế như nước thủy triều, càng không thể vãn hồi.

Sơ Tình nhìn không khí vô cùng căng thẳng, càng nhìn càng kinh hãi, tự trách vọt tới giữa hai người: “Không nên! Các người không nên đấu nhau, đều là ta không tốt... Ta...”

Chết tiệt, ta sao lại tiện như vậy... Bị người nhất bính thì có cảm giác... Vì sao...

“Tiểu Tình, người đang nói gì đó! Chúng ta. chỉ là đùa thôi!” Phong Nghịch Viêm vui cười, búng trên cái trán của Sơ Tình.

“Đau quá...” Sơ Tình lui bước, lảng lảng nhìn hai người.

Địch Y khoe miệng uốn lượn, mỉm cười trào phúng nói: “Thực sự là một ngu ngốc!”

Sơ Tình trợn to hai mắt nhìn hai người, thực sự chỉ là đùa thôi sao?

Sơ Vũ thấy khó có thể xem được kịch hay, tức giận, vừa định tiếp mặc bọn họ, đã bị Phong Nghịch Viêm trừng, thứ ánh sáng băng lãnh trong mắt kia làm hắn sợ hãi.

“Sơ Vũ, chúng ta hình như quên nói với người.” Tái lấy lại tinh thần, thấy Phong Nghịch Viêm cười nhìn, Sơ Vũ không khỏi kinh hãi, vừa là ảo giác sao?

“Đã quên nổ cái gì?”

“Cơ Lạc Tuyết đã nhiều ngày sẽ gặp nhiều, người... Nên chuẩn bị ở tại chỗ này chờ hắn tìm đến đi?” Phong Nghịch Viêm cười như hồ ly, thoả mãn thấy Sơ Vũ sắc mặt đại biến.

“Cái gì??? Người sao hiện tại mới nói cho ta biết??” Chỉ thấy Sơ Vũ đại hân ứa ra, kinh khủng vạn phần vọt tới bên giường Sơ Tình, thu thập gì đó, tam hạ ngũ hạ, lập tức linh khởi bao, nói: “Ta đi trước!” Dư âm vọng lại còn thân ảnh thì tiêu thất vô tung.

Sơ Tình còn không có lấy lại tinh thần, đang cảm thán chính đệ đệ mình lực bạo phát mạnh như vậy.

“Mưa nhỏ hắn... Không có việc gì chứ?”

“Hanh, không chết được, Cơ Lạc Tuyết lợi hại như vậy, sao có khả năng biết hắn thân đang ở đâu, để cho hắn cứ thế đi chơi, càng dễ dàng tha thứ hắn trộm đi chính gì đó sao?” Địch Y nhìn Sơ Tình, lạnh lùng đem hành vi của Sơ Vũ nổ hết.

Sơ Tình không có ý tứ nở nụ cười: “Là vậy sao, cái này tiểu hồn dẫn...”

19. Chương 18

“Nào, ăn một miếng, ăn, ngoan ~~~” ngồi ở bên trái là Phong Nghịch Viêm vừa cười vừa sờ sờ tóc Sơ Tình.

“Hanh, một dinh dưỡng!” Ngồi ở bên phải là Địch Y xem xét liếc mắt, gấp một cọng rau xanh đưa qua: “Ăn cái này, sao vậy? Vị nó không sai mà?”

“Ngô ngô...” Sơ Tình một bên nhắm mắt, một bên gật đầu, thật vất vả nuốt được, dùng cằm chỉ vào khối cá nói: “Ta muốn ăn cái kia cái kia!”

Phong Nghịch Viêm lập tức vươn chiếc đũa, Dịch Y cũng không tỏ ra yếu kém, chỉ thấy hai chiếc đũa cùng một lúc gấp lên một khối cá, bang bang vài tiếng, chỉ thấy vài đạo bạch sắc hiện lên, hai chiếc đũa dừng lại, khối cá bị phân thành hai mảnh...

Phong Nghịch Viêm lập tức cười nói: “Vừa vặn, nào, ăn một miếng.”

“Ta có khối cá lớn hơn, há mồm.”

Sơ Tình bắt diệp nhạc hồ nuốt xuống, thực sự là mồm miệng lưu hương nha!!

“Còn có ăn cái này.”

Lời nói vừa dứt, lập tức lại thấy “Khoái” quang bóng trắng, hòa cùng thanh âm kinh giòn vang lên.

Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt ngồi ở bên kia, hai mắt trợn trừng, tấ vào mồm mở rộng, cơm tẻ do nhiệt biến lãnh, chiếc đũa trên tay rơi trên mặt đất cũng không biết.

Sơ Tình ngạc nhiên khó hiểu, hiếu kỳ hỏi: “Các người xảy ra chuyện gì? Sao không ăn vậy?”

“A? Nga nga... Ha ha, lập tức ăn.” Hai người trắm miệng một lời trả lời, lập tức lại lần nữa cầm hai chiếc đũa, cấp cấp mang mang bắt đầu ăn.

Từ khi Sơ Vũ rời đi, ở đây liền bày biện ra một cảnh sắc như vậy. Hai người cân sức ngang tài tuyệt mỹ dễ nhìn, ở giữa là một người dáng dấp bình thường, như hình với bóng, thân mật khăng khít. Cùng nhau ra ngoài phòng ngủ, rồi lại vào phòng ngủ; cubgf đợi nhau ngoài cửa để đi học, khi đến khóa nhất ủng mà lên; lúc ăn tranh chấp, đáo phạm hậu tiền trả; cùng đến đồ thư quán...

Chỉ cần Sơ Tình đi đâu, hai người kia liền cũng đi theo, có thể nói ở đâu cũng thấy bọn họ cùng một chỗ, nêu nghe được chuyện gì đều thấy một đám con gái bu đến trước cửa.

Trong vòng 3 ngày ngắn ngủn, Sơ Tình có một lần giặc kinh người nguyên nhân cungax vì tiếng la hét của toàn bộ trường, bởi vì thật sự là lý kỳ, hơn nữa làm cho không thể tưởng tượng nổi, cho nên sang hạ vườn trường bầy tông án đứng đầu án.

Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt để chứng thực chính không phải đang nằm mơ, dùng thời gian ba ngày đến xem việc này có thực hay không, hiện tại đã xác định, bọn họ rất thanh tĩnh.

“Được rồi, lão đại, chúng ta còn không biết tên của bọn họ ni!” Giang Dịch lớn mật hỏi, bởi vì ... này hai người suất là suất, hay đây đó phóng sát khí qua.

“Ác, cái này người tóc dài gọi là Dịch Y, người tóc ngắn gọi là Phong Nghịch Viêm!” Sơ Tình giới thiệu dáng dấp hai người khê biển. Dịch Y hoàn hảo, vốn có mái tóc đen, lúc không vận nội lực hai con ngươi sẽ biến thành hắc sắc ngay lập tức. Mà Phong Nghịch Viêm vốn là tóc dài màu ngân bạch, cùng với Dịch Y khác nhau, có thể biến thành tóc ngắn hắc sắc.

“Ách... Sơ ca, bọn họ cùng ngươi là quan hệ gì nha? Vì sao... So với đệ đệ ngươi còn thân mật hơn a?” Bị trừng với ánh mắt đầy nguy hiểm, Quang Hằng Nguyệt nhéo tay Giang Dịch ngăn không cho tiếp tục hỏi. Giang Dịch lập tức tránh xa một chút.

“Quan hệ?” Sơ Tình sửng sốt, trái phải nhìn một chút hai người tuấn mỹ bất phàm tươi cười, đáp: “Bọn họ nói phải bảo vệ ta, miễn cho sẽ có người đến hại ta, là như thế này.”

“A!!!!!!” Hai người kêu to: “Chính là như thế này???” Không có khả năng nói rõ... Lão đại (Sơ ca) sao vậy giá bốn ni? Hai người đang cảm thán thì đã bị bốn đạo lệ quang đảo qua, lập tức lui thành một đoàn, không hề nói gì nữa, cúi đầu ăn.

Sơ Tình cười, tiếp tục vui vẻ hưởng thụ hai người hầu hạ. Nhưng tâm phi thường vui vẻ, bởi vì cảm thấy bọn họ tình ý, tuy rằng cũng không nói gì, nhưng hành động của bọn họ đã nói lên tất cả, làm tâm cảm thấy ấm áp, mỹ mỹ, ngọt ngọt. Lúc đầu cứ nghĩ chỉ là bảo hộ, sau này trong lúc vô ý phát hiện hai người đang âm thầm giao phong nhãn thần, cho nhau tương đối tâm tính, còn có trong lúc vô ý quan tâm đầy đủ chi tiết, đều làm Sơ Tình hiểu rõ tâm ý bọn họ, thậm chí tại tối hôm qua trong mộng, hắc mộng ba người sau này đều cùng một chỗ sinh hoạt tình cảnh, tỉnh lại còn bị hai người phóng ra ánh mắt đổ kị, hỏi hắc buổi tối mộng thấy ta cái gì không, cười đến ngọt ngào như vậy?

Ăn trưa xong, ba người cùng nhau quay về phòng ngủ chỉ chóc lát, bởi vì Sơ Tình buổi tối có điểm ngủ không được, cho nên luôn luôn không có ngủ hảo, thế là liền tại buổi trưa nghỉ ngơi, kỳ quái chính là Phong Nghịch Viêm cùng Dịch Y hai người có chút vui vẻ, liên tục cổ vũ hắc nghỉ ngơi nhiều, thực sự là kỳ quái!

Chăn rèm phòng ngủ che đi ánh sáng bên ngoài, từng đợt âm thanh yêu kiều, tiếng rên rỉ, tiếng hô liên tục vang lên, âm thanh lay động ba ba của giường hòa cùng âm thanh trêu sáo, trộn lẫn tạo thành vị đạo tục tĩu, hai nam nhận quang hỏa trên giường liên tục lay động, mồ hôi trên trán hai người chảy xuống, tích tụ cùng một chỗ, ngoại trừ hạ thân giao động cùng một chỗ, trên người, liên thủ cũng không có tương hỗ tiếp xúc.

Nằm ở trên giường hạ thận nam tử liên tục bị tiếp xúc tạo nên tiếng rên rỉ, hắc hai tay nắm chặt đơn, hai mắt khê nhếch, con ngươi tràn đầy dục vọng lại có một tia hận ý, một tia ai oán. Hắc nhìn nam nhân ngồi trên người, rõ ràng là làm tình, nhưng biểu tình lại có điểm dọa người, âm u như từ vực sâu đi ra.

Cuối cùng, trên người nam tử cổ sức đỉnh đầu, hai người thân thể liên tục trêu chiến, giờ lên cái mông mãnh ném tới trên giường, nam tử ngón tay chặt nắm chặt đơn trở nên trắng bệch sau chậm rãi buông ra, trường thở ra một hơi, vai gò má ửng đỏ giờ lên hai con ngươi, nhưng nhãn thần biến lạnh, hận ý trong mắt hiện ra. Bởi vì vừa phát tiết xong chính mình dục vọng nam tử đã đứng dậy, hỏa thân đưa lưng về nhau, hắc đứng ở bên bệ cửa sổ bật lên rèm cửa sổ một góc, hắc biết hắc đang nhìn cái gì, là người ở khán đài kia ở khán cái kia Sơ Tình.

Nam tử dưới hạ thận như hỏa thập phần đau nhức không giám động đây, nằm tại trên giường cười lạnh nói: “Hanhh! Nhìn thôi thì có tác dụng sao? Có bản lĩnh ngươi đem người kia đoạt lại từ tay hai người kia a! Ác... Ta đã quên, hắc cũng người của ngươi, ha ha ha ha!”

Tiếng cười thanh thúy bị cái tát chặt đứt, nam tử má lập tức sưng đỏ, vung lên lửa giận nhân thần: “Ngụy Dương, ngươi thật rất giỏi, có bản lĩnh tại đây đánh ta, thượng ta, nhưng một bản lĩnh thưởng một người xấu liên người qua đường cũng sẽ không nhớ kỹ tiện nhân.”

“Dung Vũ, nhớ kỹ ngươi lại cùng ai nói, nếu như chọc giận ta, ta có thể có trăm nghìn loại phương pháp cho ngươi khó chịu sống không bằng chết.” Thanh âm ôn nhu, nhưng lại như địa ngục hoàn kinh khủng lãnh ý, cổ ngoan. độc kia khiến Dung Vũ thân thể co rụt lại, lui về trên giường.

“Ngoan một chút, ta có thể cho của ngươi vui sướng nhiều hơn một ít. Ta muốn ngươi tra chuyện như thế nào rồi?”

Dung Vũ thần sắc biến đổi, nghĩ nhận mệnh bình đạm như tro nguội: “Hắc là lão gia vùng Thục Sơn, nhưng cụ thể thì tra không được, nghe nói là thông linh chức nghiệp đặc thù, đệ đệ hắc tới không được vài ngày đã đi, sau khi hai người kia xuất hiện, hơn nữa còn chưa tra ra bối cảnh bọn họ cùng lai lịch.”

“Nói cách khác, hai người kia điều không phải người thường?” Ngụy Dương vốn thông minh, nghe Dung Vũ nói như vậy liền suy đoán nói: “Hanhh, trách không được, hai người kia lớn lên yêu diễm tuấn mỹ như vậy, đứng ở bên người Sơ Tình... Ta muốn tìm người có độ hạnh cao đến diệt trừ bọn họ, không... Nên giữ lại, không biết khi đánh quay về nguyên hình là cái dạng gì? Ha hắc, thực sự là chờ mong a!”

Thanh âm âm trầm làm Dung Vũ rung mình một cái, hắc nhìn diện mạo Ngụy Dương hưng phấn hung ác, đáy lòng liền tuôn ra một cổ cường liệt bi ai. Vì sao... Vì sao... Ngươi luôn luôn thấy hắc? Ta như thế nào không bằng hắc? Sơ Tình... Ta sẽ không cho ngươi sống tốt, ta sẽ không cho ngươi đến bên Ngụy Dương đích, hanhh!

20. Chương 19

“Tiên sinh, có người mang bái thiếp đến.” Một thanh âm do ngoài cửa truyền đến, qua một hồi lâu, bên trong cửa có tiếng nói: ” Ai đưa tới?” Thanh âm lười nhác, khinh u nhưng lại có một cổ uy nghiêm.

” Là tăng nhân của Thiên Duyên Tự.”

“... Mời vào đi!”

Cửa bị đẩy ra, trong phòng tràn ngập một cổ đậm mỹ vị đạo, buồng bài post vội vàng đi.

Trên giường truyền đến hai người tiếng rên rỉ, qua đã lâu, mới từ trên giường xuống một người nam nhân

toàn thân xích lỏa, hấn hai chân thon dài, màu da có chút thiên bạch, thân thể rắn chắc hòa cùng khuôn mặt tuyệt đẹp mau chóng trở nên bạc trắng, biểu lộ tâm tình của hấn tựa hồ thật không tốt.

Thiên Duyên Tự? Diệt yêu? Hanh... Cười nhạt một chút, đem bài post đã đánh mất trở lại, đi tới bên giường.

“A... Đừng...”

“Ngô...”

“Không nên... Ta hỏi ngươi, Thiên Duyên Tự sao lại đưa tới cái này?”

“Muốn ta đi diệt yêu.”

“Diệt yêu?” Thanh âm tràn ngập nghi vấn: “Yêu nơi nào?”

“...” Một mảnh lặng yên sau mới nói: “A Thị...”

“Chuyện gì?” Nương theo tiếng thét chói tai, một người gầy teo nhỏ nhỏ trên giường chạy xuống, lại bị phía sau một cánh tay mạnh vùng “Uy, Cơ Lạc Tuyết, buông!!”

“Ta nói cho ngươi là được... Là trường học của Sơ Tình.”

“Hanh, ta đoán được! Ta van ngươi, không nên đi, hấn là thân nhân duy nhất của ta...” Sơ Vũ trong lòng Cơ Lạc Tuyết nhô đầu ra, thương cảm nói.

“Yên tâm đi, hấn coi ra cũng là ca ca ngươi, ta sẽ không quá mức. Nhưng Thiên Duyên Tự là cổ tự trăm năm, dù sao cũng phải cho bọn hấn một ít mặt mũi, hơn nữa ta lại tới nơi này không lâu, đã bị bọn họ tìm tới cửa, chân hấn là biểu dương vừa lộn.” Đùa cợt ngữ khí, tà tà đáng tươi cười làm Sơ Vũ vui vẻ, bởi vì hấn biết, đây là điềm báo đáng ghét của Cơ Lạc Tuyết đối với người khác.

“Bất quá ở đây cũng không phải A Thị... Bọn họ sao quản được xa như vậy?” Sơ Vũ sắc mặt nhất trầm: “Chẳng lẽ là có người hỗ trợ bọn họ?? A... Chẳng lẽ là hấn? Ô ô ô ~~ ta mặc kệ, Tuyết, ngươi lúc này nhất định phải giúp ta!!”

“Hư... Đừng nóng vội! Ta thời gian nào không có giúp ngươi?” Cơ Lạc Tuyết nhìn Sơ Vũ cặp mắt đầy sủng ái cười nói: “Tất cả đã có ta, bất quá...” Đột nhiên hấn nghĩ đến Sơ Tình nhất bảo, hai người cút lên trên giường.

“A... Ta mệt mỏi quá...” Sơ Vũ mặt càng đỏ hơn.

“... Ta sẽ cho ngươi thoải mái...” Dục hỏa lại một lần nữa tràn ra, mờ ra tất cả tuần lệ hỏa hoa châm.

“Phải? Ngươi thực sự mời cao nhân tới, hần cũng đáp ứng rồi? Cảm tạ, không là vấn đề. Tốt!” Đặt điện thoại xuống, Ngụy Dương vẽ mặt hưng hỉ: “Hanh, Sơ Tình, ta xem ngươi còn có thể vui vẻ bao lâu, lập tức, ngươi sẽ lẻ loi một mình, cuối cùng cũng phải quay về bên ta! Ha hã...”

Dung Vũ đứng ở phía sau cắn chặt môi, vẽ mặt tái nhợt. Hần hiện tại thực sự là hối hận nói nhờ Thiên Duyên Tự hỗ trợ Ngụy Dương, nếu như thực sự bắt được hai yêu quái kia, Ngụy Dương sẽ lại một lần nữa rời xa chính mình, phải nghĩ biện pháp phá hư mới được...

Sơ Tình tan học, đã bị một đám nữ sinh vây quanh, đương nhiên, mỗi người đều xấu hổ, hơn nữa mắt hàm ý sâu xa, chỉ tiếc hàm ý sâu xa này điều không phải đưa cho chính, tâm thật là có chút khó chịu. Hần l phôi mắt nhìn Phong Nghịch Viêm cùng Dịch Y, đang suy nghĩ có đúng hay không muốn bọn họ hai người biến dạng một điểm? Chính là muốn đáng tiếc...

“Sơ Tình, ngươi còn nhớ rõ ta sao?” Trước xuất hiện mặt của một người nữ sinh mở miệng, Sơ Tình lúc này mới chú ý tới, bất quá sao lại thấy quen mắt!?

“Ngươi là... Cao Nhã Hân?” Nhìn hơn nửa ngày, hần mới nhớ lại, cái này nữ sinh vừa vào đại học là bạn gái cũ.

“Đúng nha, đã lâu không gặp!” Cao Nhã Hân nét mặt vui vẻ: “Có thể hay không giới thiệu một chút hai vị bằng hữu của ngươi a?”

Sơ Tình bĩu môi, hướng hai tiêu điểm đối với nữ nhân nói: “Vị này chính là nữ bằng hữu của ta, gọi là Cao Nhã Hân, vị này chính là...”

Dịch Y cùng Phong Nghịch Viêm vừa nghe ba chữ nữ bằng hữu ánh mắt liền biến đổi, không khí xung quanh trở nên lạnh làm cho người ta cảm thấy khó chịu. Đặc biệt đám nữ sinh kia, bị thần sắc sắc nhọn của hai người Dịch Y cùng Phong Nghịch Viêm khiến cho nhiệt tình toàn bộ tan biến, một hồi không cần thiết, đều nói không gặp.

“Ai? Sao đi hết vậy? Ta còn chưa giới thiệu xong... Kỳ quái, chẳng lẽ là các ngươi mị lực giá trị giảm xuống sao?” Quay đầu nhìn một chút hai người khuôn mặt tràn đầy đáng tươi cười, chính vẫn rất đẹp trai a? Vấn đề là ở đâu?

“Ai nha, mặc kệ, đi nhanh đi, thực sự là phiền phức!” Dịch Y không kiên nhẫn nói.

“Ha hã, đúng nha, chúng ta đi ăn cơm trước đi, Tiểu Tình, ngươi nhất định đói bụng!” Phong Nghịch Viêm cũng ôn nhu cười nói.

“Ân, tốt! Các ngươi muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện!”

“Người quyết định đi! Ta ăn cái gì đều hảo!”

Sơ Tình nở nụ cười, ba người ly khai phòng học.

Tuy rằng đối thoại như vậy mỗi ngày đều diễn ra một lần, nhưng Sơ Tình chính là nhịn không được muốn hỏi, bởi vì mỗi khi thấy biểu tình sùng nịnh của bọn họ thì có một cổ hạnh phúc, lạc thú và ấm áp do tâm mà sinh. Sơ Tình chính là cũng kinh ngạc hiểu được, khi vừa mới bắt đầu, cho rằng chỉ là gặp thoáng qua, nhưng lại thường xuyên tự nhiên gặp mặt, tuy rằng cũng có thể cảm thấy bọn họ đích qua tâm, nhưng cùng lúc này không giống, bởi vì lúc đó tâm hấn đều động ở trên người Ngụy Dương, mà hiện tại... Số lần nghĩ tới hấn càng ngày càng ít, gần nhất vài ngày thì là tại hội học sinh sẽ thấy hấn, trong lòng đều không có một tia ba động.

Ban đêm, ngoài cửa sổ có một chút bạch quang, bầu không khí trong vườn trường có sóng nhảy lên.

Phong Nghịch Viêm tựa ở bên giường, ngưng mắt nhìn người ở bên cạnh bàn đang xem thư, ôn tập là Sơ Tình, trong ánh mắt. thấu đậm mà nhu hòa, tràn đầy ý nghĩ – yêu thương làm hấn nghĩ tâm đặc biệt phong phú, hấn cho tới bây giờ nghĩ tới sẽ có một ngày yêu người khác, cho dù là Dịch Y, tại Ma giới cũng bất quá là cho nhau lợi dụng liên bằng hữu cũng chưa nói tới, tuy rằng một tâm vẫn đều có vị trí của Sơ Tình, trong lúc vô ý bạo phát nhưng cho hấn biết cái vị trí kia đã mở rộng vô pháp tưởng tượng đến nông nổi.

Dịch Y hai mắt mở rồi lại đóng, một hồi nhìn Phong Nghịch Viêm, nói: “Của người nước bọt muốn chảy ra kia!”

Phong Nghịch Viêm đã đánh mất một rõ ràng mắt: “Hanh, ta xem người mới phải!”

“Hắn là người của ta, người đừng có bất cứ chủ ý gì, biết điều hãy mau đi.”

“Sao là người của người, lập tức sẽ không đúng rồi.”

“Người...”

“Được rồi, người xem quá thư xử lý bức tranh biếm kia đi! Chúng ta cũng nên phòng!” Phong Nghịch Viêm tà tà cười.

Dịch Y đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó nghĩ tới bức tranh châm biếm trong sách, mắt bỗng dưng đỏ. Quay đầu đi không hề nói gì.

21. Chương 20

Phong Nghịch Viêm tình khê động, liền lần đầu tiên cảm nhận được tư vị dục vọng khó nhin. Có một lần nửa đêm, với Dịch Y cùng nhau chạy đến giáo ngoại tô thư điểm, lật xem tranh châm biếm thư cùng tiểu thuyết, cuối cùng thể nghiệm được cái gì là lợi hại. Đêm đó, hai người cùng nhau ngâm trong suối nước lạnh, thẳng đến mặt trời mọc Đông Sơn mới trở lại.

Từ sau khi đó, Phong Nghịch Viêm nhìn Sơ Tình trong mắt lại có một cổ hỏa, một cổ khó có thể khống chế tình dục trong lòng, đặc biệt khó chịu.

Nhìn một chút thần sắc Dịch Y, Phong Nghịch Viêm nghĩ thời cơ đã đến, ngồi vào bên bàn Sơ Tình: “Không nên nhìn...”

Sơ Tình ngẩng đầu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

” Không có gì, có mệt hay không?” Phong Nghịch Viêm tới gần bên tai hắn bật hơi thấp hỏi, chuẩn xác tại nơi. Mẫn cảm của Sơ Tình điểm một chút ma sát.”Ta giúp người án một chút.” Nói xong, tay từ trên vai một đường di chuyển xuống dưới, tại chỗ thắt lưng qua lại xoa.

“A... Ừm...” Sơ Tình thân thể mềm nhũn, cả người đều dựa vào ở tại trong lòng Phong Nghịch Viêm, Phong Nghịch Viêm mượn cơ hội đưa tay vói vào y phục Sơ Tình.

“Không nên... Tiểu Viêm...” Thanh âm Sơ Tình từ lâu trở nên nhẹ nhàng, biểu tình phần hồng trên má càng quyến rũ mê người, hai mắt nửa mở, con ngươi đen ướt át khảm tại trên mặt bảo thạch bàn mê người. Phong Nghịch Viêm chỉ cảm thấy nóng lên, cúi người khê hôn trụ đôi môi đỏ tươi kia, tại trong khoang miệng mỹ vị giao triền.

Đem Sơ Tình bão chế trên giường, mà ngồi ở một bên Dịch Y từ lâu không thấy hình bóng, Phong Nghịch Viêm hé miệng cười, quay đầu kéo quần áo Sơ Tình, lại bị Sơ Tình lấy tay ngăn cản.

“Tiểu Viêm...”

Hai mắt đối diện, Phong Nghịch Viêm cúi đầu: “Tin tưởng ta...”

Chỉ thấy hắn hai tròng mắt lóe ra: “Người vẫn sẽ đứng ở bên người ta sao?”

“Đúng vậy, vĩnh viễn sẽ không ly khai người, chỉ cần người cần thời gian của ta, ta đương nhiên sẽ ở bên cạnh người.” Nhẹ giọng khẳng định nói rõ hứa hẹn, hai tròng mắt lóe sáng làm Sơ Tình tâm trở nên an ổn, đột nhiên vươn tay hoàn trụ cánh tay Phong Nghịch Viêm, lần đầu tiên chủ động hiến thân.

Hỏa, tại giờ khắc này bị triệt để châm lên, tất cả lý trí của Phong Nghịch Viêm lập tức biến mất, đau nhức thật lớn, thông thả ra vào, thân thể hai người mô hôi nhễ nhãi chính là đang không ngừng tác cầu đối

phương, một lần lại một lần.

Phong Nghịch Viêm đưa tay chuyển qua phía dưới, Sơ Tình chỉ cảm thấy nơi riêng tư có một đạo dòng nước ấm, ngẩng đầu lên, hiếu kỳ liếc mắt muốn nhìn, chỉ thấy nơi nào đó chính là toát ra bạch quang.

“Giá...”

“Ha hã, quá mức kích động, đem cái này cấp đã quên.” Qua một hồi lâu, Phong Nghịch Viêm mới hỏi: “Sao vậy, không đau sao?”

Sơ Tình ngượng ngùng gật đầu, chỉ thấy nam tử trên người lộ ra một mặt sắc sắc đáng tươi cười, trong lòng cả kinh, hai chân lại lần thứ hai bị nâng lên.

Không kịp ngăn cản, tình dục lại một lần nữa cùng hai người đạt đến cao trào.

“Ừ, dậy ăn bữa sáng! Thái dương đã lên cao rồi...”

Hảo sảo... Sơ Tình không hờn giận, nhưng mở mắt.

“Địch Y... Người... Ách, Tiểu Biêm, bắt đi.” Nhớ tới đêm qua tình cảm mãnh liệt, Sơ Tình tại trên mặt lại một tia ửng đỏ.

“Ấn...” Phong Nghịch Viêm không vui ý lên tiếng, nhưng lại không có một chút động tĩnh nào.

Địch Y vùng xung quanh lông mày dương lên, đem nhất kiện y phục đến cho hắn mặc vào, đối với đỉnh đầu đen thui của Sơ Tình nói: “Đừng cúi đầu, vốn có tự ái...” Quả nhiên, Sơ Tình lập tức ngẩng đầu không vui nhìn hắn, Địch Y khẽ cười nói: “Ha hã, được rồi, khứ tẩy (*tắm r ử a*) một chút, ăn bữa sáng! Cái này gia hỏa kia giao cho ta đi!”

“Ấn!”

Giúp Sơ Tình đi vào toilet, hai mắt Địch Y lại hiện lên tức giận, nhìn sang người còn ở trên giường kia hung hăng dả một cái: “Hỗn đản, còn không đứng dậy!”

Phong Nghịch Viêm vung chần đơn, thân thể hoàn mỹ hiện ra trước mắt. Nhưng hắn hào không ngại thân thể của chính mình lộ ra ngoài, cười hi: “Người thật đúng là chăm chú a... Ta tối hôm qua chỉ là tùy tiện nói một chút, người có thật không?”

Địch Y nộ trừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn lần đầu tiên là của ta, lần thứ hai ta tặng cho người, sau này có thể sẽ không như vậy.”

“Ân hanh! Tuy rằng ta cũng có ý này, nhưng tư vị đơn độc bính hẩn quả thật không tồi! Ha hả, hiện tại ta lại bắt đầu kỳ đợi chúng ta hai người cùng nhau!”

Địch Y sắc mặt đột biến, cầm lấy gối đầu hung hăng quăng qua: “Người tử sắc hồ ly, mau đứng lên ăn bữa sáng đi!”

“Ai nha!” Phong Nghịch Viêm quát to một tiếng: “Địch Y, ánh mắt của người có tư máu, lẽ nào người ngày hôm qua không ngủ... Chẳng lẽ người ở bên ngoài nghe trộm? Nhìn lên!”

“... Phong... Nghịch... Viêm...” Nhất đạo hồng quang xẹt qua, phòng ngủ Sơ Tình lại muốn một lần nữa bị phá tan a...

Ngụy Dương máu toàn thân như sôi sục, hưng phấn cùng bất an lẫn lộn. Vừa hẩn nhận được điện thoại của tăng nhân Thiên Duyên Tự, không cần hai ngày, vị cao nhân kia tới, hơn nữa nhất định có thể đem hai yêu quái kia bắt được.

Buổi chiều tại hội nghị l của hội học sinh là có thể thấu Sơ Tình, mà phải luôn luôn tự mình kiềm chế, lãnh tình của Ngụy Dương cư nhiên bị xáo trộn, thậm chí lại lo lắng nếu như Sơ Tình hiện tại trở lại bên người hẩn nên nói sao việc xử lý hai yêu quái kia.

Sơ Tình tuy rằng ngồi ở hội nghị bên cạnh, nhưng hẩn nghĩ khó chịu, đặc biệt là đường nhìn của hội trưởng, làm hẩn nghĩ âm trầm, giống như con thỏ bị điều hâu theo dõi. Tan họp, hẩn liền là người đầu tiên nhắm phía đại môn.

“Ai nha, Sơ Tình a, người lưu lại một chút, ta đã quên có việc muốn nói với người.” Thanh âm Ngụy Dương thỉnh linh phát ra làm hội nghị yên tĩnh không tiếng động, tĩnh lặng đến mức một cây châm rơi trên mặt đất đều có thể nghe thấy.

Mọi người đều nhìn Sơ Tình, có đồ kỵ, có ước ao, có không giải thích được. Tất cả mọi người ly khai xong, Sơ Tình vội hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Hanh, người sao lãnh đạm như thế, ta thật không hiểu, vì sao? Ta rất cuộc nơi nào không tốt? Người biết không? Người là người đầu tiên cự tuyệt ta!”

“Người nơi nào không tốt... Không, phải nói tốt hay không tốt cùng ta không quan hệ.”

“Không quan hệ?” Ngụy Dương cười nhạt bước đi hướng Sơ Tình đến, Sơ Tình không ngừng thối lui, chỉ tới khi chạm đến bức tường về mặt khó chịu nhìn Ngụy Dương.

“Không có quan hệ, là ai tại trong lòng ta rên rỉ liên tục, là ai dưới bà tay ta không kiềm chế được, là ai...” Ngụy Dương thanh âm đặc ý dừng lại, hai mắt nổi giận như gió lạnh, hẩn nhìn điểm ngân trên cổ Sơ Tình, bị địch ý trong lòng toả ra, hẩn vươn tay, nghĩ muốn vạch áo ra để nhìn rõ điểm ngân, bởi vì hẩn còn đang

suy nghĩ có khi nào chỉ là do côn trùng cắn, cũng không phải hồng ngân kia.

“Ba!” Sơ Tình đánh vào tay Ngụy Dương, nhân lúc hấn đỡ người chạy sang một bên tránh.

“Ngụy hội trưởng!” Run lên, cả tiếng nói: “Không biết người còn có chuyện gì muốn nói? Nếu như không có chuyện gì, ta nghĩ đi trước.”

Ngụy Dương mạnh xoay người, cặp con ngươi âm lãnh gắt gao trừng Sơ Tình: “Hanh, đi? Người cho là người đi được sao? Cuối cùng cũng phải đến cầu ta? Sơ Tình... Người hiện tại có thể quay đầu, không nên chống lại ta! Bằng không người không có kết cục tốt!”

Sơ Tình phát lạnh, hấn chỉ cảm thấy người trước mắt đã trở nên điên cuồng, bởi vì hấn nói cái gì nghe cũng không có hiểu. Rất nhanh vọt tới cạnh cửa, chạy đi ra ngoài.

Cứ chạy cứ chạy, không biết chạy tới nơi nào, một lòng chỉ muốn thoát khỏi tầm mắt của Ngụy Dương, chạy cho tới khi không chạy được nữa mới dừng lại nghỉ ngơi.

“Tiểu Tình?”

Sơ Tình tâm cả kinh, ngẩng đầu vừa nhìn, nguyên lai là Phong Nghị Viêm cùng Dịch Y, lúc này mới chậm rãi thở hắt ra, tâm cũng thả lỏng xuống.

“Người xảy ra chuyện gì? Sắc mặt xấu như thế?” Dịch Y ninh mi hỏi, khẩu khí tuy rằng bất mãn, nhưng nghĩ Sơ Tình bảo tới trong lòng.

“Ác... Không có việc gì, vừa chạy một đoạn đường, cho nên có chút khó chịu.”

Dịch Y cùng Phong Nghị Viêm nhìn nhau, cũng chưa nói gì, chỉ phải ngăn trọng tâm câu chuyện làm cho hấn thoải mái một ít.

22. Chương 21

“Lão đại, hư hư...” Sơ Tình vừa nhắc đầu, thì thấy Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt hai người ngoài cửa vườn đầu vào. Đi ra phòng học, lập tức bị hai người kéo đến một bên, cẩn cẩn dục dục nhìn bốn phía có người hay không.

“Uy, các người hai người đến làm gì? Cứ như kẻ trộm nha?”

“Ai nha, điều không phải nha, Sơ ca, người không biết, mấy ngày nay cơ hội muốn tìm người đơn độc ở chung thực sự là so với lên trời còn khó hơn, cũng may ngày hôm nay hai bảo tiêu kia không ở bên người, chúng ta mới có cơ hội cùng người nói chuyện một chút.” Quan Hằng Nguyệt khẩn trương nói.

“Ha ha, các người nói quá khoa trương rồi!”

“Lão đại, người... Cùng hai người kia có quan hệ gì a? Ta cuối cùng nghĩ nhân thân bọn họ nhìn người có điểm không thích hợp.” Giang Dịch nhỏ giọng nói.

Sơ Tình tròn mắt vừa chuyển, cười nói: “Phải? Ta sao không biết vậy?”

“Lão đại!”

“Sơ ca!”

Hai người trăm miệng một lời kêu lên, đến lúc này, người này còn có tâm tình nói giỡn, không biết bọn họ gấp sao!!

“Được rồi được rồi, không đùa các người!” Sơ Tình thu hồi tâm vui đùa, chăm chú nhìn hai người bằng hữu đang lo lắng: “Bọn họ lòng đang suy nghĩ gì, ta đương nhiên biết, rất rõ ràng. Bất quá... Có đôi khi không cần nói rõ được như vậy, lòng sáng tỏ là được rồi!”

“Thế nhưng...” Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt hơi liếc mắt, mới hỏi: “Bọn họ đối với người...”

“Yên tâm, ta không sao. Theo chân bọn họ cùng một chỗ ta rất khoái nhạc, cho nên không có gì không tốt. Mặc dù có điểm nhỏ nhỏ không hài lòng!”

“Cái gì không hài lòng?” Hai người lại lần thứ hai đặt câu hỏi.

“Àn... Sao nói như vậy? Hiện tại các người có thể quan hệ không hiểu rõ, hay trên dưới có vấn đề không hài lòng!”

“Trên dưới?” Hai người không giải thích thoáng nhìn qua, suy nghĩ nửa ngày cũng không rõ.

“Ha ha ha, đừng nghĩ nữa, một ngày nào đó các người sẽ hiểu! Không có việc gì nữa chứ? Ta muốn vào học!” Sơ Tình khoát khoát tay chuẩn bị đi: “Các người cũng nên nỗ lực lên nha, bảy tháng nữa là đến rồi, cuộc thi cuộc thi!”

Hai người sắc mặt đột biến: “Lão đại, tất cả, ta van người a.”

“Đúng vậy, Sơ ca, người cũng không thể thấy chết mà không cứu được!”

“Vậy người còn không mau đi chuẩn bị? Buổi tối trở lại cho các người phạm vi.” Nói xong, hai người nhanh như chớp hướng phòng ngủ chạy đi.

Cười nhìn hai người chạy xa, tình cảm như một cơn xuân phong ấm áp và ấm áp làm Sơ Tình nghĩ rất là vui vẻ, loại hạnh phúc nhàn nhạt này không biết có thể kéo dài đến bao giờ? Bằng hữu, vợ, nguyên lai tốt như vậy a!

Ngẩng lên nhìn bầu trời xanh lam lay động, kim sắc (màu vàng) dương quang có chút chói mắt, chiếu lên người có cảm giác thư sướng làm cho niệm niệm không muốn. Nguyên lai, hạnh phúc lại giản đơn như thế a!

Thơ ra một hơi, tạm thời quyết tâm học tập đi, không phải học bổng có thể lấy a.

Vừa quay đầu lại, thấy sắc mặt u ám của Dung Vũ, Sơ Tình cả kinh, phía sau đứng một người lớn sống cư nhiên cũng không có phát hiện, thời gian nào tới a?

Dung Vũ dưới ánh mặt trời nhìn Sơ Tình, hai mắt lập tức phóng ra hận ý. Hắn tuyệt không thừa nhận, tuyệt không thừa nhận hắn vừa thấy người tựa như thiên sứ muốn bay đi đó là Sơ Tình...

Sơ Tình lảng lảng đứng ở một bên, hắn nhìn Dung Vũ thần sắc tuần tú kia gần như biến ảo, do dự một lúc rồi an tĩnh bỏ đi, chính là có tiếng kêu gọi?

Đang muốn đi, liền nghe Dung Vũ tức giận thở dốc nói: “Sơ Tình phải không? Chúng ta cũng coi như đã gặp mặt! Người hắn là biết ta là ai đi?”

Sơ Tình gật đầu. Dung Vũ lại nói: “Vậy người cũng biết quan hệ của ta cùng Ngụy Dương? Ta nói cho người, người không nên lại muốn quay lại bên Ngụy Dương, hắn là tình nhân của ta, trước đây như vậy, sau này càng như vậy. Lần này ta chỉ cảnh cáo người một chút, nếu như người lại đối hắn dây dưa không tha, cẩn thận ta không khách khí.”

Sơ Tình kinh ngạc, nhìn thân ảnh Dung Vũ bước nhanh rời đi, liền nửa câu phản đối nói cũng không có cơ hội nói ra. Nhưng nhìn thần thái Dung Vũ, không giống như là tại huyền diệu, cảnh tượng này chính là một loại bảo chứng. Chẳng lẽ hắn cùng Ngụy Dương không ổn định? Hồi tưởng ngày ấy tại phòng họp khẩu khí cùng nhân thân của Ngụy Dương, Sơ Tình không khỏi rung mình một cái, lắc đầu, chính đương như vậy tốt hơn.

Kết thúc buổi học lúc năm giờ, liền nhận được điện thoại của Phong Nghịch Viêm, cùng nhau đi tới điểm hẹn, chỉ thấy thân ảnh tức giận của hai người đẹp trai cao ngất đứng giữa đoàn người.

“Tối, đã đói bụng chưa? Ngày hôm nay mang người đi ăn chút đồ ngon.” Phong Nghịch Viêm sủng ái nói.

“Ác? Ăn cái gì nha? Ta buổi trưa chưa từng ăn no a!! Lại buổi sáng động a, thật đúng là hảo ngựa!”

Địch Y vừa nghe, mắt biến đỏ. Trong đầu không ngừng hiện lên “Tổ... Vận động...” Chờ chờ.

Sơ Tình kỳ quái đích hỏi: “Địch Y, người xảy ra chuyện gì? Có đúng hay không khó chịu?”

“Ha ha, hắc không có gì, chỉ là nghĩ tới hôm nay buổi tối muốn làm chuyện thực sự rất hưng phấn. Cho nên biểu tình có chút mất tự nhiên mà thôi.” Phong Nghịch Viêm cười trêu nói, đổi lấy con người bạch nhãn của Địch Y.

“Người vừa đi đâu? Sao tới bây giờ mới về?”

Dung Vũ vừa về tới, liền bị nghiêm khắc chất vấn.

” Đi đồ thư quán, không tìm được sách muốn mượn. Người không cần lo lắng, ta...”

“Ta cũng không lo lắng người.” Ngụy Dương lạnh giọng bóc trần dáng tươi cười của Dung Vũ: “Chỉ là ta vừa nhận được điện thoại một người tên là Cơ Lạc Tuyết, hắc nói là Thiên Duyên Tự mời hắc tới. Ha ha ha, ta chưa từng vui vẻ như thế. Chỉ cần ngày mai, những gì chương mắt sẽ được xử lý! Người chuẩn bị một chút, ngày mai cùng ta cùng đi gặp vị đại sư kia, hai người yêu quái kia nguyên hình rốt cuộc là gì? Chờ mong a...”

Sắc mặt Dung vũ tái nhợt nhìn Ngụy Dương, vô lực ngồi trên giường, siết chặt sàng đan. Ngày mai... Sao nhanh như vậy? Ngày mai Ngụy Dương sẽ đi gặp cái kia tiện nhân, không, không, ta muốn ngăn cản. Hắc là của ta, ta không thể để cái tên tiện nhân Sơ Tình thực hiện được.

Hơn nữa phòng ngủ Sơ Tình, cảnh có vẻ ấm áp yên lặng.

Địch Y cùng Phong Nghịch Viêm không có cách nào khác khuyên Sơ Tình ngừng ôn tập, mâu thuẫn hiện lên một tia sáng, trong chớp mắt. Sơ Tình cười đối mặt bọn họ: “Uy, đâu có buổi tối không được quấy rối ta! Nếu như học bổng không có, ta ngày nghỉ sẽ đi làm thêm!”

“Yên tâm, có chúng ta, không có vấn đề gì.” Địch Y tự tin nói.

“Đúng vậy, cùng chúng ta tâm sự không được sao?” Phong Nghịch Viêm càng trong lúc vô ý tới gần hắc, tại bên tai thổi nhiệt khí.

Sơ Tình mặt đỏ lên, thân thủ đẩy ra Phong Nghịch Viêm, cũng không nghĩ đến bị Địch Y giữ chặt cầm, Địch Y vươn đầu lưỡi, tay xoa xoa thân Sơ Tình, cảm giác ngứa ngứa khiến Sơ Tình muốn cười: ” Đừng... Hảo khó chịu.”

“Ác? Nơi nào khó chịu, có đúng hay không ở đây?” Phong Nghịch Viêm cũng không chịu chậm trễ, bàn tay tiến vào nội y, tại làn da kia xoa xoa.

“A... Không nên...” Sơ Tình lập tức thất loạn động, động tác miễn cưỡng làm hai người càng hưng phấn.

Nhưng vào lúc này, một đạo tiếng đập cửa phá hủy bầu không khí.”Lão đại, có ở nhà hay không? Người không phải nói buổi tối muốn giúp chúng ta ôn đề mà? Hiện tại chưa tới giờ sao?”

Bên trong tĩnh lặng không tiếng động, Dịch Y bỗng lớn một tiếng: “Cút!!”

Chỉ thấy hai tiếng kêu sợ hãi, bên ngoài một điểm động tĩnh cũng không có.

”Đừng, ta nói cho bọn họ...” Sơ Tình giây phút suy nghĩ đứng lên, lại bị Dịch Y đè lại: “Lần trước nhượng cho sắc hồ ly, lần này, ta cũng sẽ không nương tay!” Dứt lời, che miệng Sơ Tình lại, ty tình tế khuấy động. Sơ Tình thân thể mềm nhũn, trong đầu lý trí từ lâu không rõ.

Phong Nghịch Viêm giơ tay Sơ Tình lên, một bên liếm lộng, tay kia tại không hoảng hốt không loạn cởi y phục hẳn ra, đến khi y phục toàn bộ cởi ra xong, cúi người hướng anh khâu hung hăng cắn xuống phía dưới.

Sơ Tình đau xót, đáng tiếc bị Dịch Y ngăn chặn vô pháp phát ra âm thanh, ngược lại. làm Dịch Y càng sâu nhập vào trong đó.

23. Chương 22

Tình dục bị thức tỉnh làm cho thần trí Sơ Tình dần mơ hồ, trên người nhiều chỗ miễn cưỡng vào khiến hẳn toàn thân vô lực. Dịch Y chạm vào khoe miệng Sơ Tình, nhẹ nhàng như gió hoa mát, gương mặt, cần cổ, nhả nặng nhất nhẹ khiêu khích hút ngấm, tay phủ, tại nơi trơn trượt, thẳng tại chỗ xương qua lại.

Phong Nghịch Viêm lần thứ hai động thủ, đơn giản giải khai quần Sơ Tình, từ lâu phần thân đã cương lên.

“Ha ha, Tiểu Tình, người ở đây thật xinh đẹp, nhan sắc nhàn nhạt, phần phần, thật đáng yêu.” Nói xong, Đột Quyết nắm chặt (==), Sơ Tình cả kinh, tựa ở trong lòng Dịch Y muốn ngồi dậy, nhưng bị Dịch Y giữ lại, dưới thân kia đồng dạng như hỏa dục vọng làm hẳn không giám tái động mấy may.

“Ân...” Dịch Y hừ nhẹ một tiếng: “Người đang sợ? Cũng không phải chưa thấy qua?” Nhãn thần làm Sơ Tình không có ý tứ quay đầu, nhưng biểu tình Phong Nghịch Viêm tự tiểu phi tiểu làm hẳn sửng sốt. Hình như Phong Nghịch Viêm mỉm cười như thế này trong trí nhớ, như là một đại ký hiệu, cho dù làm tình thì, nhưng có thể thấy hẳn tự tin, lý trí đáng tươi cười, hiện tại, tuyệt mỹ tuần dung kia tựa hồ có biến hóa, rất nhỏ, nhưng cũng rất rõ ràng.

“Người đang suy nghĩ cái gì? Cư nhiên tại trong lòng chúng ta chờ ra, nên phạt!”

“Không có a... Bất quá Tiểu Viêm, biểu tình vừa rồi của người đẹp quá, so với người bình thường nguy trang qua còn đẹp hơn, hảo chân thực...” Sơ Tình vừa phát sinh thật tình nói làm Phong Nghịch Viêm sửng sốt, lập tức nở nụ cười.

Địch Y thấy bọn họ hai người chuyện trò vui vẻ, tức giận hướng đến dự vọng Sơ Tình nắm chặt.

“A... Địch Y, người...”

“Hanh, giải cho người chỉ lo cùng hần nói chuyện.” Hồn dỗi nộ trường hai người, cảm nóng rực kia tốc độ tay cũng nhanh hơn bộ lộng.

“A... Ngô...” Sơ Tình nhẹ than, một chút một chút vui vẻ khiến hần không kèm chế được.

Phong Nghịch Viêm phủ trên thân, mở ra phong ấn trên miệng Sơ Tình, đưa lưỡi tiến vào, đầu lưỡi tinh tế chuyển động.

Sơ Tình ngồi xuống tại trên người Địch Y, bán nằm ở trong lòng hần, mà đầu bị Phong Nghịch Viêm phủ trụ nồng nhiệt hôn, hai tay cầm càng chặt y phục hai người, không dám buông tay.

Đột nhiên, hần cả kinh, đẩy Phong Nghịch Viêm ra, sắc mặt quẫn bách nói: “Dừng tay... Không nên tại đây, trên giường đi...” Bởi vì ngay vừa rồi, ngón tay Phong Nghịch Viêm và Địch Y song song chuyển tới nơi riêng tư, chuẩn bị nhất xông vào. Mà phân thân chính mình từ lâu bị Địch Y bộ lộng đã cương lên khó chịu, ở trên đỉnh còn có chút bạch dịch. Sơ Tình rõ ràng biết được, hần đã kiên trì không được, nhưng, ... ít nhất ...nguyên tắc hay là muốn có.

Phong Nghịch Viêm và Địch Y nhìn nhau cười, phát tay đem Sơ Tình ôm tới trên giường, ba người nằm ở trên giường.

Sơ Tình trái phải nhìn bọn họ, nghĩ hảo muốn khóc: như dê con nằm trong miệng hai người.

“Tiểu Tình, đang suy nghĩ chuyện gì a?” Đang khi nói chuyện, Phong Nghịch Viêm đưa tay chạm đến chân Sơ Tình, tinh tế xoa: “Tiểu Tình, da của người thật tốt, hình như giống bánh kem, chân trơn trượt.”

Lời này nghe vào trong tai Sơ Tình tựa như đang nói: “Lông dê trên chân của người trơn trượt, thật mượt.” Như nhau.

“Đúng vậy, làm ta nghĩ yêu thích không buông tay.” Con người Địch Y đầy ái niệm, ngắn gọn chính là lời nói tại sơ tình xem ra tựa như lời nói dối của lang (sói).

Nhắm mắt lại, thân thể run lên: ” Muốn cũng nhanh lên chút.”

“Ác? Thực sự?”

“Khẩn cấp như thế?” Dịch Y cùng Phong Nghịch Viêm song song hỏi.

Sơ Tình gật đầu, nhất phó liều mình hành động cứu nghĩa vĩ đại.

“Tốt lắm, chúng ta không khách khí nữa.” Dứt lời, hai người cầm hai chân Sơ Tình mở rộng ra, một bên cầm phần thân hấn đem lộn, một bên đưa tay thân tới phía dưới, chuẩn bị hoạt động.

Hai người đều vươn một ngón tay, bỗng dưng đâm đi vào.

“A...” Sơ Tình đau nhức kêu lên: “Không phải đâu, các người hai người cùng nhau? Ta sẽ chết.” Trùng mắt to nhìn hai người, đồng dạng vật phẩm, một ngón nhỏ đã khổ rất nhiều a, huống chi là hai người cùng nhau? Đây điều không phải muốn mạng của hấn sao? Phải biết rằng một con dê là bị hai lang song song hưởng dụng.

“Yên tâm, sẽ không cho người thụ thương!” Dịch Y mắt sương mù bao phủ, khàn khàn thanh âm làm Sơ Tình nuốt nuốt nước miếng, như vậy thật đẹp, hấn cũng không không chế được sao?

Nhưng không suy nghĩ nhiều, ngón tay hai người tại mật đạo ma sát qua lại, một người tiến một người ra, lúc đầu đau đớn từ lâu biến thành hưởng thụ.

Thấy Sơ Tình thích ứng, hai người rất ăn ý bỏ thêm một ngón tay.

“A... Không nên...” Đáng tiếc lần này giây dụa cũng trước vài lần giống nhau, không hề hiệu quả, trái lại thành trợ lực tình dục. Song song hưởng thụ Sơ Tình cũng hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, chớp chớp mắt đến khi nhìn rõ ràng hai người ý loạn tình mê, yêu hoặc như vậy. Rõ ràng nghe hai người bất đồng tiếng thở dốc, nặng nề, bình ổn cùng loạn lo lắng. Đây, chính là biểu tình của bọn họ khi làm tình sao? Đẹp quá, chỉ có hấn một người có thể thấy. Cảm thấy mỹ mãn, mừng rỡ như điên, hạ thân Sơ Tình hơi thích ứng lúc này loại tâm tình giờ lên thất lạng.

Hai chân đại xoa đích cảm thấy then động tác nhượng sơ tình cố không được như thế hơn, tùy trứ na trận bạch quang, hai người thùng đại đích dục vọng song song thâm nhập tiến đến.

“A...” Vong tình kêu to, không phải đau nhức, mà là dục vọng.

Nhờ tác dụng của bạch dịch, Phong Nghịch Viêm và Dịch Y nhất tề (cùng một lúc) tiến công, không chỉ không có huyết, càng làm cho ba người song song dục vọng phóng xuất ra.

Nhưng, thời gian còn có rất dài, rất dài.

Sơ Tình lại trợn mắt thì đã chạng vạng, nhưng lại rất không muốn nói, là đói làm cho tỉnh.

Xoay cổ nhìn xung quanh, không có một bóng người trong phòng, ngực không khỏi đau nhức: “Hỗn đản, hai gia hỏa không lương tâm, ngày hôm qua thoảng cái làm nhiều lần như vậy, cứ nhiên không ai lưu lại chiếu cố ta. Hanh, xem ta lần sau không cho các người bính!!” (*ý em thụ giận rồi kìa * che miệng c ườ i**)

Thể lực tiêu hao, hơn nữa dạ dày có chút phát đau nhức, cho dù muốn ngồi dậy, Sơ Tình cũng bất đắc dĩ nằm úp sấp trên giường. Ngực không khỏi nói thầm: hai con lang kia đi đâu? (*gi ở l ạ i lo l ắ ng r ồ i, sao em th ụ n à y đố i t í nh nhanh v ậ y O.O*)

“Ta không phải lang, ta là hỏa hồ!” Đột nhiên có thanh âm vang lên làm Sơ Tình giật mình, tùy tiện cãi lại nói: “Người sao biết ta đang suy nghĩ cái gì?”

“Ngu ngốc, đều nói ra.” Dịch Y cấp Sơ Tình một bạch nhãn, nhẹ giọng hỏi: “Đói bụng không? Ăn gì đó đi.”

“Thật tốt quá, ta chính là rất đói!”

“Cẩn thận một chút, mặc y phục vào.” Phong Nghịch Viêm cười phủ trụ thiếu chút nữa ném tới Sơ Tình, cầm quần áo nhất kiện nhất kiện giúp hắn mặc. Mà Dịch Y lấy bàn chải đánh răng hảo, nước rửa mặt phóng tới trước mặt ý bảo giúp hắn tẩy rửa sạch sẽ.

Sau khi hoàn tất rửa mặt, ba người hướng bàn đại xan tiến công.

24. Chương 23

“Nghe đây, sau này chính xác không còn như vậy nữa!” Sơ Tình mặt đỏ lên nói.

“Ân? Chuyện gì? Ta không hiểu a!” Phong Nghịch Viêm lập tức minh bạch (*hiểu rõ*) , nhưng lại làm bộ không hiểu hỏi.

Dịch Y thiêu mi, miễn bất hồ nhãn thần làm Sơ Tình mặt càng đỏ hơn.

“Ta mặc kệ, các người đừng cho là ta thật không hiểu! Sau này còn lại như vậy, một năm các người đều đừng nghĩ bính ta!” Sơ Tình quay mặt, có chút tức giận, đêm qua tuy rằng rất thỏa mãn, cũng rất khoái nhạc, nhưng sau nghĩ lại thấy rất khó xem, dù sao một người nam nhân đối với hai người nam nhân làm ra tư thế như vậy, thậm chí vong tình thét chói tai, hành vi phóng dăng như vậy.

Mặt đỏ lên, bức ra thanh âm lãnh nói: “Ta muốn đi học tập, ngày hôm nay có khóa...”

“A...”

Địch Y một tiếng thở nhẹ mềm mại, đổi lấy Phong Nghịch Viêm hai mắt trừng.

“Uy, người xảy ra chuyện gì?”

” Vừa rồi Tiểu Tình... Thoáng cái đổ hết trên đầu ta, thực sự khiến ta...”

Sơ Tình sửng sốt, vừa nhìn đường nhìn của Địch Y, hắc phúc hạ đã có một chút bành. Mặt nhất trưởng, nhất bạo, cúi đầu trầm thanh nói: “Ta đi ôn tập, không quấy rối.”

Hai người nhìn Sơ Tình ngồi vào bàn học biên, bật đèn, cúi người, đọc sách, mới thu hồi đường nhìn.

Đối diện, vung lên dáng cười xấu xa. Phong Nghịch Viêm lần thứ hai dùng thanh âm tư tưởng cùng Địch Y giao lưu: “Người vừa giả gì sao?”

“Nói làm bầm, không có giả, là thật! Xem ánh mắt Tiểu Tình, ta chỉ biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì. Bất quá đêm qua... Thực sự là thật đẹp.” Nhớ lại tại cục huyết kia, cùng Phong Nghịch Viêm cùng nhau bắt đồng tiết tấu ra vào, trên dưới ma sát, Địch Y nghĩ đến hỗn thân phát nhiệt.

Phong Nghịch Viêm ánh mắt nhất trầm, lộ ra một đạo mê ly quang mang: “Đúng vậy, rất đẹp.”

Tại đêm qua vận động kịch liệt, hai người thật lâu không thể tự thoát ra được. Thẳng đến một cổ cường liệt khí tức nhiễu loạn bọn họ tư tự.

Hai người vừa nhấc mắt, phân phân đứng lên.

“Tiểu Tình, chúng ta đi ra ngoài một chút! Lập tức quay lại.”

“Hiện tại? Đã tám giờ rồi? Các người muốn đi đâu?” Sơ Tình có chút không giải thích được.

“Yên tâm đi, không có việc gì!” Rất khó được, dáng tươi cười của Địch Y không chỉ không có lãnh ý cùng đùa cợt, trái lại dẫn theo hưng phấn, ầm ập cảm giác.

“Ác... Được rồi, các người cẩn thận một chút.” Tuy rằng biết thân phận bọn họ cùng năng lực, nhưng Sơ Tình chính lo lắng nên nói lên một câu.

Đợi hai người ra khỏi cửa, chậm rãi ngồi xuống, bỏ qua trong lòng tạp niệm, tiếp tục ôn tập.

Theo khí tức bất thiện kia, Dịch Y cùng Phong Nghịch Viêm đi tới mái nhà, từ khi mới bước vào, hai người đã cảm thấy một cổ mạnh kết giới.

Cẩn thận nhìn thoáng qua, gan lớn cẩn thận tỉ mỉ tiêu sái đi vào, trong nháy mắt, như điện lưu cập thiểm, đường đi tới đã bị vụ che giấu, phòng ngủ lầu cảnh sắc cũng biến thành một mảnh mang mang đại tuyết, thỉnh thoảng hoa tuyết bay tán loạn, hàn khí bức người.

“Người là ai? Đi ra cho ta!” Dịch Y lạnh lùng nói, thanh âm không lớn, nhưng khiến cho bốn phía phát ra tiếng vang. Tay hắn chỉ không ngừng biến trường, nhiễm hồng. Nhân thần cũng có một cổ sát khí, máu tanh như nguyệt quang mang cực kỳ đáng sợ.

Phong Nghịch Viêm và Dịch Y dựa lưng vào nhau, tư thế này là phương pháp chiến đấu tốt nhất, đặc biệt không biết thân phận đối phương. Lúc này, hắn lui đi nguy trang, ngân bạch như tóc dài như tơ, con người màu hổ phách đậm thượng một tầng nhàn nhạt vụ khí, tia sáng kỳ dị, thần hạ canh hiển nghiêm túc, bình thương như đã dự liệu được hai người sẽ đến.

“Dịch, lúc này là đối thủ không đơn giản!”

“Ân!” Nhẹ giọng ứng, trăm năm tương giao cùng Phong Nghịch Viêm, mỗi khi có nguy hiểm, hắn sẽ như vậy hô hoán. Dịch Y đối mặt với tình cảnh này, hơn nữa dị không gian mang đến cảm giác áp bách cùng ma lực ít dần tạo nên cảm giác quái dị, chẳng sao? Bất luận yêu ma hoặc người thông linh muốn làm kết giới có thể tạo kết giới, nhưng không chỉ có thể đem kết giới làm đến hoàn mỹ được như thế, trái lại còn có thể chuyển hoá không gian, sử dụng không gian thực thể hóa, có chứa năng lực cường đại khó đoán được, đủ để thấy người này công lực không giống nhau.

Ngay tại thời khắc khẩn trương, vụ dần tán đi, thay thế được hiện lên, cư nhiên là thân ảnh một người nam tử.

Là ảo ảnh sao? Hai người song song nghi hoặc nói.

Phải biết rằng, kết giới mạnh yếu đại biểu cho năng lực phóng ra, nếu linh lực phóng ra giảm xuống hoặc là mất đi tri giác, kết giới sẽ tiêu tan. Mà ở chiến đấu thì, phóng ra trứ đại thể hội ẩn dấu đứng lên, dùng huyền ảnh công kích địch nhân, dùng đánh lâu dài và tâm lý chiến, thể lực, linh lực tiêu hao.

Thưa thốt vụ khí tạo thành một đạo che chắn ở ba người trung gian. Dịch Y chậm rãi đi lên trước, nhìn thân hình to lớn của nam tử kia, mặc trường bào, giống như cổ nhân, nhưng tổng cũng thấy không rõ đáng khiếp, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy đường nhìn nóng rực của hắn đang nhìn chính mình, vô luận đi tới nơi nào, đều có thể cảm thấy lực áp bách.

Dịch Y và Phong Nghịch Viêm mỗi người một bên, lưu loát trao đổi nhãn thần, phân biệt hướng người này công kích. Nhưng không ngờ, nhưng lực công kích xuyên qua người đó, tiêu thất tại kết giới.

“Thật là huyền ảnh?” Phong Nghịch Viêm chẳng vì sao, vừa công kích xong không chỉ có một kết luận, trái lại làm hắn càng thêm lo lắng.

Địch Y cũng không nhúc nhích, thẳng tắp đứng thẳng nhìn, mắt cẩn thận quan sát, tinh thần buộc chặt, tuy rằng hắn không bằng Phong Nghịch Viêm giác quan thứ sáu và sức phán đoán tốt như thế, nhưng nghìn năm qua tại Ma giới nói cho hắn, lần này điều không phải dễ dàng chiến đấu.

Ngay khi hai người do dự thì, huyền ảnh động lên, truyền đến tiếng cười: “Ha ha, không hổ là Ma giới nổi danh ma vật, cư nhiên bị kết giới hấp thụ ma lực mà có thể duy trì đến bây giờ! Nhưng, ta không muốn tái cùng các người.”

Một trận cuồng phong tùy trứ na thanh âm tiêu thất mà cuồn cuộn nổi lên, địch y hòa phong nghịch viêm vội vã vung lên phòng hộ quyền, dùng chính đích ma lực triển khai liễu một đạo bảo hộ bình.

Vụ khí nhất tán, hai người rõ ràng thấy rõ ràng dung mạo huyền ảnh kia, trong lòng không khỏi cảm thán nói: “Nguyên lai nhân gian cũng có người tuấn dật như vậy?” Ngũ quan như bức tranh kia, như tinh mỹ, hai mắt như nước trong suốt, cường đại linh lực kia phối với một thân thon dài cũng không gây yếu thân thể, vị thư sinh, một người cổ nhân a.

Chỉ thấy hắn xuất ra hai đạo phù, đầu ngón tay nhất thứ, huyết tích tại trên phù, tản mát ra quang mang chói mắt.

Địch Y và Phong Nghịch Viêm giờ mới thanh tỉnh lại, vừa nãy tựa như một hồi dài dòng mộng. Hai người ổn định tinh thần, nhất tề hướng người nọ công kích, ngay khi tiếp cận hắn trong nháy mắt, chỉ nghe rầm rầm hai tiếng, bên người lại hiện ra hai quái vật lớn.

Thanh long, chu tước?

Hai người kinh hãi, trong nháy mắt hiểu được thân phận người này, nhưng đã quá muộn.

Bị kết giới hút đi ma lực tuy rằng không phải nhiều lắm, nhưng cổ cảm giác áp bách này càng ngày càng mạnh, liền hấp hô cũng nhanh bị cướp đi. Hơn nữa thức thần này, nếu là bình thường, một đối một còn có thể thắng lợi, nhưng hiện tại điều kiện bất lợi như thế, căn bản cơ hội xuất thủ cũng không có, hoảng loạn, bước(đi) cũng sẽ bị đánh tan, bởi vì ... thức thần này tốc độ thực sự quá nhanh, sét đánh không kịp bưng tai, Địch Y và Phong Nghịch Viêm đã bị bức tới góc chết.

Hai người có chút chật vật, liếc mắt, nhìn thấy đối phương trong mắt tuyệt không chịu thua đầu hàng đích, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

“Không nghĩ tới chúng ta cư nhiên sẽ chết cùng một chỗ.”

“Hanh, đây là vinh hạnh của người.” Địch Y khẩu khí như trước, phẳng phất đối mặt chỉ là vấn đề đơn giản.

Kỳ thần là theo mệnh lệnh chủ nhân mà hành động, nửa ngày, nhưng không thấy thanh long, chu tước có động tác gì, mà là nhu thuận đình chỉ tại không trung.

“Là ta xem nhẹ các người, ta vì thế mà biểu thị áy náy.” Tuy rằng là nói như thế, nhưng thanh âm này lại nghe không ra bất luận cái cảm tình gì. Ngay lúc này, trước mắt tốc độ ánh sáng chợt lóe, một cái hoàng sắc sợi dây xa xa bay tới hướng hai người vây khốn.

“Tỏa yêu thăng?” Hai người kinh hô, không kịp nghĩ nhiều, đã bị hắc ám đoạt đi tất cả.

25. Chương 24

“Kỳ quái, sao lâu như thế mà không có trở về?” Nhìn đồng hồ đã điểm mười giờ, Sơ Tình trong lòng một mảnh lo lắng: “Sớm biết như vậy nên hỏi rõ ràng, ai...”

“Thùng thùng ”

Vừa nghe thấy tiếng đập cửa, Sơ Tình lập tức nhảy dựng lên, hưng hỉ chạy tới mở cửa: “Các người đi... Giang Dịch?”

“Lão đại, ta có thể hay không tiến vào?” Giang Dịch vẻ mặt tái nhợt, bình thường hồng nhuận hoàn toàn bất đồng.

“Người xảy ra chuyện gì? Mau vào đi!” Tạm thời chuyện Phong Nghịch Viêm và Dịch Y đặt sang một bên, Giang Dịch ngồi trên ghế: ” Có chuyện gì vậy?”

Giang Dịch che mặt, dùng thanh âm nghẹn ngào nói: “Lão đại, ta nghĩ... Ta biết quan hệ của ta với hần.”

Sơ Tình sửng sốt, lúc này mới nghĩ đến lần trước hần và Quan Hằng Nguyệt oán giận chuyện tình, kinh ngạc nói: “Người là nói người và Hằng Nguyệt...”

“Ân...”

“Vậy các người?” Sơ Tình xem Giang Dịch ngồi ở ghế trên hảo hảo, một điểm cũng không có vết tích thụ thương, cho nên rất hiếu kỳ.

“Ta chạy...cảm giác kia quá khó tiếp thu rồi, ta có đúng hay không không thương hần? Ta phát hiện ta căn bản là không thể thả lỏng nằm ở trên giường, bị hần cái kia... Nhưng ta lại không thích hần cùng người nữ sinh khác cùng một chỗ, nam sinh cũng là... Ai nha, ngực hảo loạn nha!”

“Ha ha, đừng loạn, có muốn hay không ta cho người một chủ ý?”

Giang Dịch hai mắt sáng ngời: “Thực sự, lão đại người có cách nào?”

“Người cũng biết quy củ của ta?”

“Biết biết! Một là muốn cấp đủ tiền, hai là không được mọi nơi nói lung tung. Lão đại người yên tâm, tháng sau chi tiêu của người ta bao toàn bộ! Lớp trưởng học siêu thị 500 nguyên tiêu phí tạp hế ra, không sai đi!” Giang Dịch để đạt được mục của chính mình, hoàn toàn đã quên, không lâu sau này lại phản đối Sơ Tình chuyện này.

“Ân hạnh, không sai không sai.” Sơ Tình cười nói, trong mắt hiện lên một tia狡 hoạt: “Người hãy nghe cho kỹ, thời gian người nằm ở dưới thân hắc, không nên chú ý nhiều chuyện người sẽ bị làm sao, tối trọng yếu là về mặt của hắc.”

“Biểu tình?”

“Đúng, nếu như hắc là thật tâm yêu người, về mặt kia của hắc nhất định là người chẳng bao giờ gặp qua chuyên chú cùng mê loạn, hơn nữa mặt rất hồng, rất khả ái. Đồng thời, chỉ có người một người có thể thấy loại này không không chế được biểu tình, đương nhiên thời gian người nghĩ như vậy, người sẽ không đi lưu ý những ... này. Một ... điểm khác, chính là muốn hảo hảo không chế hắc, làm hắc nghe lời người, đối với người khẳng khẳng một mực, sẽ không thay đổi thất thường.”

“Ác? Cái yếu tố kia là sao?” Giang Dịch chăm chú nghe.

“Nam nhân mà, cũng như vậy, nửa người dưới là động vật, co nên người chỉ cần làm được lạt mềm buộc chặt, dục dương tiên ước, tại sao phải sợ hắc không trái lời người? Nhớ kỹ, hắc thích người, cho nên nữ sinh thường dùng chiêu số người mặc dù lấy dùng.”

“A? Đây điều không phải rất ác tâm? Ta không nên!”

” Ngốc, nếu muốn người toàn bộ nghe theo, nên làm được ‘ đạt được mới thôi ’ tức khắc.”

“Thì ra là thế.”

” Khiến hắc luyến tiếc người, không bỏ xuống được người, lúc nào cũng lo lắng người, trái tim tất cả đều là người.”

“Lão đại, thật không sai, hiện tại nghe người nói như vậy, ta khá.”

“Nói làm bầm, gì chứ, quyển sách tranh châm biếm trong điểm tô kỷ vừa nhìn đã hiểu.”

“A?”

“Ách...Không có gì không có gì.” Sơ Tình thầm kêu nguy hiểm thật, vui vẻ thiếu chút nữa bị lộ: “Được rồi, tất nhiên người không thành vấn đề, vậy đi thực hành kế hoạch của người đi! Làm Quan Hằng Nguyệt hảo hảo huấn luyện, khiến hần tại người bên chân cứng bái.”

“Ân! Ta tiểu vũ trụ tại thiêu đốt!! Lão đại, cảm tạ người.”

“Cúi chào ~ ”

Cười nhìn Giang Dịch đi ra ngoài, không khỏi có chút lo lắng Dịch Y bọn họ có hay không đang âm thầm quan sát? Bằng không nhất định sẽ có ảnh hưởng không tốt. Bất quá bọn họ không biết chuyện Giang Dịch và Quan Hằng Nguyệt, hần là không thể nào.

Thầm nghĩ, lại có một trận tiếng đập cửa. Chẳng lẽ là bọn họ đã trở về?

Mở cửa, Sơ Tình biến sắc.

“Ngụy Dương... Người tới đây làm gì?”

“Đừng như vậy? Chúng ta cũng không phải cừu nhân (kẻ thù), không chào đón ta?” Ngụy Dương lắc mình đi vào phòng ngủ Sơ Tình, chung quanh quan sát.

“Đã khuya, ta muốn ngủ, người có việc nói mau đi.”

“Ha hã, nhanh như thế đã cự tuyệt ta, ta sợ sau này người sẽ hối hận!”

Sơ Tình không nói, Ngụy Dương vẻ mặt đáng tươi cười làm hần nghĩ khó chịu, hơn nữa Phong Nghịch Viêm và Dịch Y lại không có ở đây, cho nên hần không muốn cùng Ngụy Dương một chỗ.

Ngụy Dương tùy ý tham quan một chút phòng ngủ Sơ Tình, chậm rãi nói: “Người bình thường bên người có hai người theo đuôi? Sao không có ở đây vậy?”

“Thỉnh người nói chuyện nên tôn trọng một chút, bọn họ đi ra ngoài có việc, lập tức quay lại.”

“Lập tức quay lại, ha ha ha, người xác định?”

Sơ Tình nhướng mày, một loại cảm giác bất an trong lòng khuếch tán. Nhưng Ngụy Dương chỉ là người thường, hẳn là không phải đối thủ của Dịch Y bọn họ nha.

“Người không có việc gì thì đi nhanh đi.” Không hờn giận nói.

“Đừng nóng vội, ta lập tức đi, chỉ sợ ta vừa đi, người sẽ luyến tiếc ta! Ha ha.”

Ngụy Dương cười đến sáng lạn, Sơ Tình tâm tức bách càng chặt, nhưng hẳn không có lộ biểu tình, trái lại an ổn, ngồi trên ghế thả lỏng nói: “Người không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng người.”

Ngụy Dương nhất hạnh: “Sơ Tình, ta thích người loại tính cách này. Thành thật nói cho người vậy, hai yêu quái kia hiện tại ở trong tay ta, sao vậy? Có hay không hứng thú xem một chút nguyên hình của bọn họ?”

“Cái gì? Không có khả năng!” Sơ Tình kinh hãi, trực giác phản đối.

“Thiên hạ không có chuyện gì không có khả năng, không phải, bọn họ vì sao bây giờ còn chưa trở về? Để tính mệnh hai yêu quái kia, ta khuyên người hãy lo lắng một chút. Trái lại trở về bên người ta, làm nô lệ của ta một năm rưỡi, ta sẽ bỏ qua bọn họ, không phải...” Xem xét sắc mặt Sơ Tình phát xanh, Ngụy Dương cười ha ha, mở cửa nghênh ngang đi.

Sơ Tình cả người đều than, trong đầu trống rỗng.

26. Chương 25

Cơ Lạc Tuyết nhìn lọ thủy tinh bên trong đặt hai động vật, bên môi hiện lên một tia cười nhạt.

Một người mặc hắc sắc tây trang đi tới trước mặt Cơ Lạc Tuyết, cung kính nói: “Tiên sinh, Ngụy Dương đã tới.”

“Đem hắn tiến đến.” Như xuân phong tư nhuận tiếng nói, thần hình hoàn mỹ.

Ngụy Dương đi vào gian phòng, hai bên đứng ba người nam nhân khôi ngô mặc hắc sắc tây trang, phẳng phất địa bà xã hội đen, mà chính giữa trên sô pha, ngồi đó nhất định là Cơ Lạc Tuyết!

Đầu tiên mắt thấy Cơ Lạc Tuyết, Ngụy Dương tự hơi nhú mày. Cái này lớn lên cùng thư sinh không có gì khác nhau, người nho nhã tuần mỹ này là tróc yêu sư? Trưởng thành loại này đáng đáp, còn không bằng đi bán.

Ngụy Dương đem tướng mạo thông hận, đáy mắt khinh miệt thu hồi, mỉm cười tiêu sái đi qua: “Nhĩ hảo (xin chào), ta là người mời tróc yêu nhân.”

“Ân, ta biết.” Cơ Lạc Tuyết ngồi ở trên sô pha vững như núi Thái Sơn, nhưng Ngụy Dương càng chẳng đáng, thấy khách nhân đến cũng không đứng dậy, nói vài câu lễ phép cũng không có, đây là thái độ gì.

“Đây là thứ ngươi muốn.”

Cơ Lạc Tuyết nhân thần nhìn lại, Ngụy Dương kinh ngạc nhìn hai người kia trong cái lọ trong suốt.

“Đây là...”

“Nguyên hình của bọn họ.”

“...” Ngụy Dương vui vẻ, hai mắt hung hăng nhìn cái kia lọ, con ngươi cuồng bạo lệ khí, thắng lợi mừng rỡ đều làm thân thể hắn nhin không được run lên.

Khí tức tà ác làm Cơ Lạc Tuyết ánh mắt nhất trầm, hắn chưa từng tại trên người nhân loại thấy được ác ma khí như thế, xem ra lúc này Sơ Tình chọc tới nhân vật phiền phức a.

“Số tiền tróc hai yêu trong cái lọ này. Tổng cộng 30 vạn.” Bình thần thanh âm truyền tới làm Ngụy Dương sửng sốt, hắn chuyển nhiều, tiền trong bao xuất ra chi phiếu đưa cho Cơ Lạc Tuyết, Cơ Lạc Tuyết cũng không có đứng dậy, mà là một bên trợ thủ đi qua, lập tức mở máy vi tính xách tay tính tiền ngân hàng vòng vo đi qua.

“Hanh!” Ngụy Dương càng nghĩ những người này cấp rất thấp.

“Được rồi, có một số việc ta phải nhắc nhở ngươi, cái lọ này có tác dụng áp chế yêu khí, cho nên chỉ cần lọ không xảy ra vấn đề gì, thì hai yêu quái sẽ vĩnh viễn cũng ra không được. Mặt khác, ta cho nữa ngươi hai đạo phù chú, như vậy thì ngươi bắt bọn nó lúc phóng xuất, cũng không cần sợ, tương chúng nó phân biệt thiếp tại xuất khẩu, thì là lọ phá, hai yêu quái cũng chạy không ra được. Hơn nữa, diện mạo bọn họ cũng sẽ có chuyển biến.”

“Diện mạo có chuyển biến?”

“Không sai, hai yêu quái cũng không có khuôn mặt đẹp như vậy, chỉ là sau này thay đổi một lần mà thôi, cho nên không nên bị dáng dấp bọn họ cùng bản tính yêu quái bắt lại. Bất quá đến lúc đó ngươi chính mình có thể đến tìm ta tới tìm ta! Ta tùy thời hoan nghênh.”

“Đã biết.” Ngụy Dương thấy người này hình dạng tham tài, khinh thị nhìn hắn một cái, cầm lọ thủy tinh ly khai.

“Đây chính là nguyên hình bọn họ?” Dung Vũ kinh ngạc nói.

“Không sai, thực sự là nghĩ không ra trên đời thật có loại sinh vật này, ha ha. Người xem đủ chưa? Đi gọi cho Sơ Tình...Không, ta đi, ha ha, ta muốn nghe thanh âm hắc kinh hãi. Nói lắm bầm, lập tức hắc sẽ là người của ta.”

Dung Vũ hai mắt nhất thời, bị phản nẩy ra song song cảm giác nặng nề khiến hắc hơi run rẩy.

Thẳng đến khi Ngụy Dương cầm điện thoại lên, vui vẻ tuyên bố: “Hắc hảo chặt, lập tức sẽ nhiều, thật sự là quá tốt, cũng để hắc nhìn hình dạng hai yêu quái ác tâm đi! Ha ha ha ha...”

Dung Vũ nắm chặt nắm tay, tâm từng đợt nước nổ, tràn ngập ý nghĩ – nhân thần yêu thương nhìn Ngụy Dương.

Bất quá một tầng lầu, Sơ Tình nhưng dùng tròn nửa giờ. Hắc tâm run, bởi vì hắc sợ, nếu như thực sự Ngụy Dương bắt được Tiểu Viêm cùng Dịch Y ...

“Trở lại bên người ta, nô lệ của ta một năm rưỡi, ta sẽ bỏ qua bọn họ, không phải...” Câu này tự tin uy hiếp nói cứ quanh quẩn bên tai, làm Sơ Tình chẳng biết như thế nào cho phải.

Lúc này, có ai có thể giúp ta?

“Cuối cùng cũng tới, ta còn tưởng rằng người lạc đường!” Châm chọc nói làm Sơ Tình chấn động, nguyên lai chẳng khoong biết khi nào hắc chạy tới phòng ngủ của Ngụy Dương, người mở rộng cửa lại là vẻ mặt âm trầm cùng hận ý của Dung Vũ.

Có thể hắc có thể giúp ta... Sơ Tình trong lòng hiện lên ý niệm như vậy trong đầu, nhưng còn không có kịp suy nghĩ nhiều, đã bị Ngụy Dương kéo vào phòng ngủ.

“Uy, buông!”

“Sợ cái gì, cũng không phải không có thân thiết quá!” Ngụy Dương tà cười ôm Sơ Tình, Sơ Tình từ chối nửa ngày, thối lui: “Bọn họ người đâu?”

“Là ở chỗ này.”

“A...” Sơ Tình hút không khí, lộ kia bên trông đáng dấp hấp hối làm hắc nhìn thấy mà giật mình, muốn chạy tới, lại bị Ngụy Dương ngăn cản.

“Đừng hoảng hốt, người còn không có đáp ứng yêu cầu của ta, cứu bọn họ như thế, hắc là nên có một chút

biểu thị a? Phải biết rằng bọn họ ở bên trong càng lâu, lại càng nguy hiểm, sao vậy?”

“...” Sơ Tình không nói, cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt, hảo nửa ngày hạ mắt gật đầu.

Ngụy Dương đại hỉ, cuồng vọng nở nụ cười, đối Dung Vũ ra mệnh lệnh nói: “Người sao còn ở nơi này? Không còn chuyện của người, còn không mau rút đi?”

Dung Vũ muốn nói cái gì đó với ta, lại bị ánh mắt âm ngoan của Ngụy Dương ngăn lại, hẩn cúi đầu, đi ra phòng ngủ.

Cửa đóng lại, Ngụy Dương liền đem Sơ Tình áp đảo trên giường, tay lưu loát cởi ra áo, môi liên tục tại trên mặt, hôn môi, cắn liếm mút.

Sơ Tình môi đóng chặt, tùy ý Ngụy Dương cố sức khiêu khích cũng không mở, nhẫn đến mức toàn thân run rẩy cùng cảm giác ác tâm, cứng ngắc, bị nhục nhã nghĩ lập tức đi tìm chết.

Nước mắt, rất nhanh chảy xuống, trên người ‘ bá ’ một tiếng, cùng không khí lạnh làm một thân mật tiếp xúc. Y phục bị phá, bàn tay ác tâm trong người cố sức chạy..

27. Chương 26

Cứng ngắc thân thể, Sơ Tình đầu óc liên tục chuyển động: có ai có thể giúp ta... Sư bá? Không có khả năng quá xa, muốn cứu ra Tiểu Viêm và Dịch Y.

Khi hai mắt hơi mở, đột nhiên, một đạo tia sáng trước mắt hiện lên, đầu óc linh cơ khẽ động. Con mắt như tro nguội lờ ra kỳ dị quang.

“Dừng tay...”

“Ân?” Lực mạnh mẽ đẩy Ngụy Dương ra, rất là bất mãn: “Người làm gì vậy? Không muốn cứu bọn họ sao?”

“Không phải...” Sơ Tình dương trang thương cảm nói: “Có thể hay không cho ta vài ngày chuẩn bị một chút? Ta hiện tại cái dạng này tuyệt đối với người không đạt được cao trào... Hai ngày được rồi?”

“Ác? Hai ngày người có thể làm ra chuẩn bị gì?” Ngụy Dương nụ cười – thâm đẳng nhìn Sơ Tình lỏa lồ trên đầu vai xoa.

“Nhất định so với hiện tại tốt hơn.”

Ngụy Dương mặc dù có điểm khả nghi, nhưng luôn luôn tự tin hắn đã sở hữu ưu thế trong tay chính mình thì càng cuồng vọng tự đại cho rằng Sơ Tình chính là trong tay hắn, yếu sống muốn chết đều dễ như trở bàn tay.

Giờ giờ lên dáng tươi cười tuần mỹ, hắn đứng lên: “Hảo, ta cho ngươi thời gian hai ngày.”

Sơ Tình một đường lao xuống phòng ngủ lầu, hướng tia sáng chạy đi, tại một địa phương yên lặng ngừng lại. Khí tức thở gấp gấp, hô to nói: “Sơ Vũ, ngươi đi ra cho ta!! Ta thấy thức thần của ngươi! Đi ra cho ta, có nghe thấy không?”

“Uy uy, ca ca, ta nói ngươi thanh âm có thể hay không nhỏ một chút?” Sơ Vũ hai bên trái phải trên cây nhảy xuống.

“Nói, tộc trưởng có đúng hay không cùng ngươi một chỗ? Hắn nhất định tìm được ngươi đúng hay không?”

“Đúng nha, hắn muốn tìm một người không đơn giản.”

“Mang ta đi gặp hắn!”

“Uy, ca ca, ngươi đây là ra lệnh cho ta sao? Ta cũng không cho rằng chỉ thấy không được mười lần, thời gian ở chung nhà còn không đủ một tháng, ngươi dùng loại thái độ này cầu người ni!”

“Vũ, ta sai rồi, van cầu ngươi, hiện tại chỉ có tộc trưởng có thể giúp ta!” Sơ Tình cau mày, phóng khinh khẩu khí.

“Được rồi được rồi, chuyện của ngươi ta đều đã biết, bất quá rất đáng tiếc, Cơ Lạc Tuyết sẽ không trợ giúp ngươi!”

“Vì sao?” Sơ Tình không tin tưởng lớn hai mắt.

“Bởi vì... hai yêu quái kia chính là hắc bắt, thật ngốc, ngươi cũng không ngẫm lại, ngoại trừ hắc bắt còn có ai có đủ khả năng, không qua một giờ bắt được hai thiên niên lão yêu? Ha ha!” Sơ Vũ chuông bạc tiếng cười làm Sơ Tình càng không giải thích được.

“Vì sao tộc trưởng muốn bọn họ?”

“Hanh, cái kia hấp huyết quỷ nha, dám đối với ta bất kính, còn có hỏa hồ thối tha kia, đùa giỡn ta? Ta muốn để cho bọn họ biết ta không có dễ khi dễ như thế! Chính là bọn họ muốn nỗ lực đại giới.”

“Cái gì!!” Sơ Tình một phát bắt đầu, hung hăng ngăn chặn tay Sơ Vũ: “Ngươi vì sao muốn làm như vậy?”

Người quá mức. Người có biết hay không bọn họ hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm, nếu không tốt khả năng lập tức sẽ bị đem quay về nguyên hình.”

“Đau quá nha, buông!” Sơ Vũ đẩy ra Sơ Tình, tức giận thì thầm nói: “Hanh, đây là người thái độ của ca ca sao? Đối với ta như vậy?”

“Người...” Sơ Tình khí cực, nhìn Sơ Vũ quát: “Người còn xem ta là ca ca sao? Cư nhiên chỉ vì một việc nhỏ này đối bọn họ, bọn họ là ma vật, cũng là có sinh mệnh nha! Người sao năn

lại đối đãi nặng như vậy đối với hai sinh mệnh? Còn có, vừa rồi thức thần người đi qua đã thấy nhất thanh nhị sở, cũng không ngăn cản, người còn xem ta là ca ca của người sao?”

Sơ Vũ sắc xanh mặt, hai mắt trống rỗng nhìn Sơ Tình, ngây ngốc nở nụ cười: “Sinh mệnh? Sinh mệnh là cái gì? Tại bốn gia đều không phải người giết, đó là cuộc sống địa ngục của ta, ta lúc đó vừa tròn 10 tuổi. Xin hỏi lúc đó người ở nơi nào? Người bảo hộ ta cùng muội muội sao? Người biết ta để sống sót ta đã làm chuyện gì không? Sinh mệnh? Sinh mệnh bất quá chỉ là một đồng cỏ dại, một đồng cỏ dại!! Hanh, ta phát quá thê, ai muốn chọc ta một thước, ta sẽ hoàn hán một trượng. Ta là như thế này sống sót, sao vậy? Nói cho người, người không xứng làm ca ca ta! Nếu không phải ta để mất người, người nghĩ rằng ta nguyện ý sao? Cái kia thức thần hay phóng xuất dẫn người, sau này ta không bao giờ ... quản người nữa...”

“Xin lỗi, Vũ! Xin lỗi.” Sơ Tình ôm chặt lấy đệ đệ, muốn phản kháng.

Thân thể liên tục phát lạnh, bởi vì hắn đã lý giải cuộc sống như thế qua. Bất quá chính là một người muốn, sớm rời khỏi chiến trường, nhiều cuộc sống ‘ hạnh phúc ’ làm hắn nghĩ khi còn bé chuyện trầm nhập vào đáy lòng. Hắn một điểm cũng không có kết thúc trách nhiệm ca ca, đừng nói nữa giải cái này đệ đệ, cũng chẳng bao giờ nghĩ tới, quan tâm qua hắn, chăm lo cuộc sống của hắn, hắn tình hình gần đây. Mà hiện tại, liền hỏi cũng không có hỏi rõ ràng đã loạn phát giận, lần thứ hai thương tổn tâm linh nhỏ yếu chỉ mới 14 tuổi.

“Người buông, buông.” Sơ Vũ khóc giãy dựa cánh tay không xong.

“Xin lỗi, là ca ca sai rồi...” Sơ Tình biết hắn cuối cùng nói, nếu Sơ Vũ tới, hắn từng giúp ta thoát khỏi Ngụy Dương điều này chứng minh hắn có biện pháp, chỉ là vì chuyện xảy ra quá nhanh làm hại hai người loạn một trận, nhưng cũng giúp tâm linh hai huynh đệ càng gần.

“Được rồi, đừng khóc nữa!”

“Hanh, ta không có!” Sơ Vũ tuyệt không thanh tú huy tay áo lau nước mắt, quyết khởi tát vào mồm không vui ý đích nói: “Ta vừa nói, chuyện của người ta mặc kệ.”

“Vũ, hảo đệ đệ, ta biết người chỉ là giận nói, không phải người sao cố ý chạy tới? Vừa là ta quá lo lắng, bởi vì ta lo lắng bọn họ mà. Nói cho ta biết, phải làm sao đây?”

Sơ Vũ tròn mắt nhỏ giọt vừa chuyển, lộ ra cơ linh cùng bướng bỉnh thần tình: “Nếu có thể cứu bọn họ, người thực sự chuyện gì cũng có thể?”

“Ân!” Sơ Tình sắc mặt không đổi đáp: “Chỉ cần không cho Ngụy Dương tên hỗn đản này thực hiện được gian kế, muốn ta làm cái gì đều được.”

“Na... Muốn người sinh hai người con trai?” Vừa khóc cái bóng đã vừa đi không còn nữa phần, hiện Sơ Vũ cười đến so với Phong Nghịch Viêm như một hồ ly.

“Cái gì??” Sơ Tình kinh hãi.

“Hắc hắc, người có thể hảo hảo lo lắng! Ta không bức người, chỉ cần người nguyện ý sinh hài tử, đưa một người đưa cho ta, ta sẽ đem bọn họ cứu ra! Không phải, ta cũng không có biện pháp.”

Trợn trừng hai mắt, kinh hãi nhìn cái dáng cười đến Diễm Diễm thiên hạ này, vừa một phen sai lầm kia nói, thật là hần nói sao?

Kinh ngạc như lúc ban đầu, rốt cuộc đáp ứng? Có thể không đáp ứng sao?

28. Chương 27

Ngồi yên tại trên giường, Sơ Tình nhìn cách đó không xa trên bàn hai viên dược hoàn, nghĩ đau đầu. Hồi tưởng lúc đầu Vũ nói nghĩ hoang đường.

“Lâu, đây là tài năng ở trong nháy mắt cải tạo cấu tạo trong cơ thể dược hoàn, ăn một viên có thể dùng một ngày đêm, hơn nửa trăm phần trăm thụ thai, sinh song bào thai xác suất cũng có phân nửa a! Nhưng lại có thể tăng cường linh lực, như vậy người không cần ăn thuốc bổ, thân thể cũng sẽ không hư nhược rồi.”

Sơ Tình run tiếp nhận dược hoàn, Sơ Vũ nhìn lo lắng, đưa cho hần một viên: “Cho ... nữa người một viên, miễn cho người rớt.”

“Khả... Vì sao các người không tìm nữ nhân sinh?”

“Ngốc nha, chỉ có người cùng ma vật sinh ra hài tử mới có thể không có tìm kiếm cùng lực lượng, mà người và bọn họ hay tối chọn người thích hợp.”

Sơ Tình tâm còn đang giãy dụa, bởi vì hần nghĩ rất kinh khủng.

“Yên tâm, đến lúc đó Lạc Tuyết thông gia gặp nhau từ trước đến nay giúp người đỡ đỡ, bao đảm không đau. Người nếu như đáp ứng, buổi tối ta sẽ đem bọn họ tiếp đi ra, vậy sau người sẽ nỗ lực, bởi vì bọn họ lực lượng phỏng chừng còn không có khôi phục, cho nên người chủ động một chút! Ân, vậy trước như vậy đi, người buổi tối sẽ chờ tin tức tốt của ta đi. Nhớ kỹ, nếu như đổi ý, hắc hắc, Ngụy Dương có thể sẽ không bỏ qua người.”

“Ai!” Sơ Tình vô lực ngã trên giường, tâm tình phiền toái bất an. Tuy rằng biết rõ đây là phương pháp cứu bọn họ hay nhất, nhưng vừa nghĩ đến chính mình sinh một búp bê, nghĩ thô cũng rét run hết cả người.

“Tiểu Viêm, Dịch Y... Các người nhất định phải kiên trì a, ngày hôm nay buổi tối Sơ Vũ có thể đem người đưa ra... Tuy rằng chỉ có một đêm, ai...”

Ngực yên lặng niệm tên hai người, nhắm mắt lại, mặc niệm... Đột nhiên, chỗ gối đầu phát sinh hồng quang, Sơ Tình lại càng hoảng sợ, vội vã ngồi dậy, chỉ thấy hồng quang không ngừng lóe ra, tựa hồ gối đầu phía dưới thứ gì đó.

Sơ Tình thong thả đưa tay qua, đem bao gối kéo ra, một khối lệnh bài rơi xuống, mà hồng quang chính là do khối lệnh bài phát ra.

“Hỏa hồ lệnh bài?” Sơ Tình kinh ngạc nói: “Lúc đó điều không phải trả lại cho Tiểu Viêm rồi sao? Sao lại ở phía dưới gối đầu?” Hắn nhặt lên lệnh bài, hồng sắc quang mang do chói mắt trở nên âm áp, nhàn nhạt phụ tại lệnh bài chu vi.

“Được rồi, chỉ cần có cái này lệnh bài, nói không chừng là có thể đem Tiểu Viêm cứu r!” Mừng rỡ Sơ Tình quân lệnh bài nắm chặt trong tay, ngực nhất trí mặc niệm: “Hỏa hồ Phong Nghịch Viêm, hỏa hồ Phong Nghịch Viêm...”

Qua rất lâu sau đó, đến khi Sơ Tình sắp buông tha, chỉ thấy phòng ngủ hiện lên nhất đạo hồng quang, Sơ Tình mở mắt ra, kinh hãi hít một hơi.

Trên mặt đất nằm một bạch sắc hồ ly, gầy yếu thân thể, Sơ Tình gấp đến độ chẳng biết làm như thế nào cho phải.

“Tiểu Viêm, Tiểu Viêm người không sao chứ? Chết tiệt, bọn họ cứ nhiên đối với người như vậy!”

“Ta không sao... Tình.” Chôn bạc mở mắt ra, nhìn Sơ Tình liếc mắt rồi hợp lên.

“Tiểu Viêm, người có thể nói nói sao?”

“Ở đây không có cảm giác áp lực, ta khá, để ta ngủ một chút.”

“Hảo hảo!” Sơ Tình vui mừng quá đỗi, dịu Phong Nghịch Viêm phóng tới trên giường, nhẹ tay khinh tại nơi mềm mại ấm áp thân thể thượng bồi hồi trứ, xoa, một lần xoa lên lộng đuôi của hắn, cái lỗ tai. Hơi thở bình ổn làm bạch sắc mao (*l ô ng*) phiêu động. Thật tốt quá, Tiểu Viêm không có việc gì! Hiện tại chờ buổi tối đem Dịch Y cứu ra.

Muốn nhìn nguyên hình của Phong Nghịch Viêm một chút, càng xem lại càng thích, càng thích lại càng nghĩ khả ái, giống như cùng một tiểu cầu, toàn thân mao như tuyết, chỉ có tứ chi phía dưới một tầng hồng sắc mao, rất giống tư thế cười mây đập gió.

“Thùng thùng ”

Sơ Tình thân hơi nảy lên, thấp giọng hỏi: “Là ai?”

“Lão đại, người có ở trong nha!” Nguyên lai là Giang Dịch, Sơ Tình thở phào nhẹ nhõm, mở cửa hỏi: “Có việc sao?”

Ngoài cửa không chỉ có Giang Dịch, còn có Quan Hằng Nguyệt, hai người mặt đỏ, không có ý tứ cười.

“Ác ~~~~” Sơ Tình lập tức nở nụ cười: “Chúc phúc các người!”

“Lão đại, người cũng đừng cười chúng ta, cùng nhau ăn một bữa cơm đi, coi như... Cảm tạ người.”

“Có thể đóng gói không?”

“Đương nhiên có thể!”

“Vậy được rồi!” Sơ Tình đóng cửa cho kỹ, nhìn Phong Nghịch Viêm ngủ ngon sau khi thức giậy nhất định rất đói, cơm nước đóng gói bắt đầu đem về cho hắn ăn hảo. Ngày hôm nay việc vui thật nhiều, tâm tình thật tốt a!

Phong Nghịch Viêm thất tung (*mất tích*), Ngụy Dương cũng không có chú ý tới.

Bởi vì Sơ Tình ly khai Ngụy Dương dục hỏa khó nhịn, lập tức gọi Dung Vũ tới tiết dục. Hai người tại trên giường tròn lăn qua lăn lại một chút.

Dâm mỹ vị đạo gay mũi khó nghe, nhưng đều không ngại Ngụy Dương thật là tốt tâm tình.

Dung Vũ trắc trở ngẩng đầu, nuốt nuốt nước miếng cắn cắn dục dục hỏi: “Hắn không có đáp ứng người sao?”

“Hanh, đương nhiên đáp ứng rồi, ta nói cho người, người nếu như cảm cho ta chuyện xấu, ta sẽ đem người đầu đưa vào kỹ viện, cho người bị vô số nam nhân hầu hạ.” Ngụy Dương cười nói, nhưng đáy mắt thâm độc khiến Dung Vũ rùng mình một cái.

Cái kia tiện nhân... Cự nhiên đáp ứng rồi... Dung Vũ nhìn Ngụy Dương khuôn mặt tươi cười, ngực một mảnh tê lương.

“Dương... Ta...”

Ngụy Dương lạnh lùng phiêu mắt liếc mắt nhìn hắn, Dung Vũ tiếp tục nói: “Ta yêu người, vì sao ta không thể? Hắn có thể?”

“Ha ha ha ha!” Ngụy Dương không thể ức chế cười ha hả: “Dung Vũ a Dung Vũ, ta nghĩ đến người đi theo ta bên người đã lâu, người nên minh bạch người là thứ gì. Không sai, người là không thể, bởi vì người rất tiện, so với hần tiện hơn!”

Dung Vũ trợn to cặp mắt đẹp, trong ánh mắt nhưng tràn đầy thống khổ. Ngđâyduong nhẹ nhàng nói: “Người không nên lại vọng tưởng, cũng không nên hỏi cái loại vấn đề nhốc này, như vậy... Người còn có thể sống được tốt một ít.”

Dung Vũ con người tối sầm lại, trái lại nằm xuống, tâm chết, nếu không chiếm được, vậy cùng vong đi!

29. Chương 28

Sơ Vũ ngồi ở trên cây, liên tục loay hoay điệu tại không trung hai cước.

“Đã bấy giờ, Tuyết sao còn không có hảo vậy?” Nói thầm, thỉnh thoảng nhìn hướng phòng ngủ.

“Vũ!” Quen thuộc thanh âm làm Sơ Vũ vui vẻ, hắn từ trên cây nhảy xuống, nhào tới trong lòng Cơ Lạc Tuyết: “Tuyết, người đã trở về, ài? Sao lâu như vậy?”

“Hỏa hồ chạy, phỏng chừng là Sơ Tình làm.” Cơ Lạc Tuyết bình tĩnh nói.

“A? ... Hắn có thể hay không đổi ý nha?” Sơ Vũ tuy rằng không hiểu nhiều Sơ Tình làm sao làm được, nhưng trực tiếp nghĩ tới chuyện trọng điểm.

“Sẽ không. Người đi đem cái này đưa đi.” Cơ Lạc Tuyết lấy ra lọ chứa Dịch Y bên trong đưa cho Sơ Vũ: “Ngụy Dương trong phòng ta đã dùng dùng có gì đó thay đổi. Đi sớm về sớm.” Nổ xong, bá đạo hôn lên môi đỏ mọng của Sơ Vũ, chỉ chốc lát rồi buông ra nhìn khuôn mặt đỏ hồng trong lòng, Sơ Vũ thở dốc.

“Ân! Chờ ta...” Thân tát vào mồm Cơ Lạc Tuyết, cầm lọ thủy tinh bay nhanh chạy đến phòng ngủ Sơ Tình.

“Ai? Sao không ai vậy? Cái ca ca này, thật là, ta điều không phải nói hấn chờ ta sao?” Sơ Tình vừa nói vừa định rời đi, đột nhiên con mắt hấn phát ra quang mang lóe sáng: “Hắc hắc, đây là cái hỏa hồ kia nha! Cái da lông này nếu có thể lấy xuống ... Mang nó có thể rất thư thái!! Hắc hắc hắc hắc ~~~~~ ”

Còn đang khôi phục thể lực, Phong Nghịch Viêm ngủ say đột nhiên đánh một tia rùng mình.

“Nếu không ở đây, ta sẽ không đợi.” Nói xong, đem lọ thủy tinh bên trong là Dịch Y ‘ linh ’ đi ra, trên tay phát ra bạch quang tại hai người phía trên môn trôn: “Nhạ, ta thể giúp các người khôi phục hình dạng, cho nên ngày hôm nay buổi tối nên nỗ lực nha! Chỉ cần Sơ Tình suốt đời cực cứng, chúng ta hàng yêu gia tộc sẽ vô địch, ha ha ha! Ta cùng Tuyết cũng có thể vô câu vô thúc!”

Khóe miệng gờ lên, mở cửa sổ, Cơ Lạc Tuyết còn đứng tại hạ mặt. Xanh song nhảy xuống, cầm thức ăn.

“Đều được rồi, đi thôi.”

“Lần sau, ‘ gia pháp ’ hầu hạ!”

“Ác...” Sơ Tình mặt đỏ lên, vùi đầu vào trong cánh tay hữu lực.

Sơ Tình đặt hai đại túi mỹ thực một hơi thở phào tiến vào phòng ngủ.

“Hô, một chút thứ thôi mà cũng nặng như vậy!” Dem túi mở ra, tương tạc đùi gà, kê, thịt bò, hán bảo, pizza, cơm tẻ chờ đông tây toàn bộ lấy ra, trong nháy mắt, phòng ngủ lập tức tràn ngập đầy hương vị mỹ thực.

Một ... túi khác tất cả đều là đồ ăn vặt, sau đó đem bỏ vào ngăn tủ, Sơ Yinh xoay người, Phong Nghịch Viêm thân tiếng tuyết trắng trên người đột nhiên có một khối hắc sắc.

“Dịch Y?” Sơ Tình đại hỉ: “Nguyên lai Vũ đã tới, thật tốt quá.”

“Ngô... Tiểu Tình?” Phong Nghịch Viêm đầu tiên tỉnh lại.

“Ân, có chỗ nào không khỏe không?”

“Khá, mang con dơi thối này đi đi, hảo trọng...”

Sơ Tình trừng mắt, con dơi có thể có bao nhiêu nặng nha? Nhẹ nhàng đem Dịch Y ôm khai, Phong Nghịch

Viêm trên người liền phồng một tầng nhàn nhạt hỏa quang. Ước chừng qua năm phút, hồng quang dần tan, nhất cụ mỹ lệ rắn chắc tỏa thể thì triển hết trước mắt.

Sơ Tình đầu tiên là mặt đỏ, sau bỏ qua một bên mắt, cuối cùng ngấm lại, chính mình quang minh chính đại đem đường nhìn điều chỉnh, chậm rãi, tấp vào mồm vết thương càng lớn, kinh ngạc nhìn lửa nam đích thân thể kia.

“Xảy ra chuyện gì? Ta vốc người hảo, người cũng không cần dùng con mắt như vậy đi? Cũng không phải chưa thấy qua!” Phong Nghị Viêm tà cười nói, không ngại nằm ở trên giường. Vừa nói vừa dùng cước đem chân đá đi rất xa, sợ Sơ Tình không thấy rõ.

“Tiểu Viêm... Người... Người không cảm thấy thân thể có gì không thích hợp sao?” Sơ Tình thẹn thùng, trên mặt biểu tình mất tự nhiên.

“Thân thể? Không có nha, rất tốt.”

“Thực sự?”

“Xảy ra chuyện gì?” Phong Nghị Viêm cảm thấy kỳ quái, thu hồi nhãn thần khiêu khích, cúi đầu nhìn Sơ Tình ánh mắt trên thân thể của chính mình vừa nhìn...

“A!! Đây... Đây... Đây là chuyện gì nha??” Phong Nghị Viêm lần đầu tiên lộ ra biểu tình, kinh khủng vạn phần.

”Ồn chết!” Dịch Y vỗ vỗ cánh, giận dữ hét: “Làm gì! Ai? Ta sao lại ở đây?”

“Dịch Y, người tỉnh! Là Vũ cứu các người trở về!”

“Hanh, hán như thế hảo tâm, điều không phải hán già trước tuổi hảo đem chúng ta tróc trở lại sao?” Dịch Y thanh âm tuy rằng không giải thích được, nhưng chính một tia phần nộ.

Đối với nhãn thần Dịch Y cùng Phong Nghị Viêm không giải thích được, Sơ Tình chỉ có bồi cười pha trò: “Ha ha... Cái này, ta một lát sẽ giải thích cho các người nghe.”

Nhớ tới Sơ Vũ dù sao coi như là Sơ Tình đệ đệ, hai người cũng không có miệt mài theo đuổi.

Phong Nghị Viêm chẳng bao thuở nhắc lên chân, nhàn nhạt đích cười nói: “Dịch Y, người có thể hay không biến thành hình người?”

“Ân?” Dịch Y quay đầu: “Phong...Đầu của người hình như nhỏ đi?”

“Ha ha... ảo giác của ngươi mà thôi! Ngươi trước biến trở về đi! Lẽ nào ma lực của ngươi còn không có hồi phục?” Hơi kích tướng nói là Dịch Y lập tức tập trung tinh thần, Sơ Tình vừa nhìn, vội vã tưởng hấn phóng tới trên giường. Nhân nhật lam quang, dần dần biến thâm, hắc sắc hỏa diễm bao vây tại bên người Dịch Y, cuối cùng biến thành ô hồng sắc, như vậy mực bàn, hắc sắc tóc dài phiêu nhiên tán hạ, tuyệt mỹ trên mặt tỏa ra lạnh lùng khí tức, Sơ Yình nở nụ cười, ngực cũng kiên định hơn.

Mà nằm ở trên giường Phong Nghịch Viêm cười đến rất âm hiểm, bởi vì không được một hồi, Sơ Tình sắc mặt lại bắt đầu thay đổi.

“Tình!” Dịch Y mở mắt ra, cặp mắt hút hồn người kia khiến Sơ Tình sửng sốt. Khả ái hình dạng lập tức làm Dịch Y cầm không được. Đang muốn phát thân đi qua thượng một ngụm, kết quả...

“Ôi! Đau quá...”

“Ha ha ha ha ha ha!” Phong Nghịch Viêm không lưu tình chút nào khoa trương cười to.

Sơ Tình khước miệng rút gân, đưa tay ôm bụng cố nín cười: “Dịch Y, ngươi không sao chứ?”

“Đây...” Dịch Y đứng lên, cúi đầu vừa nhìn, kinh hãi nói: “Trời ơi, ta sao ngâm nước vậy? Tiểu Tình, nhanh lấy cái gương!”

Nửa giờ sau

“Không, điều đó không có khả năng, ta sao vậy lại nhỏ đi?” Dịch Y nắm cái gương, không dám tin tưởng.

Phong Nghịch Viêm chiếu qua sau an vị một bên, điều không phải hấn tiếp thu năng lực cường, mà là hấn biết không quản tiếp không tiếp thụ, quay về với chính nghĩa hiện tại thân thể nhỏ đi, mà trọng yếu là tìm phương pháp trở lại bình thường.

Sơ Yình nhìn chỉ tới chính kiên chỗ Dịch Y thoải mái nói: “Đừng như vậy, Dịch Y, kỳ thực ngươi hiện tại rất khả ái nha, tuy rằng không có thành thực khí chất, nhưng... Thực sự hảo khả ái!! Còn có nơi nào cũng là!!”

Dịch Y mặt nhất thời suy sụp, hấn đã lừa thân đứng nữa tiếng đồng hồ, vẫn dẫn cho rằng ngạo thật là tốt vốc người cư nhiên biến thành liễu một người 12 tuổi trái phải tiểu hài tử xấu xa đáng ghét. Tối quá, đã từng hùng vĩ, cư nhiên biến thành một cây nho nhỏ chân giò hun khói, tuy rằng nhan sắc hảo xem... Ác, trời ạ, ta đang suy nghĩ cái gì! Dịch Y cắn răng nhắm mắt lại, ép buộc tính bỏ dỡ tìm cách.

“Được rồi, đừng xem nữa, nhìn nữa cũng là sẽ không thay đổi được!” Phong Nghịch Viêm nói lời nói thật.

“Hanh, ngươi cũng như nhau, bắt quá so với ta năm phút trước ly khai cái gương...” Dịch Y làm Phong

Nghịch Viêm mặt đỏ lên, hần ..., trở thành không có nghe thấy.

“Ách... Không bằng ăn cơm trước đi, hoàn hảo ta dùng bảo quản hạp, hần là một lãnh mới đúng.” Thấy bầu không khí thật chặt trương, Sơ Tình lập tức ngăn trọng tâm câu chuyện.

Hai người rầu rĩ không vui ngồi trên cái ghế, trước đây ngại bàn thấp nhất thời rất không nể tình khinh bỉ bọn họ, thoáng cái cao hơn rất nhiều.

“Ăn cơm đi, ăn xong nói không chừng là có thể biến trở về, nếu như biến không trở lại... Như vậy cũng tốt!” Sơ Tình cười meo meo nói.

“Tuyệt không hảo!” Hai người trăm miệng một lời giận dữ hét: “Liên bính của ngươi bảo bối đều nhỏ đi, nếu như biến không trở lại, sau này sao cho ngươi tính phúc!!”

“A...” Sơ Tình ngây người, nguyên lai hai người lo lắng chính là vấn đề này a... ..

30. Chương 29

Sơ Yinh đi đầu bụi bặm chồng chất, Dịch Y cùng Phong Nghịch Viêm ngồi ở phòng ngủ.

“Ai...”

“Ai...”

“Ta nghĩ hần là đi tìm Sơ Vũ và Cơ Lạc Tuyết hai người hỗn đản kia báo thù, đoạt lại giải dược, biến trở lại nguyên hình.”

“Ngu ngốc, sao có khả năng!” Phong Nghịch Viêm đã đánh mất một bạch nhãn: “Đừng nói trước, chúng ta điều không phải đối thủ của Cơ Lạc Tuyết, hiện tại cũng không có khả năng đánh thắng được hần a!”

“Chết tiệt, lẽ nào chúng ta phải bảo trì cái dáng dấp này sao?” Dịch Y sắc mặt cực kỳ xấu xí: “Ngươi là không phát hiện, vừa rồi Sơ Tình thấy thân thể chúng ta, cười đến... Tức chết ta!”

“... Đúng nha!” Phong Nghịch Viêm thần sắc nhất chính: “Như thế nhiều ngày chỉ có thể nhìn không có thể ăn, tư vị quá khó tiếp thu rồi!”

” Nên nghĩ một biện pháp mới.” Dịch Y đeo gọt nói, đột nhiên một cổ dị dạng linh khí hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

“Đây là cái gì? Sao vậy có thể toả ra linh lực mạnh như thế?” Hai người đối nhìn thoáng qua, Địch Y cảnh giác nói.

“Ân...” Phong Nghị Viêm cầm lấy dược hoàn trên bàn, đặt ở trước mũi ngửi: “Đây là vị đạo của thuốc bổ, thứ này có linh lực mạnh như vậy, dược tính hẳn là tăng cường linh lực trong cơ thể.”

“Tình sao lạ có cái này? Chẳng lẽ là Cơ Lạc Tuyết hoặc Sơ Vũ cấp?” Địch Y suy đoán nói.

“Ân, có thể. Cũng có thể là chuẩn bị cho chúng ta. Ta lúc đó nghĩ kỳ quái, vì sao Cơ Lạc Tuyết bắt chúng ta? Nguyên lai là để kiểm tiền từ Ngụy Dương, sau đó đem chúng ta làm ra thể này. Cơ Lạc Tuyết có quan hệ tốt với Sơ Tình, hẳn là cũng sẽ không hại chúng ta.”

” Đây... Ăn nó?” Địch Y hỏi.

“Tuy rằng không rõ ràng lắm thuốc này có loại thành phần gì, nhưng ta có thể xác định 90% đây là thuốc bổ!”

Sơ Tình bụi bặm chồng chất, chạy đến dưới lầu mưa một phần báo chí.

Kỳ thực không phải vì muốn xem báo chỉ mà mua, mà là vì cọ điểm thời gian.

Nhớ tới lập tức lên lầu muốn việc làm ôn sơ Tình nghĩ ngực khó chịu. Một đại nam nhân, sao lạ đi mang thai?

Ai...

Không bằng cho rằng đáp ứng qua Vũ? Có thể bị khổ nhất định là Tiểu Viêm và Địch Y! Ngực một trận rung mình, hôm nay không còn đường lui, phải làm thôi! MMD! Sơ Tình nha nhất giao, đi nhanh hướng trên lầu đi đến.

Mới vừa đi vài bước, Sơ Tình biến sắc, ngừng lại.

“Chính không được a... Hiện tại bọn họ hai người trở nên nhỏ như thế... đứng lên...” Nghĩ vậy, thân thể run lên, quá kinh khủng, bọn họ nơi nào đó giống như hạt đậu, muốn sao được nha? Tư thế cũng không hảo nha? Chẳng lẽ còn muốn ta giúp bọn họ hai người?

Sơ Tình trong đầu lập tức hiện lên hơn mười loại làm tình tư thái, hình thức, vậy sau hỗn loạn, bạo tạc!

“Trời ạ!! Ta rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a!! Càng ngày càng sắc... Đều là bị bọn họ truyền nhiễm!” Sơ Tình lòng nóng như lửa đốt, nếu như không làm, nghĩa là đổi ý, Ngụy Dương nhất định sẽ không bỏ qua

bọn họ! Nếu như ... Đây, điều này sao?

A!! Mặc kệ, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng!!

Quyết tâm, sơ Tình ba bước hai bước đi tới cửa, thâm hô một hơi thở, mở cửa: “Ta đã trở về!!”

Liếc mắt nhìn lại, cứ nhiên một người cũng không có? Sơ Tình quỳnh lên, đóng cửa kêu to: “Tiểu Viêm, Địch Y, các người...”

“Tình...” Một tia khăn khăn mà rất nhỏ thanh âm truyền đến, Sơ Tình cúi đầu vừa nhìn, Phong Nghịch Viêm và Địch Y chính quỳnh thành một đoàn tề trên mặt đất, hai người sắc mặt đỏ sẫm, ánh mắt càng phiếm sương mù.

“Các người đây là xảy ra chuyện gì?” Sơ Tình kinh hãi, vội vã đem hai người bế đi ra.

“Tình, ta nóng quá...” Phong Nghịch Viêm đã hoàn toàn không kềm chế được, bán khai bạch sắc da thịt tại Sơ Tình cánh tay liều mạng cọ.

“Ách... Thật là khó chịu!” Địch Y cũng ghé vào trong lòng Sơ Tình liên tục động.

“Giá...” Sơ Tình vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu vừa nhìn, trên bàn hai viên dược hiện tại không có: “Lẽ nào các người đem dược kia ăn?”

“Đúng vậy! Dược kia ăn vào xong thì có một cổ lực, thật là thoải mái, hơn nữa càng ngày càng nhiệt, rồi trở nên rất khó chịu!” Phong Nghịch Viêm câu nói rõ ràng, làm Sơ Tình cho rằng hẳn vẫn là thanh tỉnh.

“Tình, mặc kệ đó là cái gì, nhưng người nhất định biết sao chúng ta lại khác thường như vậy. Nhanh!” Địch Y cặp con mắt đẹp kia ở ngoài sáng lên kỳ quái, khiến Sơ tình không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Lẽ nào đây là cơ hội phản công? Chính là online lưu hành luyện đồng? Ác!! Trời ạ, Sơ Tình a Sơ Tình, người quá hạnh phúc rồi, hiện tại không cần người mang thai, bọn họ nếu đã đem dược ăn mất, vậy đừng lãng phí nha! Sơ Tình ác ma tề bào đang ở nỗ lực nổi lên. Dần dần, Sơ Tình trên mặt biểu tình thay đổi, đáng tươi cười sâu sắc, đem hai người ôm lấy, phóng tới trên giường, rất nhanh giải quyết y phục vướng víu.

Hai tiểu kê kê trắng nõn mềm mai hiện ra trước mắt, không giống với người trưởng thành rắn chắc, thô, còn nhiều mà trẻ con kia bần tề hoạt, tinh xảo.

Sơ Tình nhẹ tay khinh nhất bính, lại cuống quýt thu trở về, tâm ổn ổn loạn khiêu, ổn định khí tức, hai tay liên tục tại hai cụ lửa nóng trơn trượt da thịt bắt đầu xoa, nhu niệp (*xoa, bóp*).

Tam song nóng rực con mắt tại không trung gặp nhau, Phong Nghịch Viêm cùng Dịch 6 càng nóng bỏng khó nhìn.

“Tình... Ta thật là khó chịu!”

“Cái địa phương kia... Hảo khó chịu!” Dịch Y cũng trở nên không giống với bình thường, tự kiêu tự sân thanh âm, động tác mê người câu dẫn làm Sơ Tình liên tục nuốt nước bọt.

Mà Phong Nghịch Viêm càng lớn mật, cúi đầu khê phần thân Sơ Tình, không biết là dục vọng tràn ra ướt át, Phong Nghịch Viêm ra sức hút, Sơ Tình phần thân đã lớn được đi vào miệng nhỏ kia một ngụm nuốt.

“A...” Mê người tiếng rên rỉ, quỵến rũ động tác, Sơ Tình giơ lên chân Dịch Y, hai chân hấn trước ngực, tại trơn bóng trên lưng chà xát, thường thường đột khởi đùa bỡn, tay kia chôn ở chính giữa hai chân Phong Nghịch Viêm trên đầu thân đi qua, đi qua trắng nõn kia bối cơ chậm rãi hoạt hạ, ngón tay tại mật huyết đi vào.

Dịch y trên mặt đỏ bừng như lửa, mê loạn không khống chế được dánh dập làm Sơ Tình vô pháp tự mình, tay hấn cúi xuống, hàm trụ nhỏ nhỏ kia, ngạnh khởi phần thân, tại trong miệng quấy. Lửa nóng, thật nhỏ, hồ nhuyển hồ ngạnh làm Sơ 5ình dục hỏa thẳng đứng.

Sơ Tình cố nén không có thải ra, nhưng ngón tay đặt ở vùng cấm Phong Nghịch Viêm không có nhịn xuống, một người trùng kích, cú động chưa từng mở ra kia, thấy nóng ở huyết động làm Sơ Tình một trận co rút lại.

“A!!” Phong Nghịch Viêm kêu thá, vung lên khuôn mặt ý loạn tình mê, tuyệt mỹ biểu tình làm Sơ Tình gằm nhẹ một tiếng, vẫn trụ thân Phong Nghịch Viêm, đầu lưỡi vói vào cái miệng nhỏ nhắn làm càn hấp dẫn.

Phong Nghịch Viêm hiện tại thân thể sao vậy năng chiêu giáo được? Bất quá vài phút, đại lượng chỉ bạch chảy xuống cảm rơi xuống trên người, dâm loạn mê người.

31. Chương 30

Cánh tay ôm qua eo nhỏ của Phong Nghịch Viêm, bàn tay nâng lên cái mông nhỏ nhỏ, hai ngón tay vừa mở ra mật huyết bên trong trùng kích. Tay kia bao lại phần thân còn nhỏ Dịch Y, liên tục tại chỗ cầu hoàn nhu niệm.

Trên giường truyền đến từng đợt dâm loạn tiếng kêu, nhịp nhàng ăn khớp, thanh thanh êm tai. Ba người sắc mặt ửng đỏ, không chỉ có trên mặt, thân thể cũng nhàn nhạt hồng, Sơ Tình thực sự chịu không nổi, gằm nhẹ một tiếng, phù lấy thất lưng Phong Nghịch Viêm, lửa nóng dục vọng cố sức đỉnh đầu.

“A, đau quá...”

“Ngô... Hảo chặt.” Sơ Tình thống khổ kêu lên, dáng dấp có chút khó chịu. Hắn đem hai chân Phong Nghịch Viêm đánh thành hình một chữ, ngón tay không được tại mặt huyết chu vi xoa bóp. Chậm rãi, sau đó phân thân cuối cùng toàn bộ đi vào.

“A ~~~~” hai người đều rên rỉ, Sơ Tình chỉ cảm thấy toàn thân đều bị vây quanh bởi lửa nóng da thịt nhũn nhũn, hắn vừa động, Phong Nghịch Viêm lập tức chịu không nổi nói lầm bầm. Dần dần, tựa hồ thích ứng được loại không khí này, chậm rãi luật động đứng lên.

“Tình...”

Địch Y giờ lên mặt nhẹ giọng kêu.

Sơ Tình thở hổn hển, một tay kia cũng gia tăng nước rút tại dưới thân Địch Y, toàn bộ hoảng động, ba người tóc đều bị mồ hôi làm ướt, mất trật tự dính vào trên mặt, trên giường tán loạn bạch sắc ngân phát cùng hắc sắc tóc dài đan vào cùng một chỗ, đặc biệt thấy được.

Phong Nghịch Viêm như bay lên chính tầng mây, con mắt hắn đã vô pháp thấy rõ. Dục cho say dục tiên châm cứu khiến hắn hạ phúc căng thẳng, Sơ Tình một tiếng thở nhẹ, bắn ra bạch dịch thật sâu vùi vào bên trong thân thể của Phong Nghịch Viêm chỗ sâu nhất.

“Ân...” Thỏa mãn thanh âm, Phong Nghịch Viêm ngã vào một bên.

Sơ Tình dừng khí lực, vậy mà lúc này, Địch Y mặt đỏ lên, đột nhiên đã đánh mất nhất cú: “Tình, còn không có xong a! Ta thật là khó chịu...”

“Chết tiệt...” Một tiếng chữ bới, nhưng hơn vài phần hài lòng.

Vừa qua đi cảm giác buồn ngủ, Sơ Tình hai bên vùng xung quanh lông mày nhăn vài đạo quyền.

“Thật là, không biết có thể hay không thận hư nha!? Cả đêm thay phiên, mệt chết ta!” Xương sống thất lưng đau nhức bò xuống giường, cười tròng mắt hai tiểu gia hỏa, thậm chí Sơ Vũ cấp được quá kinh khủng, s với xuân được có gì khác nhau? Bất quá không qua mấy tháng thì có cục cứng bết, ngực lại cao hưng, hài lòng.

“Uy, Giang Dịch? Ân, ngày hôm nay giáo thụ điểm danh đi? Hảo, người giúp ta vài món thức ăn gì đó đi! Hảo, tái kiến!” Nghe điện thoại xong, dùng khăn ẩm lau sạch sẽ cho hai người đang ngủ say, chỉnh lại chăn, để hai người tiếp tục hưởng mộng.

“Ha hã, nếu bọn hắn tỉnh dậy, nhất định sẽ điên lên!!” Cười ngời: ” Hai người cao ngạo yêu quái cứ nhiên

thua ở trên tay Sơ Vũ, còn muốn mang hài tử, thực sự là một cảnh sắc tuyệt vời nha!” Nghĩ tới cảnh Phong Nghịch Viêm và Địch Y đều mang thai, Sơ Tình lại thấy buồn cười.

“Ngô...” Địch Y đầu tiên khôi phục tri giác, đại khái là khi chà lau làm hần có chút thanh tỉnh.

“Này, tối hôm qua?” Địch Y sắc mặt lập tức trở nên xấu xí cực kỳ.

“Ha ha, Tiểu Địch Y, sao sắc mặt trắng như vậy?”

Địch Y cắn môi dưới, kinh khủng nhìn Sơ Tình, thân thể liên tục run run.

“Uy, người không sao chứ? Không phải là theo ta thượng một lần, không, vài lần sao? Không cần phải lộ ra loại biểu tình đáng sợ này a?” Sơ Tình có chút không vui: “Ta còn có chuyện kinh khủng muốn nói cho người!”

” Chuyện kinh khủng?” Địch U nuốt nuốt nước miếng: ” Chuyện gì?”

“Cái được hoàn kia, là thứ các người ăn đó, là Vũ dùng để trao đổi các người bình an, cũng là cho ta dùng, mục đích là làm ta hoài thượng hài tử của các người, sau đưa cho hần một đứa. Kết quả thời gian ta đang do dự có muốn ăn hay không cái này được hoàn, các người đã nuốt mất... Uy, Địch Y, Địch Y? Người sao vậy?”

Địch Y liều mạng hai mắt tròn trắng, Sơ Tình không được tự nhiên nói: “Ta đều nguyện ý hi sinh cho các người, người lại đối với ta như vậy, quá mức phân biệt đi?”

“Nguyên lai là như vậy.”

“Ách? Tiểu Viêm, người tỉnh!” Sơ Tình lập tức cười hì hì đi qua ngồi xuống.

“...” Phong Nghịch Viêm mặt như vào đông đại tuyết sương lạnh bàn âm lãnh: ” Những gì người vừa nói ta đều nghe thấy được.”

“Tiểu Viêm, người...” Sơ Tình có chút lo lắng.

“Yên tâm, ta không sao.” Phong Nghịch Viêm đương nhiên mất hứng, nhưng sự tình đều đã xảy ra, huống chi Sơ Tình cũng là vì cứu bọn họ mới nhận cái được này, cũng là vì cứu bọn họ mới hạ quyết tâm muốn ăn cái này được, tuy rằng hiện tại tất cả đều lộn xộn, nhưng vừa nghe, tâm lý thượng chính rất khó chịu. Một đại nam nhân mang thai, huống chi bọn hần là Ma giới cao thủ, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, sau này căn bản không mặt mũi trở về.

Sơ Tình nhìn Phong Nghịch Viêm vài phút liền thay đổi vài lần sắc mặt, nghĩ hơi sợ. Hai người ngạo khí so với nhân loại càng mạnh liệt hơn, coi như là, muốn mang thai thì cũng phải chuẩn bị tâm lý thật lâu, huống chi lại là muốn bọn họ thoả cái tiếp thu chuyện này, khả năng quá khó khăn.

Sơ Tình vừa định xuất khẩu thoả mái, thấy Phong Nghịch Viêm đưa tay phủ lên vùng bụng bằng phẳng, loại này toả ra tình thương của mẹ mê người hình ảnh làm Sơ Tình nước bọt chảy ròng, đầu óc thoả cái tràn ngập liễu đêm qua tình cảm mãnh liệt tràn diện.

“Ách...”

“Ta đói bụng.” Phong Nghịch Viêm bình thản nói.

“Ác, ăn trước một chút đồ ăn vặt đi, ta nhờ Giang Dịch mua thức ăn, một lát sẽ đến. Cái kia... Tiểu Viêm, ngươi không tức giận chứ?”

“Tức giận?” Phong Nghịch Viêm đột nhiên lộ ra hoàn mỹ mỉm cười, mỹ lệ tìm không được một tia thiếu tuyến: “Đương nhiên không tức giận, đây là hải tử của ngươi không phải sao? Chỉ cần là của ngươi, ta đều thích!”

“Thực sự?” Sơ Tình nhú mày, phản ứng này quá bình thản đi? Tuy nói tình yêu có thể chiến thắng tất cả, nhưng Phong Nghịch Viêm thời gian tiếp thu quá ngắn đi? Lẽ nào hắn có kế hoạch khác? A!! Chẳng lẽ hắn muốn âm thầm đi xoá sạch hải tử? Chết, Sơ Tình lập tức nói: “Tiểu Viêm, ngươi nhất định phải lãnh tính nha, mặc kệ ngươi biến thành dạng gì, ta vẫn sẽ yêu ngươi, ngươi trong mắt ta vĩnh viễn đều không thay đổi! Sinh hải tử tuy rằng rất đau, nhưng ta sẽ vẫn bồi tại bên cạnh ngươi!” Thuận tiện giám thị ngươi.

“Ấn!” Phong Nghịch Viêm vui vẻ nói: “Bất quá chúng ta ăn gì đó nhất định phải có dinh dưỡng mới được! Trong bụng cục cưng cũng sẽ đã bị dẫn hưởng.”

“Đúng, đã biết, ta lập tức chuẩn bị!”

32. Chương 31

“Không được!” Phong Nghịch Viêm ngồi trên nhuyễn ghế mà Sơ Tình chuẩn bị, giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái một hơi cự tuyệt nói.

“A?” Sơ Tình nhìn một bàn mỹ thực hỏi: “Vì sao, đây điều không phải bình thường các ngươi ăn sao?”

“Bình thường là bình thường, hiện tại là thời kỳ đặc thù a! Ngươi xem, kê (gà) này, điều tất cả đều là du tạc thực phẩm, sao ăn được? Đây pizza, không có chút dinh dưỡng nào! Đây hán bảo, còn có rau xà lách, sinh da, đối cục cưng một chỗ tốt.”

Phong Nghịch Viêm nghiêm trang khiến Sơ Tình á khẩu không trả lời được, đây là sự thật.

“Hảo, ta nhờ Giang Dịch lại mua một chút.”

“Cái gì, ngươi là nhờ hắn mua?” Phong Nghịch Viêm uể oải nói: “Ta cho rằng đây là người tự mình mua a... Cục cưng, ngươi thật đáng thương, ngươi ba ba cũng không đau ngươi!”

“Hảo hảo, ta lập tức đi mua, chờ ta nha!”

“Ân!” Phong Nghịch Viêm lập tức vui vẻ kêu lên: “Nhanh lên một chút a, ta hảo đói ~~~~~ ”

Một trận gió dường như đóng cửa ly khai, lẳng lặng địa, còn có thể nghe thanh âm vội vàng xuống lầu.

“Uy, ngươi con mắt sao vậy nha?” Phong Nghịch Viêm hát trứ ôn thủy, nhàn nhạt nói.

“Hạnh!” Dịch Y trên giường ngồi dậy, lạnh lùng phiêu Phong Nghịch Viêm liếc mắt: “Tổng so với ngươi vừa làm nũng tốt hơn đi! Hoàn hảo dạ ác ~~~ ác tâm!”

“Tình tình của ngươi nha, nên sửa lại! Phải biết rằng ngươi hiện tại thế nhưng đương con mẹ nó nhân, vạn nhất trong bụng hài tử dưỡng thai bất hảo...”

Một người gối đầu bá hạ tòng Phong Nghịch Viêm bên tai bay qua, Phong Nghịch Viêm cười vung lên đẹp mắt to, nhìn trên giường Dịch Y lộ khí đằng đằng: “Đều cho ngươi cơn tức tiểu ta! Ngươi nha...”

“Chết tiệt, câm miệng cho ta! Tức chết ta ... Tức chết ta! Hiện tại không chỉ có nhỏ đi, còn đang hoài thai hài tử, mẹ nó! Hỗn đản!!”

“Phát hỏa cũng không đổi được chuyện này thực.” Phong Nghịch Viêm thanh thoi nói, hình như chỉ có Dịch Y một người mang thai.

Dịch y thu liễm liễu sát khí, tỉnh táo lại, con ngươi hiện lên một tia hồng quang: “Ngươi dự định sao vậy tở?”

“Đây coi như là Sơ Tình hài tử, ta không ngại sinh hạ. Bởi vì ta cũng muốn nhìn một chút hài tử này có thể hay không lớn lên giống Sơ Tình? Thực sự là chờ mong nha!” Phong Nghịch Viêm ầm áp nói, Dịch Y nghe xong lời này cũng bình tĩnh.

“Bất quá... Tội này, phải tìm ai tính sổ. Cái thứ này, ta là chưa bao giờ ăn. Nói lắm bầm! Nếu chúng ta đều hoài thai, chủ mưu nhân kia có đúng hay không hẳn là hiện thân một chút?” Mở to con mắt, cổ tình ngay thơ hình dạng làm Dịch Y đánh cái rùng mình.

Trùng cái dạng giả trang khả ai kia của Phong Nghịch Viêm, Dịch Y đi xuống sàng, rút bật mắt trật tự tóc, khốc khốc búp bê trên mặt lộ vẻ béo mập béo mập khả ái dạng: “Không sai! Không chỉ có là bọn hần, còn có tên hỗn đản nào Ngụy Dương. Ta sẽ không bỏ qua hần!”

“Ân... Nói cho cùng...” Phong Nghịch Viêm phụ họa: “Bất quá, Dịch Y, mặt người hiện tại trông rất khả ái, thực sự rất không thích hợp cái loại này lãnh khốc, nghiêm túc nói a, ha ha ha!! Hảo hảo cười!!”

Dịch Y gân xanh nổi lên: “Buồn cười, phải không? Hanh! Ta cho người cười!” Nổ xong, cầm lấy một cái đùi gà nhét vào trong miệng Phong Nghịch Viêm: ” Tiếp tục cười nha! Du tặc gì đó, ta cho người sinh ra trường măn đậu đậu tiểu hài tử!”

“Ngô... Ngô...” Phong Nghịch Viêm thật vất vả giấy ra, cầm lấy pizza đôi trê người Dịch Y: “Cho người một chút dinh dưỡng bánh bột ngô! Cho người tiểu hài tử cùng nó như nhau có thể rất trường rất dài, ha ha!”

Sơ Tình một lần nữa xuống lầu mua vài thức ăn dinh dưỡng, vậy mà vừa vặn bị Giang Dịch và Quan Hằng Nguyệt thấy.

“Lão đại, không phải mua thức ăn cho người sao? Sao vậy?”

“Ác, bọn họ nói vài thứ kia không có dinh dưỡng, cho nên ta mới đi mua lại.”

“Bọn họ?” Quan Hằng Nguyệt không giải thích được hỏi.

“Đúng nha!” Sơ Tình ngọt ngào nở nụ cười, bình thường khuôn mặt trong nháy mắt tản mát ra một loại kỳ quái, trở nên tươi đẹp.

“Ách... Lão đại, tuy rằng chúng ta không rõ lắm, bất quá ta sao tổng nghĩ người bị bọn họ chính?”

“Ân, ta cũng như nghĩ thế, không phải là ăn bữa cơm sao? Ăn cái gì mà không được? Là vài thứ kia thiếu, vậy cùng nhau xuống ăn a!” Quan Hằng Nguyệt cũng phụ họa nói.

“Ha hử, cái kia cũng phải xem có nguyên ý hay không nha! Huống chi chuyện này đối bọn họ mà nói là một đả kích, muốn bọn họ hoàn toàn tiếp thu cũng phải cần một đoạn thời gian. Bất quá, bọn họ hài lòng là tốt rồi!” Sơ Tình cười nói: “Để bọn họ, giá trị!”

Giang Dịch cùng Quan Hằng Nguyệt choáng váng, hoàn toàn không hiểu Sơ Tình đang nói cái gì.

“Ai, ta đi được rồi, đi trước, lần sau lại trò chuyện đi!”

“Sơ Tình, hài lòng sao?”

Mềm nhẹ làm Sơ Tình dừng bước, hần lỏi kéo túi trên tay, trên mặt đáng tươi cười cứng đờ: “Không có, chỉ là vừa đụng tới cùng học, hàn huyền vài câu mà thôi.”

“Ác?” Ngụy Dương chậm rãi đến gần:” Ăn gì đó? Một người ăn nhiều như thế?”

“Ách...Giang Dịch.”

“Phải? Người cũng đừng quên, người hoàn có một ngày thời gian, con người của ta kiên trì không tốt lắm! Người đừng cho ta thất vọng!”

“Àn... Ta đã biết!”

Sơ Tình vâng vâng dạ dạ khiến Ngụy Dương hoài nghi giảm không ít, cười bỏ đi.

Sơ Tình lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm: Tiểu Viêm và Dịch Y bây giờ còn không có khôi phục, còn không biết bọn họ có thể hay không dùng, đối thân thể khả năng dẫn hưởng đi! Nên gặp Vũ và tộc trưởng một chuyến mới được.

Quyết tâm, Sơ Tình đi nhanh hướng phòng ngủ.

Một màng vừa rồi điều thu hết vào mắt một người, oán hận trừng mắt nhìn bóng lưng Sơ Tình.

“Hắn đang cười, Sơ Tình, người thật là có bản lĩnh... Ha hả a...”

33. Chương 32

“Các người hiện tại có thể sử dụng ma lực không?”

Dịch Y chỉ lo chính vì đầu dùng bữa, Phong Nghị Viêm ngẩng đầu nói: “Phỏng chừng không được, ta hiện tại trong cơ thể ma lực đã mất ít nhiều ít, hơn nữa trong bụng cái kia còn giống như tại liên tục hút ma lực trên người ta.”

“Như vậy a...” Sơ Tình thở dài, xem ra phải nhanh liên hệ Sơ Vũ.

“Không có biện pháp, chúng ta cũng không có kinh nghiệm, tất cả là lần đầu tiên a, ha hả!”

... ..

... ..

“Phong Nghịch Viêm, cầm miệng của người lại!” Dịch Y then quá thành giận quát, trên tay chiếc đũa ba thanh niết chặt đứt.

“Ai? Dịch Y, lẽ nào ngươi không phải là lần đầu tiên?” Phong Nghịch Viêm cố giả trang kinh ngạc hỏi, ngay thơ chớp chớp mắt.

Thối hồ ly... Dịch Y đơn giản không để ý tới hắn, quay đầu nói với Sơ Tình: “Quay về với chính nghĩa người mau nhanh gọi hai người hồn dẫn kia, nếu không khi ta khôi phục ma lực, chỉ sợ hội đoạn hóa, tạo thành cung không đủ cầu cục diện, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ biến thành nguyên hình!”

“Cũng không phải biến mất... Hoàn đoạn hóa... Bất quá, Sơ Tình, nếu là chúng ta biến thành nguyên hình, sẽ không thể bảo chứng sinh hạ được cái gì... Người có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt nha!” Phong Nghịch Viêm nhưng không quên lửa cháy đổ thêm dầu nói.

Sơ Tình choáng váng, vội la lên: “Hảo hảo, ta lập tức liên hệ bọn họ. Ai nha, điện thoại Caly không có tiền, ta xuống lầu gọi, thuận tiện mua một ít sữa bột gì đó...”

“! ...” Phong Nghịch Viêm một ngụm thức ăn toàn bộ phun tới, Dịch Y ác tâm đem cơm nước chạy đến một bên.

“Ách? Ta nói sai gì sao? Lẽ nào... Các người không – cần phải cần sữa bột?”

“...” Phong Nghịch Viêm song quyền nắm chặt, Dịch Y nghĩ không có việc gì nhân đường như ở bên cạnh cuồng tiếu.

“Đừng nóng giận nha, tức giận nhiều đối hại tử bất hảo...” Sơ 5ình rất sáng suốt, nhanh chuẩn mắt.

“Ha ha, Tiểu Tình theo ta thực sự là tâm ý tương thông nha, đem lời người vừa nói toàn bộ trả lại cho người! Nhớ kỹ, không nên quá sinh khí, đối tiểu bảo bảo bất hảo!”

“Hanh! Người không nên quên, hắn vừa nói là chúng ta, điều không phải ta! Sữa bột a, đến lúc đó chỉ sợ người so với ta cần hơn đi! Ta xem... Bụng của người đã trưởng chừng nào a!”

“...” Lần thứ năm thế chiến gần bắt đầu.

“Cái gì? Bọn họ đi khỏi rồi? Ác, hảo, cảm tạ người nha!” Đặt điện thoại xuống, Sơ Tình lầm bầm nói: “Kỳ quái, bọn họ lúc này sẽ đi đâu?”

“Sơ Tình.” Một tiếng khinh u thanh âm tượng gió lạnh dường như nhẹ nhàng nhiều. Sơ Tình lại càng hoảng sợ, nhìn lại, cư nhiên là Dung Vũ.

“Có chuyện gì sao?”

” Có việc liên quan tới Ngụy Dương, ta nghĩ với người nói một chút.”

“Giá...”

Dung Vũ nhân thần nhất trầm, lại nói: “Với người kiếp trước cũng có quan hệ! Lẽ nào người lại không muốn biết?”

Sơ Tình cả kinh, không muốn biết là gạt người, tuy rằng lòng hiếu kỳ chỉ có 50%, nhưng một cổ cường liệt dục vọng khiến hắn phải gạt đầu đáp ứng rồi.

Theo Dung Vũ đi tới dạy học lâu bỏ hoang, chính là ngày đó hắn nghe trộm Ngụy Dương và Dung Vũ nói chuyện. Vẫn đang âm trầm...

“Người có chuyện gì thì nói đi, ta còn có việc khác!”

“Người sợ? Đừng hoảng hốt, cái này cố sự tuy rằng điều không phải rất dài, nhưng, có quan hệ với người khi còn sống!” Dung Vũ nở nụ cười, cười đến tượng pháo hoa bàn sáng lạn, một tia thê mỹ, vài phần mê người.

Sơ Tình chỉ cảm thấy lưng rét run, nhưng hai chân như bị định trụ, không thể nhúc nhích mấy may.

“Ha ha ha, tiêu ta xem thấy chuyện gì? Hai người Ải Tử, chính hai người mang thai Ải Tử, ha ha ha!” Sơ Vũ làm càn cười ha hả.

Một bên cơn nước xong Phong Nghịch Viêm và Dịch Y trong cơn giận dữ. Mà đứng ở phía sau Sơ Vũ, Cơ Lạc Tuyết tắc diện vô biểu tình.

“Hanh, ta cho các người cười nhạo ta lớn lên ả, hiện tại không biết ai hơn ả ni?”

Dịch Y ẩn nhẫn tức giận, trừng Sơ Vũ liếc mắt, thẳng hỏi: “Uy, họ Cơ kia, người đã nghĩ chúng ta hai người như vậy tử sinh hài tử sao? Chỉ sợ không được một tháng, chúng ta sẽ biến thành nguyên hình! Đến lúc đó người cũng đừng trách ta sinh ra một quái vật!”

“Yên tâm, không có việc gì.” Ôn hòa ngôn ngữ, nghĩ có thể yên ổn nhân tâm, không nhanh không chậm kể rõ: “Đây là trung hoà tề, có thể không ngừng cung cấp ma lực các người thai nhi sở cần.”

Đem một lọ dược hoàn phóng tới trên bàn, Cơ Lạc Tuyết tiếp tục nói: “Các người trúng mục tiêu vốn có một kiếp, cho nên ta và Vũ mới có thể nghĩ biện pháp giúp các người hóa hiểm đi.”

Phong Nghịch Viêm vốn thông minh, lập tức nghĩ tới: “Lẽ nào chúng ta kiếp hay Ngụy Dương?”

“Không sai, không chỉ các người, Sơ Tình cũng khó thoát một kiếp. Chỉ bất quá kiếp của hắn là hai người.”

Hai người cả kinh, trăm miệng một lời hỏi: “Sơ Tình hiện tại ở đâu?”

“Đừng nóng vội, hoà tề ăn xong rồi hỏi lại điều không phải rất tốt sao?” Cơ Lạc Tuyết khước miệng nhất câu, lộ ra nhất mặt như có như không tà tà đáng tươi cười.

Phong Nghịch Viêm mở ra cái chai, đổ ra hai viên dược, cùng Dịch Y phân biệt ăn, lập tức, toàn thân ma lực tượng tự nhiên như lửa nóng nhiệt chảy khắp toàn thân.

“Tiểu Viêm... Dịch Y, cứu ta...”

Hai người toàn thân nhất bạch, hoả tốc liền xông ra ngoài.

“Uy, cẩn thận nha, trong bụng tiểu hài tử cũng rất.....” Sơ Vũ còn không mạnh khỏe tâm kê to, mở cửa phòng ngủ vươn đầu xem.

“Ha ha ha!” Sơ Vũ cười đến tiền đảo hậu ức, Cơ Lạc Tuyết thanh thoi nói: “Trong bụng hài tử là dựa vào ma lực sinh tồn, như vậy rất nhỏ vận động... Là điều không được. Dù sao, bọn họ điều không phải hài tử bình thường.”

“Tuyết... Người dùng thiên lý truyền âm nói cho bọn họ chuyện này để làm gì?” Sơ Vũ làm ác nhưng vẫn tiếp tục, có thể đã bị Cơ Lạc Tuyết vừa lộn nói cấp đánh vỡ.

“Vũ, người phải biết rằng, bọn họ trong bụng hoài trong đó một người cũng là của chúng ta nhi tử.”

“Hanh, không thể làm gì khác hơn là trước thả bọn họ một con ngựa! Mong muốn Sơ Tình không nên có việc mới tốt!” Sơ Vũ chỉ khởi kiếm, hơi có chút lo lắng nhìn viễn phương.

34. Chương 33

Sơ Tình nằm trên mặt đất, trước mắt chậm rãi trở nên không rõ, trên người cũng dâng lên một cổ một cổ dây sống.

“Ha ha, cảm giác thế nào?” Dung Vũ ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhẹ nhàng mỉm cười: “Người kiếp trước hay như thế tử! Bị mười mấy nam nhân thấy, người không ngừng cầu xin tha thứ, cầu được hảo thương cảm nha! Người đoán sai người tại cầu cái gì? Cầu bọn họ cố sức cường người, ha ha ha! Người nói, có đúng hay không rất thích hợp người ni?”

Sơ Tình chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nói không ra lời. Sơ hãi, tại trong cơ thể dần thấy lạnh cả người và nghĩ đối kháng, mồ hôi như châu đường như toát ra, y phục toàn bộ dính vào trên người, tay chân cũng động không được.

“Bất quá ngày hôm nay sẽ không như vậy được rồi, ta chỉ kêu hai người đến, tuy rằng có thể thỏa mãn không được người... Nhưng là cũng đủ làm hấn sinh khí, ha ha!”

“Không... Không nên...” Thấp trầm khàn khàn thanh âm, tái nhợt trên mặt đầy mồ hôi.

Dung Vũ đứng dậy tịnh không có nghe thấy, hấn nhìn một chút thời gian, trong lòng thầm nghĩ: kỳ quái, sao còn không có đến?

Đột nhiên vang lên một trận thanh âm lên lầu, Dung Vũ vui vẻ, giữ cửa mở.

Sơ Tình mông lung chỉ nhìn thấy Dung Vũ khẽ nhếch môi, nhãn thần bất an kinh khủng nhìn phương hướng cửa mở. Là ai tới? Là ai...

“Nguyên lai kiếp trước hấn là như thế, Dung Vũ, người bản lĩnh thật sự a, đem ta cũng lừa đi.” Ngụy Dương vừa nói vừa hướng Dung Vũ bức tiến, mà Dung Vũ không ngừng hậu thối.

“Ba!”

“Người...” Dung Vũ mặt sùng đồ, đem tức giận nộ ngôn toàn bộ đè ép xuống phía dưới. Bởi vì Ngụdedương thật là đáng sợ, âm trầm có thể so với ác ma, khuôn mặt kinh khủng, đầy người sát khí, là hấn cho tới bây giờ chưa thấy qua.

“Đây là người làm việc này thật là tốt, lừa ta, đem hấn ném vào hố lửa. Ta có cho người cái này quyền lợi sao?”

“Khả... Khả người là của ta nha! Từ sau khi hấn xuất hiện, người không còn xem ta liếc mắt. Người muốn sủng bao nhiêu nam nhân, ta không ngại, thê tử của người, tiểu thiếp ta đều không ngại, vì sao hết lần này tới lần khác là hấn? Ta điểm nào không bằng hấn?”

“Ta sao đối hấn như vậy là chuyện của ta, người có tư cách gì quản ta, yêu cầu ta? Người đừng quên, người cũng là nam sủng của ta.”

Dung Vũ đã bị đả kích dường như liên tục lắc đầu: “Không, không phải... Người đối ta là đặc biệt! Người đã quên? Hẳn sau khi đã chết, người toàn tâm toàn ý rất tốt với ta, lại nhớ tới trước đây cái kia hình dạng. Đều là hắc, chỉ cần hắc chết, chỉ cần hắc chết...”

Dung Vũ nhân cầu không ngừng mở rộng, dữ tợn nhìn Sơ Tình. Đột nhiên, hắc mạnh mẽ nhào tới trên người Sơ Tình, tay hung hăng giữ lấy cổ, cổ sức, lại dùng lực.

“Đi tìm chết đi, đi tìm chết, chết a...”

“Uy! Dung Vũ!” Ngụy Dương thực không ngờ tới Dung Vũ cư nhiên sẽ làm ra loại sự tình này, đồng thời nhanh như vậy. Ngụy Dương liều mạng giữ lấy Dung Vũ, hơn nữa ngày mới đẩy được Dung Vũ tránh xa Sơ Tình.

Sau, Ngụy Dương không lưu tình chút nào đem Dung Vũ ném sang một bên, trừng hắc liếc mắt, đi tới Sơ Tình hai bên trái phải, hỏi: “Người không sao chứ?”

Sơ Tình vốn không còn lực để nói, nếu không phải vừa như thế gấp lại đằng, chỉ sợ hắc tảo thần phục tại được lực dưới.

Ngụy Dương đột nhiên nở nụ cười, tay giúp Sơ Tình thuận khí: ” Mê người nha! Sơ Tình, người biết không? Người càng là phản kháng ta, ta lại càng là muốn chinh phục người! Người khác không biết, nhưng ta rõ ràng, tuy rằng người lớn lên bình thường, nhưng người khuôn mặt phía dưới thân thể kia, thật đúng là nhất tuyệt nha! Coi như là Dung Vũ, với người khi đẹp còn kém vài phần!”

Nói xong, mạnh mẽ kéo, bên trong ngực hiện ra ở tại Ngụy Dương lúc này. Bởi vì được lực, Sơ Tình thân thể đã cực kỳ miễn cưỡng, bị ngăn bên này, đã ngán nhiên đứng thẳng, lánh bên bởi vì hắc thấp nguyên nhân, vững vàng thiếp ở tại Sơ Tình thân, cùng lúc bên này như nhau đứng thẳng hồng nhật anh khâu xuyên thấu qua y phục càng thấy được, mê người.

Hình ảnh nửa khép nửa hở khiến Ngụy Dương máu cuồng lưu, nhiệt lực tại nơi nào đó tụ tập. Chỉ thấy hắc cúi đầu, khe hở ở thấu tại y phục thượng đột điểm.

Sơ Tình cả kinh, xuất toàn thân dư lực liều mạng cản môi dưới, không cho chính mình kêu sợ hãi ra.

Dung Vũ trên mặt đất nằm úp sấp đứng lên, nộ hận đan vào, hắc đối Ngụy Dương đi qua, cùng Ngụy Dương cùng nhau đụng vào trên tường.

“Người là của ta, người là của ta!” Không ngừng thét chói tai, khóc hãm.

Ngụy Dương đại khái là cái đầu dài đụng phải, mặt nhăn trứ mi hoảng trứ đầu, nửa ngày đều không nói gì. Dung Vũ hãm trứ hãm trứ, thanh âm toàn bộ nhu vào khóc âm lý, cuối cùng chỉ có thể nghe hắc tiếng khóc, mà nghe không rõ hắc đang nói cái gì.

“Tình!”

“Tiểu Tình!”

Hai âm thanh quen thuộc làm Sơ Tình vui vẻ, hần đột nhiên nghĩ hần thân đều có khí lực, vừa ép chặt trong cơ thể được lực mà dùng hết khí lực lại nhớ tới trên người, không cần ngăn chặn được lực làm hần bội cảm dễ dàng.

“Người không sao chứ?” Phong Nghịch Viêm và Địch Y vừa tiến đến thì thấy trường hợp như vậy. Hai người mặc dù có nghi vấn, nhưng đều không hện mà cùng nâng dậy Sơ Tình.

“Ta không sao... Các người...” Sơ Tình nhìn Phong Nghịch Viêm và Địch Y, đồng dạng cũng tràn đầy nghi vấn.

“Đừng nói nữa, trước ly khai đây.” Địch Y ức chế lửa giận thấp giọng nói.

“Chờ một chút...” Sơ Tình trầm trở nói, đối Dung Vũ bất hòa nhưng vẫn hướng chỗ Ngụy Dương nói: “Dung Vũ, lẽ nào người còn không có nhìn thấu sao? Ta biết người rõ ràng... Ngụy Dương chỉ thích hần một người. Coi như là ta, cũng bất quá là một thời hứng thú mà thôi. Có vài thứ, chúng ta tuyển không được, cải biến không được... Vậy, sao không cải biến chính mình? Ngụy Dương, mong muốn người có thể hảo hảo quý trọng hần, bởi vì hần... Thực sự rất ái người.”

Sơ Tình cố sức nói xong liền hôn mê bất tỉnh. Địch Y và Phong Nghịch Viêm trong mắt tức giận nhưng lại không phản ứng nhìn Ngụy Dương và Dung Vũ, đưa Sơ Tình ly khai.

“Cái gì??”

Hai người trăm miệng một lời kêu to, mà ngồi tại đối diện bọn họ Cơ Lạc Tuyết chỉ là không nhanh không chậm nhấp trà.

“Hắc hắc, cho các người mang thai? Trái lại nghe Tuyết nói, giúp ta ca lấy tay tổ đi!” Sơ Vũ tựa ở trong lòng Cơ Lạc Tuyết, nhất phó e sợ cho thiên hạ bất bình hình dạng tà khí địa cười.

Phong Nghịch Viêm và Địch Y hai người bi thống nhìn nhau liếc mắt, có nhìn đã mất đi tri giác mà về mặt đỏ lên của Sơ Tình.

Ai, không có biện pháp! Hai người song song thở dài, thùy hạ vai, trái lại đi tới bên giường. Nghe Cơ Lạc Tuyết và Sơ Vũ đóng cửa lại thanh âm xong liền đem y phục Sơ Tình đi cởi sạch, tứ chi không chút nào thư giãn ‘ nỗ lực làm việc ’.

“Ai, ta cho rằng có thể phản công ...” Địch Y khó chịu nói: “Kết quả hoàn chỉ có thể lấy tay làm, thực sự là quá thương cảm...”

“Không có biện pháp, chúng ta đã hoài thai, không thể cái kia...” Phong Nghịch Viêm cười khổ, tương chính Địch Y y phục cũng cởi xuống tới, lộ ra từ lâu cao ngất phân thân, quang lửa ngồi vào Sơ Tình hai bên trái phải, chăm chú niệm hắc: “Bất quá... Thì là như vậy, cũng không có thể khổ chúng ta chính mình đi! Hắc hắc!”

“Có đạo lý.” Địch Y cũng hưng phấn thêm vào trong đó, ba lửa nam, tại trên giường tiến hành rồi một hồi kịch liệt ‘ xoa đại tái ’...

Mười người nguyệt hậu

“Ừ, các người được rồi không?” Sơ Tình một bên ngáp, một bên hai tay liên tục động.

“Ác... Đương nhiên thiếu!” Địch Y vẽ mặt hưởng thụ, mặt hồng diễm lệ.

“Thật thoải mái... Tình, người giá mười người nguyệt lai, trên tay công phu càng ngày càng tốt a!” Phong Nghịch Viêm cũng là nhất phó vẻ mặt say sưa biểu tình.

“... Ai, vì sao các người mang thai, bị khổ lại là ta? Thật là... Sớm biết rằng còn không bằng ta chính mình hoài thai được rồi...”

Đương sơ sự tình nhất giải quyết xong, Cơ Lạc Tuyết đem Sơ Vũ đi. Mà Sơ Tình phụ trách nhiệm vụ vừa mới thăng cấp ‘ dựng phụ ’ hai người. Mỗi ngày phải bảo đảm dinh dưỡng thực phẩm mới mẽ, còn muốn cực lực hầu hạ bọn họ. Thống khổ nhất là mỗi ngày thời gian cần bọn họ giúp đỡ lại giải quyết...

Giá nhất giải quyết hay mười người nguyệt nha, Sơ Tình chỉ cảm thấy chính mình đầu đầu nhanh bạo! Hơn nữa Phong Nghịch Viêm và Địch Y song song cự tuyệt giúp Sơ Tình giải quyết. Nguyên nhân rất đơn giản: loại này đối với hải tử không tốt.

MMD, là ai nói đích? Vậy loại sự tình này?

Tuy rằng biết bọn họ là cố ý nói như vậy, nhưng thâm để giải bọn họ Sơ Tình cuối cùng cũng thỏa hiệp. Hơn nữa tận lực biểu diễn, Phong Nghịch Viêm và Địch Y cũng sẽ không thái hơi Sơ Tình, cuối cùng trình diễn ba người ‘ xoa đại tái ’.

Nếu hỏi ba người trong lúc lớn nhất thu hoạch được là gì, bao đảm bọn họ sẽ nhất trí trả lời: xoa cũng là phải có tâm và kinh nghiệm!

“A!” Địch Y một tiếng đau nhức kêu lên.

Sơ Tình cả kinh: “Xảy ra chuyện gì? Lẽ nào ta lộng đau nhức người?”

“A!!” Phong Nghịch Viêm cũng theo sau kêu lên.

“Đây...” Đây là xảy ra chuyện gì? Sơ Tình luống cuống.

“Hình như muốn chết! Đau quá nha...” Địch Y cắn răng, siết chặt bắt được cái ghế.

“Nhanh... Tình, mau gọi Cơ Lạc Tuyết

“Ha hã, chúng ta tới, không cần người kêu.” Tiếng vị lạc, chỉ thấy Sơ Vũ cùng Cơ Lạc Tuyết đi đến.

“Mau mau, bọn họ muốn sinh.” Sơ Tình gấp gấp nói.

“Ân!” Cơ Lạc Tuyết gật đầu: “Ta nên giúp bọn hắn đỡ đỡ, các người trước ở chỗ này nghỉ một chút.” Nói xong nhẹ tay khinh ngăn, lập tức bày ra kết giới, đem Sơ Tình hai huynh đệ nhốt tại bên ngoài.

Chỉ nghe từng đợt thảm thống thanh truyền đến, sơ nắng ấm Sơ Vũ tượng phạ sét đánh tại hài tử tại hắc ám ngày mưa ôm nhau.

“Hình như rất đau a...” Sơ Vũ vùng xung quanh lông mày vẫn một từng quá. Thanh âm kia quá kinh khủng, quá thê thảm.

“...” Sơ tTnh càng liên tục run, trong miệng liên tục nhỏ giọng nói: “Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây...”

“Được rồi!” Sơ Vũ đột nhiên nhân tình sáng lên, lấy ra một cái gương nhỏ: “Cái này mặc kệ hao xa, ta đều có thể thấy cảnh sắc nơi Tuyết đang ở.”

“Vậy còn không nhìn!”

“Ân!” Chỉ thấy Vũ trên tay lam quang chợt lóe, cái gương lý xuất hiện dị dạng tình cảnh.

“A!!!! Trời ơi!” Sơ Vũ đột nhiên kêu to: “Địch Y tiên sinh, ta xem thấy hắn sinh ra một người hắc sắc cánh tiểu oa nhi!”

” Cái gì?” Sơ Tình như tình thiên phích lịch, thân thể bất hoảng hoảng, liên tục thối lui, ngồi xuống trên ghế.

Qua nữa phút.

“A!!!! Trời ơi!” Sơ Vũ lại nói: “Phong Nghịch Viêm sinh, sinh một người bạch sắc đuôi, cùng thỏ như nhau tiểu hài tử...”

“... Không phải đâu...” Sơ Tình nghĩ chính mình nhanh ngất đi thôi.

Qua hai phút.

“A!!!! Trời ơi!” Sơ Vũ lại nói: “Địch Y sinh một người, nguyên lai là song bào thai nha, lúc này hần sinh...”

Chỉ thấy ‘phanh’ một tiếng, Sơ Tìn té xỉu ném tới trên mặt đất.

Sơ mưa móc ra thương cảm tích tích biểu tình, ngồi xổm xuống nói: “Ca, người hãy nghe ta nói xong, lúc này Địch Y sinh chính là một nữ nhi! Rất bình thường, một cánh. Ai... Thực sự là thương cảm ca ca!” Sơ Vũ lắc đầu, vì Sơ Tình yếu đuối cảm thấy thương hại, hoàn toàn không thềm nghĩ nữa Sơ Tình té xỉu rồi cuộc là ai tạo thành.

Qua một thời gian, kết giới triệt hồi, Địch Y và Phong Nghịch Viêm hương hương ngủ ở trên giường, bên người phóng ba trẻ con.

“Vũ.” Cơ Lạc Tuyết đi tới, trên tay ôm một người trẻ con.

“Đây là Phong Nghịch Viêm sinh? Không nghĩ tới đều sinh song bào thai, thật là lợi hại...”

“Ân, có cái này trẻ con, chúng ta hàng yêu gia tộc là có thể vượt qua thiên niên một lần kiếp nạn!”

“Đa! Như vậy chúng ta cũng có thể ly khai gia tộc quá chúc vu chúng ta chính ngày.” Cơ Lạc Tuyết ôm Sơ Vũ, hai người thành ba người, tốc tốc ly khai ở đây.

Sơ Tình trước tỉnh lại, hần ngồi xuống vừa nhìn, đâu còn thấy bóng người Cơ Lạc Tuyết và Sơ Vũ? Chỉ thấy trong lòng lo lắng hai người đang nằm tại trên giường.

Cẩn cẩn dục dục tiêu sái đi qua, hai người còn không có tỉnh lại. Chỉ có lục song hắc hắc, lượng lượng mắt to nhất tề nhìn hần. Sơ Tình vui vẻ, một cổ vô dĩ ngôn dụ thỏa mãn cảm từ trong lòng toả ra, hần ôm lấy hài tử gần nhất, vừa định tại hần béo mập béo đô đô trên mặt thân thượng một ngụm...

Hư thở dài... Sơ Tình xanh cả mặt cúi đầu vừa nhìn, chính quần trung ương đều bị làm ướt.

“Người tiểu tử này, cho người ba ba hay loại này lễ gặp mặt sao?” Tàn bạo nói, nhưng khiến cho hài tử khanh khách nở nụ cười.

Hai ngày sau, ba hài tử đem phòng ngủ náo loạn một đả hướng lên trời, mặc dù có kết giới bảo hộ, nhưng phòng ngủ thực sự quá nhỏ, thế là Sơ Tình liền bàn ra phòng ngủ trụ tới rồi giáo ngoại.

Đây ba hài tử, hai nam một nữ, tượng ác ma bàn, một khắc cũng không có thể buông tay, không phải điều không phải hào thiên đại khóc, hay dùng sức phá hư gia cụ, sà nhà.

“Ta nói, đây có thể làm sao nha?” Ôm duy nhất bình thường nữ nhi, Sơ Tình nhìn mặt khác hai người không bình thường nhi tử hỏi.

Địch Y phiêu liêu mắt nhìn nhi tử chính mình sinh, quả nhiên kế thừa hắc thuộc tính, phía sau dài quá một đôi như ác ma, cánh con dơi.

Phong Nghịch Viêm cũng nhìn chính mình nhi tử, đồng dạng, cũng kế thừa hắc chúc sinh, cái mông mặt trên dài quá không công hồ ly chúc ba... Ân, tuy rằng hiện giai đoạn thoát nhìn nhỏ như đuôi thỏ.

“Yên tâm, không có việc gì! Trưởng thành thì tốt rồi.” Địch Y thoải mái.

“Ân, mong muốn như vậy!” Sơ Tình thở dài, quay đầu nhìn về phía Phong Nghịch Viêm hỏi: “Viêm, người mấy ngày nay sắc mặt đều không được tốt nha? Xảy ra chuyện gì? Có đúng hay không có chuyện gì?”

“Cơ Lạc Tuyết ôm đi một nhi tử của ta!” Hắc bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Sơ Tình kêu to.

“Hanh, hắc đã không cho ta biết, có thể nào có chính mình sinh mấy người còn không biết? Hơn nữa thời gian sinh có bao nhiêu thống khổ...” Phong Nghịch Viêm bất mãn nói.

“Làm sao đây? Ách... Các người sao sinh vậy?”

Hai người đối nhìn thoáng qua, Địch Y ý bảo Phong Nghịch Viêm nói

“Cơ Lạc Tuyết dùng linh lực hắc, đưa tay biến thành đao, đem bụng chúng ta mở ra... Tức chết ta!! Ta hiện tại bụng ta còn có vết tích!” Cuồng bạo rống giận, lập tức, ba giờ quỷ khóc lên, ba người nhanh lên đều tự ẩm một người, liều mạng cười vang.

Một giờ sau.

Ba ác ma cuối cùng đang ngủ.

“Tình, ngươi không muốn biết kiếp trước có chuyện gì sao?” Phong Nghịch Viêm đột nhiên bình tĩnh hỏi.

Sơ Tình quay đầu lại, chỉ thấy hai người vừa lúc đều nhìn chính mình, suy nghĩ, cười nói: “Không muốn, tuy rằng cùng ngày Dung Vũ nói rất nhiều... Nhưng kiếp trước hay kiếp trước, thì là đã biết, cũng cải biến không được gì, chỉ biết thêm thương cảm mà thôi! Được rồi, Ngụy Dương và Dung Vũ hình như không ở trường học, các ngươi nhất định biết bọn họ sao lại như vậy?”

“Xuất ngoại! Đến nỗi đi đâu, ta cũng không rõ ràng lắm.” Phong Nghịch Viêm tựa hồ không muốn nói nhiều lắm, lập tức giục Sơ Tình mau nhanh liên hệ với Sơ Lạc Tuyết.

“Vũ, có khỏe không? Ác, nguyên lai là như vậy nha, hảo, vậy tái kiến.” Đặt điện thoại xuống, xoay người, sắc mặt thâm trầm: “Vậy hài tử phải ở lại bổn gia, để chúng ta hàng yêu gia tộc sinh mệnh... Tuy rằng ta không thích nơi nào, nhưng... Vậy tất tần là của ta gia, cha ta, mẫu thân, sư bá... Còn có khó quên lúc nhỏ đều là tại nơi không hài lòng nhạc địa phương vượt qua. Vũ nói, chờ thời gian hài tử đầy tháng đến bổn gia cử hành đầy tháng nghi thức. Đến lúc đó tộc trưởng sẽ theo chúng ta đem sự tình từ đầu đến cuối giải nghĩa.”

“Nói làm bầm! Ta đây sẽ chờ đến khi đầy tháng, cảm thù ta hỏa hồ hài tử, ta muốn để cho bọn họ nếm thử hồ ly là đáng sợ!” Phong Nghịch Viêm âm trầm trầm nở nụ cười, vẻ mặt quỷ kế, thấy Sơ Tình hơi sợ lắc đầu.

“Tình, biết vì sao ta và Viêm cùng thiên niên mà không có bỏ hấn không?” Dịch Y nhỏ giọng nói.

“Đúng nha! Vì sao?” Sơ Tình sửng sốt, nhất sơn không cho nhị hổ, hơn nữa Dịch yY loại này cường thế tính cách sao sẽ cùng Phong Nghịch Viêm hợp tác gần nghìn năm?

“Bởi vì hồ ly kia quá giảo hoạt, chọc hấn, sẽ không may mấy trăm năm... Ta xem ví dụ nhiều lắm, cho nên mới không bỏ hấn.”

“Uy uy, ngươi quá mức phân biệt đi!” Phong Nghịch Viêm không biết thời gian nào, bất mãn nói: “Nếu như điều không phải ta bảo hộ ngươi, giúp ngươi ra chủ ý, ngươi cái loại này xung động, tự đại tính cách sống được cho tới hôm nay sao?”

“Cái gì? Ngươi cho là đối với ngươi ta lại không được sao?”

Mắt thấy hai người lại muốn khai sảo, Sơ Tình thức thời vọt đến một bên. Nhìn mắt hài tử hai người, hấn nở nụ cười, như vậy sinh hoạt hảo hạnh phúc... Kiếp trước? Kiếp trước có sao? Bất quá là một lũ hư huyền mờ ảo, nhưng sáng lạn đa màu pháo hoa mà thôi. Quay về với hiện tại cùng hấn đã không quan hệ, quan trọng là ... Hiện tại, có thể cùng chính mình ái nhân cùng một chỗ.

“Oa oa oa oa ~~~~” tam thanh khóc nỉ non thanh cắt đứt tất cả, Sơ Tình vừa nhìn điện thoại di động, chuyển thanh quát dẹp đường: “Đến lúc cho uống sữa rồi, đứng lại, các người hai người!! Địch Y, Phong Nghịch Viêm!!!!”

“Không nên, ta không uy sữa!”

“Ta cũng vậy!”

“Không được, đứng lại cho ta!!”

Toàn gia tranh cãi ầm ĩ thời gian hoàn...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-anh-chi-ma-luyen>